CHRIS D'LACEY

FOCUL DIN ADÂNC

CORINT JUNIOR

Uşa bârlogului era închisă, notiţa încă îl avertiza să nu intre. De data asta o luă în seamă. Evitând cu grijă clanţa lustruită, îngenunche şi se uită, în schimb, pe gaura cheii. Faţa unui dragon îl privea la rândul său. Avea ochi uriaşi, umezi, de culoare violet. Dar nu era făcut din lut. Dragonul ăsta era adevărat.

— Bună, îi şopti David visător.

Închiriez cameră — 40 £ pe săptămână

Cameră drăguță în casă familială plăcută

Mesele și spălatul rufelor incluse în preț

Potrivită pentru student curat, ordonat și liniștit

Scrieți vă rog la: D-na Elizabeth Pennykettle, Strada Capriciilor nr. 42, Scrubbley

P.S. Trebuie să fie iubitor de copii, pisici

și dragoni...

Calea Thoushall nr. 4
Blackburn
Lancashire

D-na Elizabeth Pennykettle
Strada Capriciilor nr. 42
Scrubbley

Dragă Doamnă Pennykettle,

Ajutor! Am nevoie disperată de un loc în care să stau. Săptămâna viitoare trebuie să încep un curs de geografie la facultatea din Scrubbley și nu am fost în stare să găsesc cazare.

Sunt curat până în vârful unghiilor și pe atât de ordonat pe cât poate să fie cineva de vârsta mea (20). Pasiunea mea este cititul, care este, în general, o ocupație foarte liniștită. Mă împac foarte bine cu copiii și iubesc pisicile.

Al dumneavoastră sincer,

David Rain

Dl. David Rain

P.S. Mă tem că în ultima vreme nu am zărit niciun dragon prin zonă. Sper că asta nu e o problemă.

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

Bucureşti, 2010
ISBN: 978-973-128-315-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

D'LACEY, CHRIS

Focul din adânc/Chris d'Lacey; trad.: Adriana Tudor. –
Bucureşti: Corint Junior, 2010
ISBN 978-973-128-315-9

I. Tudor, Adriana (trad.)

821.111-31=135.1

FOCUL DIN ADÂNC

de

CHRIS D'LACEY

Traducere de Adriana Tudor

CORINT JUNIOR

pentru Jay,

cel care a rânjit primul
şi care, în mod sigur, va râde la urmă

Aş dori să mulţumesc următorilor pentru ajutorul acordat
în a da viaţă acestei cărţi

Bat şi Puff, dragoni ai primului zbor
şi Val Chivers, pentru că l-a copt pe Zookie

Luturile sunt uimitoare, structuri cristalizate, depuse în strate, ce conţin, ascuns în ele, acel ceva care aproape că seamănă cu aspiraţia naturală de a evolua... Lutul are planuri.

Lifetide de Lyall Watson (Hodder & Stoughton, 1979)

Original din *An Introduction to Clay Colloid Chemistry*
de H. van Olphen (Interscience Publishers, New York, 1963)

Partea întâi

Scânteia

Bun-venit în Strada Capriciilor

— Ei, aceasta este, spuse doamna Pennykettle, oprindu-se lângă uşa camerei pe care o avea de închiriat. Îşi încrucişă braţele şi zâmbi. Oficial, este sufrageria noastră, dar acum noi mâncăm întotdeauna în bucătărie.

Tânărul de lângă ea dădu din cap politicos şi îşi aranjă răbdător geanta de umăr.

— Drăguţă. Ăăă, putem arunca o privire…?

— De fapt, era camera noastră de vechituri, spuse o voce.

Doamna Pennykettle cloncăni ca o găină.

Vizitatorul se întoarse. În pragul bucătăriei stătea o fetiţă. Purta blugi şi un maiou lălâu, iar de călcâiul adidaşilor avea lipită iarbă udă.

— Toate catrafusele noastre sunt acum în pod.

— Şi *tu* unde ai fost? întrebă doamna Pennykettle.

— În grădină, spuse fata, după Castană.

— Castane? întrebă tânărul. Nu le cauţi cu una sau două săptămâni prea devreme?

— Nu *-ne*, spuse fata, *-nă*.

Vizitatorul se încruntă.

Doamna Pennykettle oftă şi făcu prezentările:

— David, ea este Lucy, fiica mea. Mă tem că vine şi ea la pachet. Lucy, acesta este David. A venit să vadă camera.

Lucy îşi ronţăi o şuviţă din părul ei de culoarea paiului şi îl măsură încet pe vizitator din cap până în picioare.

Mama ei mai făcu o încercare:

— Am aranjat camera cât am putut de bine. În colţ este o masă, cu o lampă de birou, bineînţeles, şi un şifonier pe care l-am cumpărat la mâna a doua. Patul nu este nemaipomenit, dar o să te simţi bine dacă o să încerci să eviţi arcul rupt din mijloc.

— Mami?

— *Ce e?*

— De ce ciripeşti atât în loc să-i *arăţi*? Enervată, Lucy parcurse cu paşi apăsaţi holul şi li se alătură. Nu e de obicei aşa, îi spuse ea lui David, se poartă astfel pentru că noi n-am avut niciodată un chiriaş.

Înainte ca mama ei să poată „ciripi" un protest, Lucy întinse mâna şi împinse uşa în lături. David zâmbi amabil şi păşi înăuntru. Mirosul proaspăt de lavandă plutea prin cameră, amestecat cu clinchetul paşnic al clopoţeilor de vânt. Totul era perfect, exact aşa cum fusese descris. În afară de…

— Ce e aia? întrebă David, arătând spre o umflătură din pat.

Elizabeth Pennykettle gemu jenată. Străbătu camera şi plonjă sub cutele plăpumii cu model roşu.

— Ăsta este Bonnington, motanul nostru, spuse Lucy rânjind. Îi place să se bage pe sub lucruri — ziare, plăpumi, tot felul de chestii. Mami spune că i se încurcă mereu printre picioare.

David zâmbi şi îşi puse geanta jos.

— Bonnington. Ăsta e un nume foarte frumos pentru un motan.

Lucy aprobă din cap.

— Mami l-a botezat după un alpinist. Nu ştiu de ce; n-ar putea să se caţere nici măcar pe un sac de fasole. Ei, *ar putea*, dar noi nu avem niciunul. El confundă zgomotul făcut de fasole cu cel al nisipului pentru pisici şi atunci face pipi pe sac în loc să se duca la tăviţa lui.

— Minunat, spuse David, privind îngrijorat spre plapumă.

Odată cu zgomotul de gheare care râcâie lenjeria de pat proaspăt pusă, doamna Pennykettle apăru ţinând strâns un motan cafeniu. Buclele ei roşcate, acum ciufulite complet, semănau mai de grabă cu un mop ud leoarcă. Schiţă un gest de scuză, îl puse pe Bonnington pe pervazul ferestrei şi îl expedie fără amabilitate în grădină.

David continuă conversaţia.

— Pe aici trec autobuze spre facultate?

— O groază, spuse Lucy.

— Trei pe oră, confirmă mama ei, înfoindu-şi în grabă părul. Iar în şopron e loc pentru o bicicletă, dacă ai una.

Când o să fii blocat, o să te pot duce oricând în oraş cu maşina mea, asta dacă nu te deranjează să împarţi locul cu dragonii.

— Ah, da, spuse David ridicând un deget. Mintea lui zbură înapoi, la cuvintele de pe cartea poştală din vitrina vânzătorului de ziare: TREBUIE SĂ IUBEASCĂ PISICILE, COPIII ŞI...

— Ca el, zise Lucy, arătând către o policioară de deasupra unui şemineu sigilat.

În mijlocul ei stătea un mic dragon de lut, deosebit de tot ceea ce văzuse David până atunci. Nu era un monstru înspăimântător, care arunca flăcări, genul de dragon care ar putea răpi fecioare medievale. Nu era nici o chestie drăgălaşă, ca de desen animat. În ochii lui ovali era o mândrie pătimaşă, de parcă avea sentimentul propriei importanţe şi ştia că avea un loc al lui în lume. Corpul său prelung, suplu, era pictat în verde, cu nuanţe de turcoaz pe marginea solzilor. Stătea ridicat pe două picioare plate şi pe o coadă în formă de săgeată care se învârtea înapoi, în jurul lui, formând o singură buclă. Patru aripi striate (două mari şi două mici) erau întinse în formă de evantai pe spate şi pe umeri. Un set de solzi ţepoşi, ca nişte steguleţe, se înşira pe toată lungimea şirei spinării.

David îl ridică — şi fu cât pe ce să-l scape.

— E cald, spuse el clipind des din cauza surprizei.

— Asta pentru că...

— A stat prea mult în soare, interveni doamna Pennykettle iute, întrerupându-şi fiica.

Luă dragonul din mâinile lui David şi îl aşeză din nou, uşor, pe policioară.

Era scăldat într-un con de raze de lumină.

— Sunt grămezi de dragoni în casa noastră, spuse Lucy cu o urmă de surescitare în glas.

David zâmbi şi atinse cu un deget botul dragonului. Timp de o singură clipă stranie, crezu că observă un strat de cenuşă pe nările late, dilatate. Îşi trecu degetul mare peste smalţ şi decise că era vorba despre praf.

— Îi colecţionaţi?

Lucy îşi scutură coada de cal.

— Noi îi facem.

— *Eu* îi fac, o corectă mama ei.

— Eu învăţ, spuse Lucy, „*Pennykettle — Ulcele şi obiecte de lut*". Suntem celebre. Mami îi vinde la piaţă în după-amiezile de marţi, joi şi sâmbătă. Când este târg de obiecte artizanale în Parcul Central din Scrubbley, duce câţiva şi acolo. Mulţi oameni îi cumpără.

— Cred şi eu, spuse David dând din cap cu admiraţie. Îi faceţi aici?

Doamna Pennykettle arătă cu degetul spre tavan.

— Am un mic atelier într-unul dintre dormitoare.

— Se cheamă Bârlogul Dragonilor, spuse Lucy misterios. Îşi duse mâinile la spate şi dădu din umeri. *Tu* nu ai voie să intri.

— Lucy, nu-l necăji, o mustră mama ei. Întorcându-se din nou către David, spuse: O să-ţi arăt cu plăcere casa după ce te vei instala — ei bine, numai dacă te hotărăşti să iei camera.

David îşi trecu o mână prin claia de păr şaten. Dragoni. Cu siguranţă că era ceva diferit de ultima lui locuinţă, unde avea parte doar de păianjeni şi, din când în când, de câte un şoricel.

— E perfect, spuse el. Exact ce voiam. Dacă dumneavoastră şi dragonii mă acceptaţi, doamnă Pennykettle, aş dori să mă mut imediat.

— Spune-mi Liz, zise ea întinzând o mână. Ne-ar face plăcere să stai aici. Nu-i aşa, Lucy?

Lucy strâmbă din nas.

— Depinde — de celălalt lucru.

— Celălalt lucru? spuse Liz. Care celălalt lucru?

Lucy se întoarse radiind spre David şi întrebă:

— Îţi place…

Instalarea

— Varza de Bruxelles? întrebă doamna Pennykettle, intrând din nou în vorba. Avem budincă de cartofi şi carne la ceai. Ai vrea să mănânci şi nişte varză de Bruxelles?

— Ăăă, da, spuse chiriaşul, părând puţin încurcat.

Lucy se pregăti să o înfrunte şi şuieră:

— Mami, ştii că nu aveam de gând să spun *varză de Bruxelles*! Scoase un *hmm!* ţâfnos şi se răsuci pe călcâie. Ies să-l caut iar pe Castană.

— Nu prea cred, zise mama ei, prinzând-o de umeri. O să mă ajuţi să curăţ cartofii, îi ordonă ea şi o împinse pe Lucy către uşă ca pe un cărucior de cumpărături. Te lăsăm să te instalezi, David. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne chemi. Ceaiul va fi servit cam peste o oră, bine?

— Minunat, răspunse el zâmbind politicos, încă întrebându-se ce voise Lucy să spună. Instinctul îl avertiză să nu întrebe. În schimb, dădu curs unei probleme mai urgente: Unde este baia, vă rog?

— În capul scărilor, spre stânga, răspunse Liz. Adu-mi aminte să aleg nişte prosoape pentru tine mai târziu.

David dădu afirmativ din cap.

— O să fac o vizită scurtă.

Băiatul se uită la Lucy în timp ce ieşi pe hol.

— Nu-i cinstit, se plânse ea încrucişându-şi braţele.

— La bucătărie, insistă mama ei.

Şi asta a fost tot.

Clătinând din cap, David începu să urce treptele. Dacă ar fi să te iei după prima impresie, viaţa cu familia Pennykettle promitea să fie o experienţă interesantă, chiar dacă puţin neobişnuită. Dragoni cu mândrie în ochi. O pisică trăsnită. Clopoţei de vânt la fereastră. Cineva care se numea Castană… oricine ar fi el. Şi acum asta…

Se opri în capul scărilor, privirea fiindu-i atrasă de un semn pus pe uşa din faţa lui:

Bârlogul Dragonilor

Era pictat de mână, cu auriu şi verde şi cu flăcări portocalii, strălucitoare, împrejurul literelor. David bătu darabana pe balustradă. Dorinţa de a arunca un ochi înăuntru era uriaşă. Dar uşa atelierului era închisă bine şi dacă Liz urca şi îl găsea furişându-se, atunci la revedere domnule Rain — şi adio budincă de cartofi şi carne. Alungând tentaţia, intră în baie şi aprinse lumina.

Acolo se întâlni cu al doilea dragon.

Stătea pe bazinul toaletei. Era mai albastru la culoare decât dragonul de jos — ca să se asorteze cu sala de baie, se gândi el. Avea aripi mai mici, un bot mai lung şi o expresie de *alertă*, destul de ciudată. Nu era cald precum celălalt, dar răspândea un uşor miros de *trandafiri*, de parcă smalţul său fusese special făcut ca să conţină un fel de parfum proaspăt. David îl întoarse cu faţa la perete. Nici nu-i trecea prin cap să-şi tragă fermoarul — nu cu chestia asta privindu-l.

La ora ceaiului, Liz şi Lucy uitaseră de ciondăneala lor şi îl făcură pe David să se simtă cu adevărat acasă. Mâncă două porţii mari de budincă, o felie de prăjitură cu brânză şi bău un pahar cu bere de ghimbir. Varza de Bruxelles, declară el, era cea mai bună pe care o gustase vreodată. După aceea, toată lumea se mută în camera de zi. Pentru că cel mai bun loc al lui fusese ocupat de chiriaş, Bonnington se ghemui chiar în poala lui David.

Lucy Pennykettle vorbi întruna. Voia să ştie *totul* despre chiriaş. Şi, mai ales, voia ca acesta să ştie totul despre *ea*. David ascultă cu răbdare. Află despre evoluţia lui Lucy la şcoală, ce vor crede colegele ei despre faptul că mama ei avea un *chiriaş* şi ce avea Lucy de gând să se facă atunci când o să fie mare.

— Sper că n-o să mai fii o moară stricată, ca acum, interveni mama ei.

— O să fiu acrobat, anunţă Lucy. O să port costum de baie şi o să mă legăn la trapez. Vrei să vezi cum stau în mâini?

— Bineînţeles că nu vrea, interveni mămica ei.

Lucy ridică netulburată din umeri şi îi spuse lui David:

— O să salvez şi animale. Ţie îţi *plac* animalele?

— Îmi plac pisicile, răspunse el, cu toate ca Bonnington îi provoca crampe.

O scânteie se ivi în ochii lui Lucy.

— Îţi plac veveriţele?

— Lucy, a trecut ora ta de culcare, anunţă mama ei.

Lucy se încruntă şi se uită la ceas.

— Îţi plac? insistă ea, înghiontindu-i lui David degetul de la picior.

— Lucy, spuse mama ei, şi aşa ai vorbit până aproape că l-ai adormit. Nu vrea să fie plictisit cu veveriţele.

Lucy rosti aprins:

— Doar l-am întrebat dacă îi *plac*, mami.

— Cele roşcate sunt drăguţe, interveni David, încercând să atenueze puţin conflictul.

Deja înţelesese că veveriţele sunt „celălalt lucru" despre care Lucy dorise să întrebe mai devreme.

Surprinzător, Lucy îl privea şocată.

— Nu-ţi plac cele cenuşii?

— Lucy, dacă vrei o poveste în seara asta, ai face bine să urci scările alea chiar în momentul ăsta.

— Te rog, spune că îţi plac cele cenuşii, şopti Lucy.

Ochii ei verzi, luminoşi, erau mari şi rugători.

— Îmi plac cele cenuşii, îi făcu David pe plac. Apoi, coborând puţin vocea, întrebă: Castană este o veveriţă?

— Da!

— În pat. Acum.

Liz lăsă revista din mâini şi îşi suflecă mânecile.

Se pare că Lucy luă asta drept un avertisment final. Îşi înşfăcă puloverul de pe canapea şi se grăbi spre uşă.

— Noapte bună, somn uşor, ciripi ea şi tropăi în sus pe scări.

În timp ce paşii ei se auzeau tot mai slab, David se uită spăsit la Liz şi spuse:

— Îmi pare rău, nu trebuia să menţionez… ştii tu?

Liz zâmbi şi clătină din cap, pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Lucy iubeşte animalele sălbatice, în special veveriţele. Azi-dimineaţă am căzut de acord că, dacă iei camera, ea n-o să te bată la cap cu ele cel puţin o zi. Sincronizarea ei a fost puţin greşită, ca de obicei. Încercam să te scutesc, pentru că asta este prima ta noapte aici.

— Nu mă deranjează, protestă David. Este foarte amuzantă, zău.

— Hmm, asta spui acum, răspunse Liz. Îţi garantez că la sfârşitul lunii îţi vei dori ca Noe să nu le fi luat niciodată în arca lui.

Zicând acestea, femeia se ridică şi trase draperiile, având grijă să nu răstoarne un dragon morocănos care stătea pe o boxă.

David îşi trecu dosul palmei de-a lungul spatelui lui Bonnington.

— Sunt foarte mulţi pomi pe aici. Probabil că zăriţi multe veveriţe.

Spre surprinderea lui David, Liz clătină din cap.

— Acum, nu. Nu de când a dispărut bătrânul stejar.

David ridică o sprânceană.

— Aţi avut un stejar? În grădină?

— Pe stradă. Lângă casa domnului Bacon. Este vecinul nostru pe partea asta. Liz arătă cu degetul spre peretele cu şemineul. A fost tăiat cu câteva luni în urmă. Am primit o notă pe sub uşă care spunea că rădăcinile lui stricau şoseaua. Mie nu mi s-a părut că e chiar aşa de rău, dar cineva probabil că ştia ce făceau. Lucy a fost devastată. A plâns zile în şir. Când a dispărut copacul, au dispărut şi veveriţele. Le caută de atunci.

— Castană, spuse David după ce îi căzu fisa. Pe el îl căuta când am venit eu.

— Da, el este singurul pe care l-a văzut până acum. Cred că s-au împrăştiat spre alte locuri înverzite. Acum nu mai e nimic pentru ele pe strada noastră.

Sprâncenele lui David se ridicară puţin.

— Aşadar, de ce mai umblă Castană pe aici? Dacă restul au şters-o, de ce n-a fugit şi el?

Liz se apleacă să adune pantofii lui Lucy.

— Lucy spune că e rănit şi nu poate să plece.

— Rănit?

David se îndreptă puţin de spate. Bonnington, trezit de mişcarea bruscă, trase un căscat care mirosea a peşte şi sări pe podea.

Liz deschise uşa, ca să lase pisica să iasă afară.

— Are doar un ochi, spuse ea.

Faceți cunoștință cu domnul Bacon

În după-amiaza următoare sosi restul lucrurilor lui David. Totul veni în cutii — multe cutii — livrate cu o furgonetă pe care scria SERVICII DE DERATIZARE DONNELLY. Brian Donnelly era tatăl unuia dintre prietenii lui David, dar nimeni de pe Strada Capriciilor nu ştia asta. Fură aruncate câteva priviri dispreţuitoare de către câţiva dintre vecini, care păreau să se întrebe cu toţii de ce oprise o furgonetă de deratizare în faţa casei familiei Pennykettle.

Elizabeth Pennykettle nu-i băgă în seamă. Stătu chiar şi de pază lângă furgonetă cât timp David şi domnul Donnelly cărară cutiile înăuntru.

Şi aşa o găsi domnul Bacon — de gardă, dar cu garda coborâtă, ca să spunem aşa.

— Purici, nu-i aşa? îi şopti el la ureche.

— Ah! ţipă Liz, ridicând o mână la piept. Gemu tare când văzu cine era. Liz şi Henry Bacon nu se prea înţelegeau. Vă rog! spuse ea înţepat. M-aţi făcut să sar în sus.

— Ăsta-i unul dintre semne, spuse domnul Bacon. Îşi strânse buzele. Mustaţa lui grizonantă tresări. Mici paraziţi vicleni, puricii ăştia. Ştii, sar la o înălţime de patruzeci de ori mai mare decât propria lor înălţime. Îţi produc nişte pişcături scârboase la glezne. Pete roşii peste tot. Te mănâncă ca dracu' noaptea, asta fac.

Liz se scutură stingherită şi îşi scărpină braţele.

— Se furişează, nu? continuă Henry. O să ajungă la gât. Sus, pe mânecă, şi glonţ spre gât. Am cunoscut odată un om care avea unul în ureche. Dacă vrei sfatul meu, pe viitor pune-i chestiei ăleia o zgardă.

Un nor negru străbătu faţa doamnei Pennykettle.

— Care *chestie*?

— Pisica aia bătrână şi jegoasă.

— Poftim?

David ieşi şi veni lângă furgonetă chiar în acel moment.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, zărind roşeaţa de pe faţa proprietăresei sale.

— Fă cunoştinţă cu domnul Bacon, vecinul nostru, spuse ea, scrâşnind încet din dinţi.

David îl salută. Domnul Bacon îşi scoase pălăria moale, de fetru.

— Domnul Bacon crede că Bonnington s-a căptuşit cu purici.

Liz arătă din cap spre furgonetă. David înţelese iute despre ce era vorba.

— Nu cred, îngână el. Nu l-am văzut scărpinându-se. Dar să ştiţi că i-ar fi putut lua de la şobolanul ăla pe care tocmai l-am văzut în grădina de alături.

— ŞOBOLAN?! strigă domnul Bacon.

— Pe care parte a noastră locuiţi, domnule Bacon?

Domnul Bacon nu răspunse, ci se îndepărtă pe cât de repede îl ţinură picioarele. Plecă aşa de iute, încât îi zbură pălăria. David o ridică înainte ca Liz s-o poată strivi.

— E adevărat? întrebă ea. Chiar ai văzut un şobolan?

David puse pălăria domnului Bacon pe stâlpul porţii.

— Ai văzut vreodată un şobolan cu coadă mare, stufoasă?

Liz clătină din cap.

— Nici eu, declară chiriaşul. Ce am văzut eu a fost o veveriţă.

David despachetează

— L-ai văzut! strigă Lucy, năvălind în camera lui David în momentul în care veni de la şcoală în seara aceea.

David se clătină uşor şi privi peste umăr. Se afla în echilibru pe un taburet, înghesuind cărţi pe un raft. Prin cameră erau cutii pe jumătate deschise, îndesate cu tot felul de lucruri şi mărunţişuri pline de praf: CD-uri, reviste, afişe, un radio, o machetă de plastic a navetei spaţiale americane, un ceas de voiaj, un aparat de fotografiat care părea scump, un calculator şi un mic munte de cărţi.

— Pe cine să văd? întrebă el.

— Pe Castană! Lucy îşi lăsă rucsacul pe podea şi îşi suflă o şuviţă de păr de pe frunte. Se grăbi spre fereastră, se ridică pe vârfuri şi se uită atent în grădină. Mami mi-a spus, continuă ea cu răsuflarea tăiată. L-ai păcălit pe domnul Bacon. Ai spus că ai văzut un şobolan, dar în realitate l-ai văzut pe Castană.

David suflă un nor de praf de pe o carte.

— Am văzut o veveriţă; n-aş putea să jur că era Castană. Era destul de departe — lângă iazul domnului Bacon. Castană este veveriţa cu un singur ochi, nu-i aşa?

Lucy se lăsă pe spate, lipindu-şi mai întâi mâinile de perete.

— Da, spuse ea. De unde ai ştiut?

— Citesc gândurile, răspunse David cu o voce ca de fantomă, apoi îşi flutură degetele întinse spre ea.

Lucy nu se lăsă dusă.

— Mami ţi-a spus, pufni ea. Nu e cinstit. Castană e veveriţa *mea.*

— Castană este un animal sălbatic, zise David. Nu aparţine nimănui, Lucy. Se dădu jos de pe scaun şi luă un alt teanc de cărţi. Totuşi, cum se face că ai un nume pentru ea? Aş fi zis că e practic imposibil să deosebeşti o veveriţă de alta.

Lucy traversă în grabă camera, împinse o chitară veche spre mijlocul patului şi se trânti jos.

— Este, dacă nu te uiţi cu atenţie. Am botezat cinci dintre ele. Vrei să-ţi spun cum le cheamă?

— Păi…

— Bine. Primul a fost Castană. Se numeşte aşa din cauza smocurilor de blană roşcată din jurul lăbuţelor. Toate veveriţele au aşa ceva, dar ale lui sunt oarecum mai *maronii*, ca la castană.

— Foarte bine, zise David şi scoase naveta spaţială dintr-o cutie, uitându-se în jur după un loc în care să o pună.

— Pe urmă a fost Codiţă. El e uşor de deosebit: are zulufi de blană neagră, învolburată, pe coadă. Apoi, Cireşica; ea este întotdeauna aşa de drăguţă. I-am pus numele după o conservă de budincă de orez.

— *Budincă* de orez?

— Îmi place; noi o mâncăm mereu.

— Grozav, murmură David, care nu era mare amator de aşa ceva. Puse naveta spaţiala pe poliţa şemineului şi, pentru prima oară, observă că lipsea ceva. Oh, a dispărut dragonul.

Lucy aprobă din cap, trăgându-şi un ciorap în sus.

— Probabil ca mami l-a dus înapoi în bârlog.

— De ce? Îmi plăcea.

Lucy se întoarse şi se uită la fereastra deschisă. O briză caldă unduia perdelele, făcând clopoţeii de vânt să sune uşor.

— Probabil pentru că... nu ştiu, spuse ea încurcată. Câte nume am spus?

— Castană, Codiţă şi Cireşica, murmură David, întrebându-se de ce se uitase Lucy la fereastră.

Nevăzând nimic neobişnuit, ridică din umeri şi continuă să despacheteze.

— Am uitat de Stejărel, turui Lucy mai departe, ridicând capacul unei cutii de lângă ea. Îşi îngropa ghindele pe peluza domnului Bacon şi domnului Bacon nu-i plăcea asta, fiindcă pe peluza lui creşteau apoi stejari. Ce-i aici?

— Un crocodil feroce.

Lucy ţipă şi se retrase — apoi ridică un colţ.

— Sunt cărţi, exclamă ea cu reproş.

— Bună treabă, spuse David bătând-o uşor peste nas, altfel *ăsta* ar fi fost înhăţat imediat. Puse câteva dosare pe pat. Cum se numea a cincea veveriţă?

Lucy aproape că ţâşni în sus când rosti:

— Mestecănaş. Obişnuia să le pună pe fugă pe celelalte. Avea o burtică mare, albă, iar blăniţa lui era strălucitoare, ca scoarţa unui mesteacăn argintiu. Sper că s-a dus la *mare* depărtare. El se bătea tot timpul.

David dădu aprobator din cap, gândindu-se la asta.

— Poate că aşa s-a rănit Castană la ochi — bătându-se cu Mestecănaş?

Lucy se gândi un moment, apoi clătină din cap:

— Nu se bătea *cu adevărat*; doar mârâia şi scuipa, iar celelalte fugeau. Era un certăreţ. Nu-mi plăcea prea mult de el. Pot să mă uit puţin la ursuleţul tău, te rog? întrebă fata, arătând cu degetul botul unui ursuleţ care se zărea din spatele unor afişe făcute sul.

David trase dintr-o cutie un ursuleţ cu blana aurie.

— Cum îl cheamă?

— Winston. Fii atentă, urechea stângă e ruptă.

Lucy strânse ursuleţul la piept.

— Doarme în patul tău?

— Numai dacă promite că nu sforăie. Dar Bonnington? Nu a fugărit *el* veveriţele?

Lucy îşi scutură coada de cal.

— Stătea de obicei pe gard şi le privea uneori, dar nu s-a năpustit asupra lor niciodată. Nu ar scoate ochii nimănui.

— Hmm, făcu David, neconvins pe de-a-ntregul. Cât de urâtă este rana lui Castană? Ai văzut-o? De aproape?

Lucy stătea jos în continuare, cu Winston pe genunchi.

— A venit o dată lângă măsuţa păsărelelor şi eu m-am strecurat în spatele lui ca să-i dau câteva alune — şi aşa am văzut. Era închis — aşa, zise ea şi închise un ochi cât de strâns putu. L-am strigat pe nume şi el a tresărit şi s-a speriat. Dar în loc să fugă de acolo, s-a tot învârtit în cerc pe iarbă. Făceam şi eu la fel ca să-l privesc — dar am ameţit şi am căzut. Când m-am ridicat din nou, nu mai era acolo. S-a învârtit în jurul picioarelor mele de *trei* ori — nu, de patru. Vrei să mă ajuţi să-l salvez?

— Să-l salvezi? Ce vrei să spui?

— Vreau să-l duc acolo unde s-au dus Codiţă şi Cireşica.

Chiriaşul izbucni în râs.

— Lucy, nu poţi să te apuci de prins veveriţe sălbatice.

— Dar el e bolnav, insistă ea dând din laba lui Winston ca să sporească efectul. E din ce în ce mai slab. I se văd oasele. Şi dacă chestia care l-a rănit se întoarce? Dacă îi răneşte şi ochiul *celălalt*? Ai spus că-ţi plac veveriţele. Oh, *te rog*, ajută-mă să-l salvez.

David clătină din cap şi se întoarse la cutiile lui.

— Nu e bine să intervii în natură, Lucy. În plus, nu ai nicio idee unde s-au dus Codiţă şi celelalte veveriţe.

— Într-un loc frumos, murmură ea, mai mult cu speranţă decât cu certitudine.

Îşi lăsă capul în jos şi îşi legănă un picior, înfrântă.

— Uite, spuse David lovindu-i genunchiul cu un afiş făcut sul. Dacă aş crede că e în pericol Castană — adică în pericol *cu adevărat* —, aş face tot ce aş putea ca să-l ajut, bine? Dar cred că te agiţi prea mult. Sunt şanse ca el să se descurce foarte bine. Hai, fruntea sus. Vrei să-mi faci o favoare?

— Ce? spuse Lucy cam dezumflată.

— Fugi şi întreab-o pe mama ta dacă pot să împrumut o cârpă de şters praful.

Lucy clătină din cap.

— Nu poate fi deranjată. E sus, îţi face un dragon.

— Nu, nu mai este, spuse o voce.

Liz intră împingând uşa, aducând o tavă cu ceai şi biscuiţi. Purta blugi şi o bluză de lucru. Avea pete de lut peste tot, dar mai ales bluza era mâzgălită cu vopsea. Vopsea verde strălucitor.

Culoarea dragonilor.

Lucruri neobișnuite

— Sper că nu-l sâcâi din nou, spuse Liz, îngenunchind şi aşezând tava pe podea.

— Greşeala mea, zise David, vorbind primul. Întrebam dacă ştia cum a căpătat Castană rana de la ochi.

Liz scoase un sunet nedesluşit, ca şi cum tocmai demonstrase ce-avea de demonstrat. Îi dădu lui Lucy un pahar cu lapte.

David schimbă subiectul.

— Aud că mi-ai făcut un dragon?

— Doar un mic dar de bun-venit în casă, spuse Liz.

— Este unul special, interveni Lucy. Eu am doi: Gawain[1] şi Gwendolen[2]. (Pronunţa numele celui de-al doilea dragon Gawendolen[3].)

---

[1] Nepotul regelui Arthur şi unul dintre cavalerii Mesei Rotunde, un războinic formidabil dar nesăbuit, foarte loial regelui Arthur şi familiei (n. trad.).

[2] Legendară regină a Britaniei care şi-a învins soţul în luptă (n. trad.).

[3] Lucy modifică pronunţia numelui astfel încât să obţină femininul numelui lui Gawain (n. trad.).

David, fascinat ca întotdeauna când discuţia revenea la dragoni, îşi puse o linguriţă plină vârf cu zahăr în ceai şi întrebă:

— Cum adică „special”?

Lucy îşi ridică privirea.

— Ei sunt…

— Mici reflecţii ale proprietarilor lor, explică Liz. Serveşte-te cu un biscuit, David.

Îi împinse platoul aşa de aproape, încât aproape că putea să mănânce un biscuit fără să fie nevoie să-l ia în mână. Zâmbi şi luă un biscuit digestiv. Lucy se lăsă din nou în jos, părând supărată. Înşfăcă un biscuit cu cremă şi îl mestecă zgomotos.

— Când fac un dragon special pentru cineva, continuă Liz, încerc să scot la iveală o… calitate sau o pasiune a persoanei respective. Dacă ţi-ar plăcea crichetul, de exemplu, aş putea face unul care să ţină în mână o bâtă.

— Lui îi plac cărţile, spuse Lucy ridicând un volum mare, legat cu spirală.

Pe copertă avea un lanţ muntos cenuşiu, sumbru. Întoarse câteva pagini şi îl puse jos, plictisită.

— Ăla e un manual — pentru facultate, spuse David. Citesc totuşi şi alte lucruri: povestiri şi chestii de-astea.

Lucy se ridică repede.

— Vrei să-mi citeşti şi mie una?

— Lucy! sări mama ei. Asta e o mare obrăznicie.

— Ascult o poveste în fiecare seară, continuă Lucy fără s-o bage în seamă. Mami îmi povesteşte despre dragoni.

David se uită în tavan de parcă acolo ar fi fost o fereastră spre bârlogul de deasupra.

— Sunt impresionat: povestitoare *şi* artizan?

— Nu prea sunt bestselleruri, spuse Liz cu modestie. Ridică o mână înainte ca Lucy să poată vorbi. Du-te sus, te rog, şi schimbă-ţi hainele. Şi, dacă tot eşti acolo, verifică şi dragonul lui David.

Lucy oftă şi se strecură jos din pat. Nici nu atinse bine podeaua cu picioarele că din grădină se auzi un zgomot îngrozitor. Toată lumea se întoarse spre fereastra deschisă, la timp ca să-l vadă pe Bonnington căţărându-se înăuntru. Motanul cel mare avea urechile date pe spate, iar blana i se ridicase precum crengile unui copac. Sări pe podea, se lăsă pe burtă şi o zbughi iute sub pat.

— Oare ce s-a întâmplat cu el? întrebă Liz.

David merse spre fereastră şi o deschise larg. Camera se umplu de ciripit puternic de păsări.

— Du-te să vezi! şuieră Lucy, trăgându-l de mânecă pe David. Castană poate fi în pericol!

David ridică o sprânceană şi merse să arunce o privire.

În grădină, toate păreau destul de paşnice. David înaintă pe o latură a peluzei lungi şi înguste, oprindu-se ici şi colo ca să dea la o parte frunzele plantelor mai mari.

Nu reuşi să găsească nimic nelalocul lui în afară de un ghiveci spart. Îi sări cu adevărat inima din piept când, băgându-şi nasul printre nişte ierburi crescute în exces, auzi la un moment dat un plescăit. Dar se dovedi a fi un burete vechi, îmbibat cu apă. Controlă şi grădina alpină[1], şopronul, zona lăzii de gunoi şi un vechi ochi de geam acoperit cu alge. Ba chiar se căţără pe gardul din plăci de beton, ca să arunce o privire în grădina domnului Bacon. Nu era nici picior de veveriţă şi nimic nu sugera vreo primejdie cât de mică.

Dar, pe când se întorcea acasă, chiar făcu două descoperiri deosebit de importante. Lângă treptele verandei se aplecă şi culese o pană negru-albăstruie. Era lungă şi lucioasă şi o simţea rece. Aparţinea unei coţofene sau, poate, unei ciori? Era posibil ca Bonnington să se fi luptat cu o pasăre? Privirea lui David se plimbă pe orizontul cerului de toamnă, observând sicomorul care-şi desfăşura coroana în spaţiul dintre casa familiei Pennykettle şi cea a domnului Bacon, undeva spre dreapta. Nu putu să zărească nicăieri o pasăre neagră, dar, pe când ochii lui se îndreptau din nou spre casă, văzu ceva care îl făcu să tresară. Tocmai licărise o lumină în Bârlogul Dragonilor. Trecură câteva secunde, apoi licări din nou, inundând fereastra într-un portocaliu-deschis. David îşi ţinu palma

[1] Grădină făcută din stânci artificiale, decorative şi plante alpine (n. trad.).

streaşină la ochi. Părea prea precisă ca să fie lumina soarelui reflectată în sticlă şi prea neregulată ca să fie lumina unei lumânări. Iar un bec, decise el, dădea o cu totul altă culoare. Mai rămânea o singură explicaţie.

— Foc…, şopti el şi lăsă să-i cadă pana.

Aceasta nici nu atinse bine pământul, că David năvăli, cu sufletul la gură, în camera lui.

Un dragon foarte special

— Ce naiba? spuse Liz în clipa în care uşa se dădu de perete şi puse mâna pe ceainic, să-l stabilizeze.

— Foc! strigă David. Sus! Repede! Sună la 112! O să aduc apă de la baie!

— Foc? repetă Lucy, uitându-se întrebător la mama ei.

— L-am văzut din grădină! Hai, Liz! Grăbeşte-te!

— David, stai, strigă ea, apucându-l de braţ. Linişteşte-te. Cred că greşeşti.

Deja Lucy o pornise spre uşă.

— Mă duc să văd.

— Ce?! ţipă David. Nu trebuie să se ducă *ea.*

Dar Lucy urca deja treptele.

— David, calmează-te, spuse Liz reţinându-l. Acela este atelierul meu. Nu e nimic acolo care să producă vreun necaz.

Câteva secunde mai târziu, Lucy strigă de la etaj:

— E în regulă, mami… E numai… ştii tu ce.

— Ce? întrebă David, părând încurcat. Am văzut o văpaie. Sunt sigur c-am văzut.

Liz netezi cutele pe care le făcuse pe tricoul lui.

— Era probabil un dragon care strănuta, spuse ea. Vino. Hai să mergem să vedem ce face al tău, vrei?

Spre uimirea lui David, nu era, într-adevăr, nici urmă de foc în bârlog.

— Probabil asta era, spuse Liz.

Arătă spre un ornament rotund, din sticlă colorată, care atârna la capătul unei bucăţi de sfoară, în fereastră. Îl mişcă puţin ca să-l facă să prindă lumina soarelui de după-amiază. Reflecţii ca de pietre preţioase dansară prin cameră.

— O iluzie optică, spuse ea.

Deodată, din spatele lor, Lucy rosti cu voce piţigăiată:

— Mami, Morocănosul e în alt loc — din nou.

David se întoarse. Lucy se uita fix la un raft plin cu dragoni. O expresie de dezaprobare i se întipărise pe chip.

— Cine e Morocănosul? întrebă el.

Liz îl luă de braţ şi îl răsuci.

— Este un dragon nou, care stă lângă uşă — de obicei. Dragonii casei — cei pe care nu-i vindem — îşi au fiecare locul lui. Câteodată sunt mutaţi, atunci când apare un lot nou. Se pare că Morocănosul se fâţâie tot timpul pe aici. Lasă-l, Lucy, şi hai încoace.

Lucy veni tropăind.

— Îţi plac? întrebă ea.

Cu o voce puţin sfioasă, chiriaşul recunoscu faptul că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

De jur împrejurul atelierului, aranjaţi pe şiruri întregi de rafturi de lemn, se aflau zeci şi zeci de dragoni făcuţi de mână. Erau dragoni mari, dragoni mici, dragoni ghemuiţi într-un somn paşnic, pui de dragon care ieşeau din ouăle lor, dragoni cu ochelari, dragoni în pijama, dragoni făcând balet; dragoni *peste tot*. Doar pe peretele cu fereastra nu era nicio policioară. În schimb, acolo se afla un banc de lucru mare şi vechi. O lampă era înclinată deasupra lui. Pe el se aflau pregătite pensule, unelte şi borcane de gem, plus bucăţi de lut lângă o roată de olărit. Mirosul dulce al vopselei şi al alcoolului metilic persista în aer ca aroma unui *pot pourri*[1]. Acum, că se gândea la asta, David îşi dădu seama ca adulmecase parfumul acesta chiar din primul moment când intrase în casă.

— Uimitor, spuse el, apropiindu-se de banc. Acesta de aici este foarte bun, continuă, arătând spre o creatură ciudată dar elegantă de pe un postament aflat chiar în spatele roţii de olărit. Avea coada înfăşurată în jurul său şi urechi ca de pisică. Două aripi mari şi neasemuit de frumoase se înălţau de pe spatele său, ca velele de pe o corabie. Ochii ovali erau, în mod curios, închişi; picioarele din faţă, solide, erau lipite.

— Aceasta este Guinevere, spuse Lucy în şoaptă, cu respect. Este într-un fel regina. Este dragonul special al lui mami.

---

[1] Pot pourri [pou' puri] — sintagmă de origine franceză, referindu-se la un amestec de plante sau esenţe aromate (n. trad.).

— Doarme?

Lucy clătină din cap.

— Se roagă?

— Nu chiar.

— Atunci *ce* face?

Din celălalt capăt al camerei, Liz tuşi.

— Lucy, de ce nu îi arăţi lui David dragonul *lui*?

Lucy arătă cu degetul spre unul de pe roata de olărit.

David îl ridică în palme. Dragonul — dragonul lui — avea toate trăsăturile obişnuite ale mărcii Pennykettle: aripi ţepoase; picioare mari şi plate; solzi verzi, cu reflexe turcoaz. Obişnuiţii ochi ovali aveau o privire amabilă, veselă, cooperantă — dar în ei era şi o sensibilitate profundă, ca şi cum creatura ar putea să plângă şi la pierderea unui solz. David îl ţinu drept în palmă. Dragonul stătea pe coada lui groasă, încolăcită. Spre deosebire de Guinevere, nu se ruga, nu se odihnea sau orice o fi făcând dragonul regină. În schimb, ţinea un creion între gheare şi îi ronţăia capătul, căzut pe gânduri.

— Sper să îţi placă, spuse Liz. A fost... interesant să-l fac.

— E minunat, declară David. De ce are un creion?

— Şi un carneţel? adăugă Lucy, arătând către un carnet din cealaltă labă a dragonului.

— Asta a vrut el, explică Liz, venind să li se alăture. Am încercat să-i dau o carte, dar pur şi simplu n-o voia. În mod sigur a vrut un creion pe care să-l mestece.

— Poate că este un dragon care desenează, spuse Lucy. Îţi place să faci desene?

David negă.

— Nu ştiu să desenez deloc. Ce vrei să spui cu „a vrut" un creion?

Liz ridică un umăr.

— Dragonii speciali sunt precum personajele dintr-o carte; trebuie să merg acolo unde vor ele să mă ducă. Am un prieten scriitor care îmi spune mereu asta.

Lui Lucy i se tăie respiraţia de emoţie.

— Vrei să spui că este un dragon care inventează poveşti?

— Lucy, nu începe, o avertiză Liz. Acum, David, dacă accepţi acest dragon, trebuie să promiţi să ai mereu grijă de el.

— Nu trebuie să-l faci niciodată să plângă, zise Lucy.

David îşi trecu degetul mare peste botul dragonului.

— Ăăă, ar putea să vi se pară o întrebare prostească, dar cum pot să-l fac să plângă?

— Neiubindu-l, răspunse Lucy ca şi cum asta ar trebui să fie evident.

— Imaginează-ţi că în el este o scânteie, spuse Liz.

— Dacă îl iubeşti, ea va sta mereu aprinsă, zâmbi Lucy.

— Ca s-o aprinzi, trebuie să-i dai un nume, completă Liz.

— Ceva magic, spuse Lucy. Gândeşte-te la unul — acum!

David îi urmă sfatul.

— Ce-aţi zice de Condeiaş?

Lucy se răsuci pe călcâie.

— Le place! spuse ea, privind rafturile.

— Chiar aşa? zise David ridicând o sprânceană.

Din cât putea el să-şi dea seama, niciun dragon nu făcea tumbe şi nici nu bătea din aripi de bucurie.

Lucy dădu din cap aprobator atât de repede, încât capul ei părea a fi în pericol să se desprindă şi să cadă de pe umeri.

— Nu i-ai auzit h…?

— Condeiaş este un nume drăguţ, spuse Liz, dându-i lui Lucy un ghiont cu umărul. I se potriveşte foarte bine. Acum, turul s-a terminat. Cred că e timpul să mergem jos.

— Bună idee, fu de acord David, ştergându-şi o dâră de transpiraţie de pe frunte. Mi se pare mie sau e din ce în ce mai cald aici? Cuptorul tău nu e aprins, nu?

— Încă nu e ora ceaiului, spuse Lucy.

— Nu mă refer la cuptorul din bucătărie, râse David. E vorba de cuptorul tău *de olărit.* Ştii, cuptorul pentru *ars*. Când faci lucruri din lut, le pui într-un cuptor, nu-i aşa?

Înainte ca cineva să poată să scoată o vorbă, sună telefonul. Liz se îndreptă spre uşă.

— Mai bine răspund.

Aruncând o privire scurtă în direcţia lui Lucy, părăsi camera. Nici nu dispăru mama ei bine, că Lucy îl şi încolţi pe David şi spuse:

— *Ai de gând* să inventezi o poveste pentru mine?

— Nu, spuse el, încercând să şteargă o pată de pe Condeiaş. Arăta ca o arsură superficială pe coadă, dar era adânc imprimată în smalţ. Nu mă pricep la poveşti, Lucy. Nu am nicio idee despre ce să povestesc.

— Castană, sugeră ea, aproape ţopăind pe scândurile podelei. Fă o poveste despre Castană. Condeiaş o să te ajute. Pentru asta există dragonii speciali.

David se trase de gulerul tricoului. Chiar că era tot mai cald în bârlog.

— Nu, zise el, dar o să-ţi spun ce *o să* fac. Trebuie să merg în oraş vineri. Cât voi fi acolo, o să mă duc la bibliotecă şi o să văd dacă pot să găsesc o carte frumoasă despre veveriţe.

— O carte de poveşti?

— Nu, una despre viaţa lor.. Sunt curios să aflu cum a putut Castană să se rănească la ochi. O carte de referinţă despre comportamentul veveriţelor ne-ar putea da o idee.

— Bine, spuse Lucy. După ce afli mai multe, o să poţi apoi să faci o poveste.

— Lucy! strigă Liz înainte ca David să poată să răspundă.

— Vin! anunţă ea şi o şterse. Se opri în uşă şi îi aruncă o privire chiriaşului. Chiar nu i-ai auzit *hârâind*?

David privi în dreapta şi în stânga, la dragoni. Zeci de ochi ovali se uitau la el.

Lucy îşi îndreptă arătătorul spre inimă.

— Trebuie să-l auzi aici înainte de a-l auzi aici. Degetul ei se mută de la inimă la ureche. Zâmbi şi dispăru.

— Da, chiar aşa, murmură David şi îl apropie pe Condeiaş de faţa lui. Salut, dragonule. Lumina de semnalizare aprinsă? Bun. Acum, ascultă. Hai să ne înţelegem de la început: să nu strănuţi în mijlocul nopţii, să nu dai foc la cărţile sau la calculatorul meu şi să nu-mi sperii ursuleţul, bine? Ah, şi fără smiorcăială. La primul semn de necaz, te vei transforma din nou într-o bucată amorfă de lut. Ai priceput?

Condeiaş îşi ronţăia în tăcere capătul creionului.

David aruncă o ultimă privire prin cameră.

— Hârr, făcu el spre rafturile cu dragoni.

Apoi, înşfăcându-l pe Condeiaş, se îndreptă spre camera lui.

Încă gândindu-se la cuptorul acela.

O vizită la bibliotecă

Biblioteca din Scrubbley se afla chiar în mijlocul oraşului, înghesuită la capătul unei alei care pornea din Strada Mare. Când uşile de la intrare se deschiseră automat, David fu plăcut surprins să se trezească într-o clădire modernă, bine luminată, plină ochi cu CD-uri, calculatoare şi aparate video — şi cu nenumărate cărţi, desigur.

Îşi croi drum spre biroul de informaţii. Un librar chel stătea în spatele acestuia, ascuns de un monitor mare.

David se aşeză şi apăsă pe sonerie.

— Scuzaţi-mă, aveţi vreo carte despre ve...?

Spre surprinderea lui, Henry Bacon îşi ridică privirea din monitor.

— O, tu eşti, spuse Henry umflându-şi o nară. „Ve" ai spus? Vrei să-ţi găsesc o carte despre „Ve"? Una dintre practicile alea orientale, nu? Cum ar fi Kung Fu şi T'ai Chi? Nu pot să spun că am auzit vreodată de ea. Totuşi, sunt sigur că avem ceva despre asta. Secţiunea 796.815. Sus pe scări. Imediat la stânga. Următorul!

— Staţi, n-aţi înţeles, spuse David. Când am spus „ve" nu-mi terminasem propoziţia.

Henry se încruntă şi se lăsă înapoi în scaun.

— Aceasta este o bibliotecă foarte aglomerată, băiete. Sper că nu încerci să mă faci să-mi pierd timpul.

— Am fost puţin surprins să vă văd aici, asta-i tot.

Domnul Bacon spuse:

— Eu lucrez aici, prostănacule. Acum treci la subiect. Mai aşteaptă cineva.

David se uită peste umăr. O tânără cu un bebeluş se aşezase în spatele lui.

— Când am spus „ve", încercam să întreb dacă aţi putea să-mi găsiţi o carte despre…

— Vectori? spuse Henry Bacon începând să înţeleagă. Vrei o carte despre vectori?

David clătină din cap.

— Vedenii?

— Nu.

— Vedete?

— Nu!

— Vegetale? Vegetarieni? Vegetaţie? Vehicule? Vermicid? Versuri? Veselă?

— VEVERIŢE! strigă David.

— Şşş! făcu cineva de la o masă apropiată.

David se plesni cu palma peste faţă.

— Veveriţe? şuieră domnul Bacon cu o undă de dezaprobare în vocea sa aspră.

— Cele cenuşii, vă rog, sublinie David.

Mustaţa rară a domnului Bacon tresări.

— E... pentru Lucy. Are un proiect pentru şcoală.

Domnul Bacon îşi îndreptă manşetele cămăşii. Tastă cuvântul „veveriţă" în calculatorul lui. În timp ce aştepta rezultatul căutării, se lăsă într-o parte şi şopti:

— L-ai mai văzut pe şobolanul ăla?

— Care şobolan? spuse David, neînţelegând la început.

— Cel din grădina mea, deşteptule.

David rămase puţin cu gura căscată.

— Ah, şobolanul *acela*, zise el, amintindu-şi de minciuna spusă lângă furgoneta pentru deratizare. Nu.

Henry strânse din buze.

— N-are importanţă. Lucrez la caz, oricum. Spune-i doamnei P. că nu are de ce să-şi facă griji.

Calculatorul scoase un sunet, atrăgând atenţia lui Henry.

— Se pare că avem o carte care se numeşte *Lumea veveriţelor* de A. N. Utter...

— Grozav, făcu David. Ăăă, cum adică „lucrez la caz"?

— ...dar este dată, continuă Henry. Mai avem şi *Veveriţele şi habitatul lor* de G.S. Forage...

— Bine. Este bună. La care caz?

— ...dar şi asta este dată. A, avem două exemplare din *Veveriţele din Anglia* de N.K. Greytail...

— Arată-mi raftul, spuse David obosit.

— ...din păcate, oftă domnul Bacon, amândouă sunt la filiala noastră din Wiggley.

David gemu şi îşi lovi capul de birou.

Domnul Bacon se strâmbă. Scoase o batistă din buzunarul sacoului şi o trecu peste suprafaţa laminată.

Chiar atunci, tânăra cu bebeluşul îl bătu pe David pe umăr.

— Pot să-ţi sugerez ceva? Dacă vrei să afli ceva despre veveriţe, de ce nu arunci o privire pe afară?

David se uită pe geam, la traficul care se desfăşura pe Strada Mare din Scrubbley.

— În partea *cealaltă*, zise domnul Bacon nerăbdător.

David se întoarse. Prin ferestrele de pe latura îndepărtată a bibliotecii văzu vârfuri de copaci legănându-se în bătaia puternică a vântului.

Femeia spuse:

— Nu ai fost niciodată în parcul bibliotecii? Doamne, probabil că eşti singura persoană din Scrubbley care nu l-a vizitat. Intră pe porţile de la capătul aleii. O să găseşti acolo câte veveriţe vrei.

— Mulţumesc, rosti David. O să mă duc să arunc o privire. Se ridică. Femeia îi luă locul. Domnule Bacon, întrebă el uitându-se înapoi, ce vreţi să spuneţi cu „doamna P. nu are de ce să-şi facă griji”?

Dar Henry era din nou cufundat în calculator.

David bătu darabana cu degetele şi se întoarse. Avea sentimentul că domnul Bacon punea ceva la cale, deşi nu putea spune exact ce anume. Tot ce ştia când ieşi din bibliotecă era că ceva rece i se strecurase în suflet. Ciudat,

atunci îi veni în gând dragonul lui, Condeiaş, stând pe pervazul ferestrei, acasă: o siluetă ţepoasă pe fundalul geamului stropit de ploaie. Şi, în acel moment, se întâmplă ceva straniu. Cu ochii minţii, David îl văzu pe Condeiaş scoţând creionul din gură şi încercând să mâzgălească ceva în carneţel. Vântul şuiera şi-i zburlea părul lui David. În faţa lui, vârfurile copacilor se zbăteau şi oftau. Se scutură o dată şi Condeiaş dispăru. Şi pe când David deschise cu un zăngănit porţile înalte de fier şi intră în parc pentru prima oară, nu putu să scape de ideea bizară că dragonul încercase să-i spună ceva.

George Mânăverde[1]

După câţiva paşi făcuţi pe aleea acoperită cu frunze care ducea în grădina propriu-zisă, David se opri lângă o placardă pe care scria:

BINE AŢI VENIT ÎN PARCUL BIBLIOTECII DIN SCRUBBLEY

Sperăm să vă bucuraţi de această vizită

— Mulţumesc foarte mult, murmură David.

— Ce faci? întrebă o voce aspră.

Un omuleţ ciudat ţâşni dintr-o grămadă de tufe de dafin.

— Oh, scuze, strigă David, înroşindu-se. Nu mi-am dat seama că e cineva aici.

Omuleţul îşi şterse nasul cu mâneca. Pe jumătate ascuns în umbra copacilor, nu părea mai mare decât un pitic de grădină. Purta o pufoaică neagră, zdrenţuită şi o pălărie gri, de canafas, cu boruri lăsate în jos, ca un abajur pleoştit. Un

[1] *Greenfingers* în original. Despre persoanele care au mare pricepere şi noroc la săditul şi îngrijirea plantelor se spune că au mână verde (n. trad.).

genunchi îi ieşea afară din pantalonii murdari de pământ. În picioare avea o pereche de bocanci cu ţinte care erau aşa de mari, încât şi un elefant s-ar fi putut lăfăi în ei.

David făcu o încercare de conversaţie adevărată.

— Nu sunteţi cumva grădinarul parcului bibliotecii?

— Şi dacă aş fi?

— M-aţi putea ajuta. Fac un fel de... studiu al naturii.

Mica siluetă pufni, se întoarse între tufe şi reapăru un moment mai târziu cu un cărucior cu două roţi, pe care îl izbi de aleea asfaltată.

— Oamenii îmi spun George Mânăverde...

— Încântat de cunoştinţă, zise David, întinzând mâna.

— ...da' pentru tine sunt domnu' Digwell. George ignoră mâna întinsă, preferând în schimb să se scarpine în fund printr-o gaură din pantaloni. Ei? Ce ziceai că vrei?

Înainte ca David să poată să răspundă, ceasul din turnul bibliotecii bătu de trei ori. David se încruntă şi se uită la ceasul său. Era unsprezece fix.

— Ceasul acela merge prost, mormăi el.

— Nu, nu merge prost, spuse George. Toată lumea din Scrubbley ştie exact ce oră e când ceasu' bibliotecii bate de trei ori: unşpe — o oră înainte de prânzu' meu. Până atunci am de plantat juma' de duzină de tufe, aşa că dacă-ţi trebe ajutoru' meu, spune mai repede.

— Veveriţe, rosti David. Unde pot să văd câteva?

— Veveriţe! trâmbiţă George. Ce pofteşti cu ele? Ticăloase mici, sâcâitoare. Blestemu' vieţii mele. Rod mugurii

de pe puieţii mei, dezgroapă bulbii, îşi plantează ghindele în peluza mea. E una, spuse el făcându-i semn lui David să se apropie, care trăieşte sus, în fagu' de lângă fântâna aia d-acolo, din spate. Arătă vag la distanţă. O adevărată ticăloasă mică, asta e. Mă enervează ca să se distreze, cred. Nu se poate s-o ratezi. Are o *faţă*.

— O faţă? repetă David.

— Un *zâmbet* mare, grozav.

David aruncă o privire plină de îndoială spre fântână.

— O, da, insistă George, sugându-şi noroiul de pe deget. Jegoasa aia mică era în şopronu' meu cu unelte săptămâna trecută. Mi-a halit sandviciu' cu şuncă, să ştii.

David făcu tot posibilul să se arate înţelegător.

— Şi unde spuneţi că aş putea s-o… să le găsesc?

— Du-te spre dig, răspunse domnul Digwell, arătând cu degetul de-a lungul cărării înguste care se întindea alandala printre desişurile de pomi, mergi până la gardu' din fund. Ia-o pe drumu' din stânga, prin faţa estradei, şi ţine-o tot aşa, pe podu' de peste iazu' raţelor. Treci prin luminişu' unde se află stejaru' cel mare şi fagii se află chiar acolo, ceva mai sus.

David dădu cordial din cap şi o porni pe alee. Abia făcu cinci paşi când se întoarse şi spuse:

— Domnule Digwell, pot să vă mai întreb ceva?

Grădinarul oftă şi se sprijini în furcă.

— Cum poate o veveriţă să-şi piardă un ochi?

George bombăni ceva în barbă, apoi îşi ridică furca şi o înfipse ameninţător în pământ.

— Există mai multe motive. Accident. Boală. Dar cel mai probabil e că a atacat-o ceva.

— O pisică?

— A, poate. Totuşi, mâţa ar omorî-o, mai mult ca sigur. Mâţele nu prea iau prizonieri.

David dădu aprobator din cap. Poate că Bonnington nu era atât de mototol pe cât părea.

— Dar o altă veveriţă?

George se bătu în piept şi scuipă un jet de flegmă în şanţul acoperit de frunze.

— Naa. Veveriţele se încaieră şi ţipă mult; îşi smulg blana; îşi muşcă labele, poate. Dar un ochi? Nu, e ceva mai mare. O vulpe. Un câine. Poate un om.

David îl privi cu atenţie pe grădinar.

George îşi aruncă furca pe fundul căruciorului.

— Şobolanii copacilor nu sunt specii protejate. Dacă devin o pacoste, oamenii scapă de ei, zise el şi-şi trase o linie dreaptă în dreptul gâtului.

— Ce fel de oameni? întrebă David.

— Oamenii care nu iubesc belelele, explică George. Acu', dacă nu mai ai alte întrebări de pus, am de plantat.

Şi, împingând căruciorul în faţa lui, o porni cu paşi mari pe cărarea întortocheată, până când ajunse de mărimea unei frunze uscate, rostogolindu-se din cerul de toamnă.

Fântâna dorințelor

Când grădinarul nu se mai văzu, David porni în căutarea fagilor. Merse pe cărare aşa cum sugerase George, până când terenul se nivelă la piciorul digului şi aleea se împărţi în două. La stânga lui se vedea estrada, pe jumătate ascunsă de o salcie plângătoare. La dreapta lui era un alt pâlc mare de copaci. În faţă se afla acum un iaz luminat de soare. Raţe sălbatice şi lişiţe se odihneau în locurile mai puţin adânci. Câteva bărci cu pedale erau ancorate la cheiul improvizat. David merse bocănind pe podul îngust, arcuit, şi se îndreptă tacticos spre luminiş şi spre stejarul cel mare. Acolo pământul era presărat cu ghinde, multe dintre ele încă adăpostite în cupele lor cenuşii, zimţate. David se lăsă pe vine şi culese una. Era maroniu-cenuşie şi nu foarte tare — înmuiată probabil de roua căzută dis-de-dimineaţă. O legănă în palma mâinii. Apoi începu să se gândească la Strada Capriciilor şi la stejarul care se ridicase cândva acolo. Cu ce se hrănea Castană dacă nu cu ghinde? Arahide de la masa păsărelelor? Coji de şuncă? Avea

vreun depozit secret de nuci? Din cauza unei lupte pentru mâncare fusese rănit la ochi aşa de rău? David oftă şi dădu drumul ghindei să cadă printre ferigi. Cum ar putea spera să afle adevărul?

Încă se mai gândea la această problemă zece minute mai târziu, când dădu peste o mică fântână de piatră, care se afla la jumătatea urcuşului pe ceea ce se numea Dealul Alunelor. Se uită atent în apa lucitoare, acoperită cu frunze. Monede de diferite mărimi şi valori zăceau pe fundul acoperit cu dale albastre. David găsi un bănuţ şi îl aruncă în aer. În timp ce aceasta se răsucea, se trezi dorindu-şi să ştie care este cea mai bună cale de a-l ajuta pe Castană. Bănuţul lovi suprafaţa apei cu un plescăit şi se scufundă cu o uşoară mişcare circulară. În timp ce acesta se aşeza pe fund, David auzi un zgomot slab. Se uită în cealaltă parte a fântânii. O veveriţă cu ochi atenţi stătea pe ghizd.

Fără niciun moment de ezitare, ţopăi în jurul marginii de piatră şi se opri la distanţă de un metru de mâna lui David.

— Bună, spuse băiatul.

Veveriţa flutură voioasă o coadă albă la vârf. Ridică o lăbuţă şi strâmbă din nas. Îl privi pe David de parcă ar fi vrut să-i zică „hrăneşte-mă". David îşi băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase singurul lucru bun de mâncat pe care îl avea: un măr mic şi roşu.

Veveriţa se scărpină la ureche lovind-o uşor cu lăbuţa din spate.

Apoi se aşeză în fund — şi *zâmbi.*

De uimire, David fu cât pe ce să cadă în fântână. Poate că de vină era forma botului veveriţei, care dădea impresia unui zâmbet larg, dar chiar arăta ca şi cum creatura ar fi zâmbit.

— Tu eşti, spuse David. Hoţul de sandviciuri. Am fost avertizat în legătură cu tine.

Veveriţa, nepreocupată de notorietatea ei, îşi zbârli mustăţile şi veni puţin mai aproape. Se uită atent la măr şi strâmbă iar din nas. Puse o lăbuţă lungă, terminată cu gheare, pe coapsa lui David.

David muşcă uşor din fruct, mestecă o bucăţică şi o lăsă să cadă pe ghizd.

Veveriţa se aplecă în faţă şi o luă... apoi, imediat, o scuipă în fântână.

David se încruntă precum un părinte dezamăgit.

— Nu-mi spune — preferi soiul *Granny Smith*[1]?

Veveriţa preferă să nu zâmbească de data asta. Se foi nerăbdătoare în stânga şi-n dreapta, apoi se ridică atentă pe două picioare şi adulmecă aerul.

Deodată, cu un sunet alarmat, dispăru.

— Hei, ce s-a întâmplat? strigă David.

Curând, apăru şi cauza problemei.

Altă veveriţă era pe ghizd. Era destul de mare ca să semene cu o budincă de Crăciun cu picioare. Numai coada ei arăta ca un mic şal din pene. Cu un mic rânjet aruncat

---

[1] Soi australian de meri, unul dintre cele mai populare din lume. Fructele sunt mari, sferice, cu pieliţa groasă, de culoare verde intens; pulpa este alb-verzuie, crocantă, suculentă, acidulată, slab aromată (n. trad.).

vizitatorului uman, coborî de pe fântână şi fugi după prima veveriţă, peste pajişte.

— Hei! strigă David. Lasă-l în pace.

Dar veveriţa zâmbăreaţă nu avea nevoie de niciun ajutor. Se sui într-un copac şi dusă a fost înainte ca David să aibă timp să respire. Dădu din umeri şi se hotărî să le lase în voia lor. La urma urmei, ăsta era probabil genul de conflict în care ele intrau de zeci de ori pe zi.

Pleosc. La fel de repede cum bănuţul se cufundă în fântână, tot aşa înţelese brusc ceva. Faptele la care tocmai fusese martor erau un exemplu de comportament obişnuit al veveriţelor: când sunt puse faţă în faţă cu o întâlnire neplăcută, îşi flutură coada şi fug repede. Dar viteza cu care scăpase veveriţa zâmbăreaţă, mai ales când se căţărase în copac, se datora, în mare parte, agilităţii şi n-ar fi putut face asta fără să poată vedea de jur împrejur. Cum s-ar fi descurcat cu un ochi închis? S-ar mai fi putut căţăra aşa de repede? S-ar mai fi putut măcar căţăra? Pe scurt, cum s-ar fi descurcat Castană în faţa ameninţării unei veveriţe certăreţe sau a unei pisici prădătoare ori în faţa unui pericol de neînchipuit încă?

Undeva, în depărtare, măcăni o raţă sălbatică.

Răspunsul era la fel de precis şi de limpede precum chemarea aceea.

Castană nu ar face faţă. El nu putea fugi din calea primejdiei.

El era, de fapt, o ţintă uşoară.

Inspirația

Era după-amiază târziu când David se întoarse pe Strada Capriciilor. Felinarele licăreau, prinzând viaţă, şi câteva frunze moarte patinau pe trotuar. Fluierând încetişor, deschise poarta spre aleea lui Liz. Aceasta se închise la loc, nu cu obişnuitul ei scârţâit, ci cu un scrâşnet care-ţi perfora timpanul şi care aproape că-l făcu pe chiriaş să sară în gardul viu. Privi suspicios către poartă. Ori balamalele alea aveau mare nevoie să fie unse, ori…

Niiiiiiiii-eaaaaaaaa!

Acelaşi scrâşnet străpunse din nou aerul. Cineva tăia lemne cu o drujbă de putere mare.

Cineva ca domnul Bacon, pesemne.

În garajul vecinului era aprinsă o lumină. Mânat de curiozitate (dar mai mult de bănuieli), David se ghemui şi se furişă până la uşi. Când îşi ridică faţa în dreptul ferestrei murdare, lovitura grea a unui ciocan făcu sticla să zăngănească. Ceva izbi podeaua garajului cu un bubuit. Se auzi un pocnet. Domnul Bacon înjură şi aruncă ciocanul pe

un banc de lucru. Acesta lovi o cutie cu cuie şi le împrăştie pe podea.

David se lasă în jos, încruntându-se. Era clar că Henry făcea ceva. Dar ce anume era imposibil de spus. David clătină din cap şi o lăsă baltă. Nu exista nicio lege împotriva oamenilor care făceau tâmplărie în garajele lor, chiar dacă erau într-o ureche, ca Henry.

Ridicând din umeri, se înapoie pe aleea lui Liz şi intră în casa de la numărul 42. Nici nu terminase bine de curăţat noroiul de pe pantofi că Lucy veni în pas alergător pe hol, ca să-l salute.

— Unde-ai fost? Şcoala s-a terminat de secole.

— Am luat ceaiul cu regina şi i-am plimbat câinii în jurul palatului.

— Minciună, spuse Lucy. Ai găsit vreo carte?

O carte. David uitase de carte.

Lucy citi expresia dezamăgită de pe faţa lui.

— *Ai fost* la bibliotecă, nu-i aşa?

— Da, confirmă el. Mulţumesc pentru că mi-ai spus că domnul Bacon lucrează acolo. Îşi trânti paltonul peste capul ei şi intră în bucătărie. Mmm, ceva miroase bine.

De pe hol, Lucy strigă:

— Haina asta *pute*!

— Cartofi copţi, cârnaţi şi fasole, anunţă Liz, arătând cu o lingură de lemn folosită pe post de indicator. Simplu, dar săţios. Ai avut o zi bună?

— Nu prea rea. Am petrecut o mare parte din ea în parcul bi... au!

David tresări de durere când Lucy îl împunse în coapsă cu beţişorul de la o acadea.

— Hei, terminaţi cu asta! îi certă Liz.

— E groaznic, se plânse Lucy. Spune că nu i-am zis de domnul Bacon.

— O Doamne, asta înseamnă că te-ai întâlnit cu Henry?

— Era şi greu să n-o fac, bombăni David uitându-se la Lucy. Era la biroul de informaţii când m-am dus eu, special ca să-i fac rost *cuiva* de o carte despre veveriţe.

— Unde este? îl sâcâi Lucy, încă plină de speranţă.

— Nu aveau niciuna, zise David, aruncând o firimitură de pâine spre ea.

Lucy făcu o faţă morocănoasă şi se trânti pe un scaun, la masa din bucătărie. Pe masă se afla un dragon pe jumătate făcut, un borcan de gem plin cu apă şi mai multe beţe. Lucy luă un băţ bine ascuţit şi începu să râcâie cu încăpăţânare bucata turtită de lut. David privea cu admiraţie tăcută cum o transforma într-un picior cu trei degete.

— Şi ce impresie ţi-a făcut parcul? întrebă Liz.

— Drăguţ, spuse David căscând uşor. L-am cunoscut pe grădinarul bibliotecii.

— A, George. Este acolo de când s-a deschis clădirea. Cred că a apărut dintr-o sămânţă. Soţia lui a cumpărat

odată un dragon de la mine. E un moşulică nostim. Cam ursuz, dar inimos.

— Nu pot să spun acelaşi lucru despre felul cum îşi măsoară timpul, mormăi David. Mi-a spus o poveste ciudată cum că toată lumea din Scrubbley ştie că e ora unsprezece atunci când ceasul bibliotecii bate de trei ori.

— E adevărat, murmură Lucy. Toate clopotele sunt greşite. Noi le învăţăm pe dinafară, la şcoală. Trebuie să ţii minte că nu bate niciodată ora nouă.

— Asta aduce ghinion, explică Liz.

— Nu s-a gândit nimeni să-l repare?

— Deseori, spuse Liz întorcând cârnaţii cu o furculiţă, dar circulă de fiecare dată o petiţie care cere ca lucrurile să fie lăsate aşa cum sunt. A devenit un soi de atracţie turistică. E mai complicat totuşi atunci când ceasurile trebuie date înainte.

— Câştigi patru bătăi, spuse Lucy, aplecându-se să ridice o bucată de lut.

Abia atunci observă David doi dragoni, gata făcuţi, stând pe pervazul ferestrei de lângă Lucy. Unul dintre ei, o creatură cu aspect regal, avea o ciudată asemănare cu Lucy. David îl privi iar, dintr-un unghi diferit. Dragonul avea obişnuiţii ţepi şi solzi — totuşi, când îl privea cu atenţie, o vedea clar pe Lucy. Era ca şi cum ea se dizolvase în el.

Al doilea dragon, dimpotrivă, era un adevărat monstru. Aripile îi erau ridicate, fălcile erau deschise şi

ghearele erau răsfirate, gata de luptă. David se uită fix în ochii lui de un verde-închis. Aveau o profunzime ciudată, neliniştitoare. Genul de ochi care te pot urmări peste tot. Era încântat că dragonul Condeiaş nu arăta aşa.

— Ei cine sunt?

— Gawain şi Gwendolen, murmură Lucy.

— Cum ţi se par? întrebă Liz, sprijinindu-se cu spatele de blat, ştergând oalele.

David arătă spre cel înfricoşător.

— Nu mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe o alee întunecoasă.

— Ăla e Gawain, spuse Lucy. E foarte *fioros* şi nu-i plac *glumele*.

— Nu fi ţâfnoasă, o mustră Liz. Dar celălalt, David?

Chiriaşul se aşeză pe locul lui obişnuit şi o întoarse pe Gwendolen cu faţa spre el.

— Cu riscul de a fi făcut scrum, îmi aminteşte de Lucy...

Lucy scăpă băţul cu care modela.

— ...mai mult sau mai puţin câţiva solzi verzi, desigur.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. David zâmbi inocent, sperând că nu spusese nimic supărător. Nu ştiai niciodată cum stai în casa familiei Pennykettle; dragonii erau mereu un subiect delicat. Se uită la Lucy. Ea o privea cu gura căscată pe mama ei.

Liz şterse o farfurie cu mişcări încete, circulare ale şervetului de bucătărie.

— Eşti foarte perspicace, spuse ea. Nu sunt mulţi cei care pot vedea asemănarea.

— Am avut noroc, zise David, dând nervos din umeri. De ce avea brusc sentimentul că a ridicat capacul de pe o taină adâncă, întunecată? Se uită la Gawain şi nu se putu abţine să nu întrebe: Păi, dacă Gwendolen este Lucy, atunci cine e...?

Ochii lui Lucy se făcură cât farfuriile.

— El...

— Merge sus, zise Liz tocmai când se auzi sunând ceasul cuptorului cu microunde.

— Dar...?

— Niciun dar, este ora ceaiului. Fă curat pe masă.

Umerii lui Lucy se lăsară în jos. Se uită o dată la dragonul ei pe jumătate făcut, îi trimise o bezea, după care îl strivi fără milă, transformându-l într-o bilă.

Liz îşi puse o pereche de mănuşi pentru lucrurile fierbinţi şi scoase trei cartofi din cuptorul cu microunde. Îi puse într-o tavă şi îi băgă în cuptor, ca să devină crocanţi.

— Cinci minute, spuse şi ieşi repede afară, cu o pungă de gunoi.

Când uşa se închise la loc, David o bătu uşor pe Lucy pe braţ.

— Aşadar, cine este el? şopti băiatul, înclinând capul spre Gawain.

Lucy îşi muşcă buza şi aruncă o privire afară.

— Ultimul dragon din lume, şuieră ea.

— Nu, vreau să spun după cine este el modelat?

Lucy se uită la el ca la o bucată de scândură.

— El este ultimul dragon adevărat din *lume*, repetă ea.

David, nicidecum mai luminat, schimbă subiectul.

— Bine. Hai să vorbim despre Castană. Vreau să te întreb ceva important. L-ai văzut vreodată căţărându-se de când s-a rănit la ochi?

Lucy avea un aer uşor uimit.

— Într-un pom? Pe un gard? Pe ceva? Gândeşte-te bine, insistă David.

Lucy se gândi un moment, apoi negă din cap.

— De ce vrei să ştii?

— Ce să ştie? spuse Liz, intrând în bucătărie.

Apucă o cutie de biscuiţi *Truffgood* şi răsturnă câţiva în farfuria lui Bonnington. Bonnington se materializă în încăpere de parcă s-ar fi teleportat din spaţiu.

— O întrebam pe Lucy despre Castană, răspunse David.

— *Quelle surprise*[1], zise Liz, făcând-o pe Lucy să se încrunte.

David ciocăni în masă ca să îi atragă atenţia.

— Am văzut două veveriţe în parcul bibliotecii.

Ochii lui Lucy se luminară.

— Lucy, încă văd mizerie, îi atrase atenţia mama ei.

---

[1] Quelle surprise — Ce surpriză (în lb. franceză) (n. trad.).

Lucy se grăbi spre chiuvetă cu borcanul de gem şi cu beţele.

— Cum arătau? întrebă ea.

— Cenuşii şi veveriţoase, spuse David vag. Una dintre ele era mare şi grasă.

Borcanul de gem zăngăni pe fundul chiuvetei.

— Era Mestecănaş?!

— Mestecănaş? repetă David, izbucnind în râs. Doar dacă a prins autobuzul spre Scrubbley. E o bucată bună de drum până în parcul bibliotecii.

— Nu şi dacă o iei peste câmp, explică Lucy şi lovi cu palmele în placa de scurgere a chiuvetei. Acolo s-au dus, mami, în parcul bibliotecii!

— Foarte frumos, spuse Liz. Acum ia lutul ăla.

Lucy îl mută pe un colţ al blatului.

— Cealaltă veveriţă cum arăta?

David îşi puse degetele la colţurile gurii şi trase de buze până formă un zâmbet larg.

— Jâmbea aşa.

Lucy căscă gura de uimire.

— Cum se numea?

— Nu cred că i-a trecut prin minte să întrebe, zise Liz. Tacâmurile, te rog.

— Zâmbăreţul! strigă Lucy deschizând sertarul. Pun pariu că se numeşte Zâmbăreţul.

Trânti o furculiţă pe masă în semn de triumf.

— Nu sună bine, rosti David.

— Ei bine, asta a fost încercarea lui Gawain, spuse aprinsă Lucy. Atunci Marele Surâs?

— Of, Doamne, cloncăni Liz. Imaginează-ţi, să capeţi un nume ca Marele Surâs!

— Ei, ăsta a fost… rândul lui Gwendolen!

Liz o privi sever pe Lucy.

— Atunci şi Gawain şi Gwendolen au greşit.

Lucy, nedescurajată, mai avea o ultimă opţiune.

— Poate să încerce şi Condeiaş?

— Poftim? întrebă David.

— Întreabă-l, îl îmboldi Lucy.

— Cum? spuse chiriaşul, părând buimăcit.

Lucy bătu din picioare.

— Visează-l, spuse ea într-o suflare.

— Ce? făcu David.

— Mami, fă-l s-o facă.

— Pregătesc cârnaţii, Lucy.

— O, mami. Te rog.

— Ce să fac? întrebă David.

Lucy se aruncă în scaunul de lângă el.

— E felul special al mamei de a spune poveşti. Trebuie să intri în joc şi să spui ce vezi. Atunci, povestea prinde cu adevărat viaţă. Se petrec lucruri. Lucruri la care nu te aştepţi. Of, mami, fă-l s-o *facă*.

Liz oftă şi cedă.

— David, închide ochii şi imaginează-ţi-l pe Condeiaş.

O privi chiorâş.

— Nu vorbeşti serios!

— Peste treizeci de secunde ceaiul tău va da în foc.

— Asta e o problemă serioasă, spuse David şi închise ochii. Bine. Este pe pervazul ferestrei, privind afară, în grădină. Cred că se întreabă dacă o să plouă.

— Nu, spuse Liz, îşi muşcă creionul, adâncit în gânduri, încercând din răsputeri să găsească un nume pentru veveriţa ta. Visează, David.

David se legănă în scaun şi îşi lăsă mintea să plutească.

— A dat o pagină din carnetul lui.

— Îhî! rosti Lucy cu răsuflarea tăiată. Funcţionează, mami!

— Şşş, făcu Liz.

— Scrie ceva.

— Ce? bolborosi Lucy, prea emoţionată ca să poată fi redusă la tăcere.

David îşi lăsă imaginaţia să zboare. Spre surprinderea lui, îl văzu pe Condeiaş scoţându-şi creionul dintre fălci şi mâzgălind grăbit un nume în carnetul lui.

Rânjilă

Sprâncenele lui David se ridicară a surpriză. Liz înţepă un cârnat sau doi cu furculiţa. Lucy îşi rodea o unghie.

Bonnington căscă. Toată familia Pennykettle aştepta un răspuns.

— Rânjilă, şopti David.

De undeva se auzi un *hârâit* uşor.

Ochii de un albastru-închis ai lui David se deschiseră brusc.

— Da, spuse el, numele lui e Rânjilă.

Ceva primejdios

— Îmi place, spuse Lucy zâmbind luminos spre mama ei.

Soneria de la uşă se auzi înainte ca Liz să apuce să-şi exprime o părere.

— Grozavă sincronizare, bombăni ea, dând focul mai încet. Lucy, pune masa cât timp văd eu cine este.

Lucy înşfăcă suporturile pentru farfurii şi le trânti pe masă.

— Mai spune-mi ceva despre Rânjilă şi Mestecănaş.

David ridică din umeri.

— S-au suit într-un copac. Asta-i tot.

— *Nuuu*, zise Lucy. Inventează o poveste.

— Lucy, ţi-am spus că eu nu inventez pov… ia stai.

David ciuli o ureche în direcţia holului. Ar fi putut să jure că tocmai auzise vocea lui Henry. Acum, că era atent, putu s-o audă bine pe Liz.

— Nu, oftă ea tare. Mulţumesc. Noapte bună.

Uşa se închise cu zgomot. Ea năvăli înapoi în bucătărie.

— Ei, acum chiar că le-am auzit pe toate. Deschise uşa cuptorului. Era Henry, care voia nişte gorgonzola[1].

— Brânza aia oribilă şi puturoasă? zise Lucy.

— De ce voia gorgonzola? întrebă David, dându-şi brusc seama că i se ridica părul pe ceafă.

— Nu a spus, mormăi Liz, scoţând cartofii din cuptor. Dar cunoscându-l pe Henry, trebuie să fie ceva deosebit de periculos.

— O, nu, icni David, ridicându-se brusc, iar picioarele scaunului său scrâşniră pe gresia din bucătărie. Asta e. Construieşte o… O, nu!

Fără să mai rostească alt cuvânt, ieşi pe hol.

— Da-vid? Cum rămâne cu ceaiul tău? zise Liz şi îşi aruncă mâinile în sus de disperare.

— Mă duc eu să-l aduc, se oferi Lucy şi o luă la picior pe hol înainte ca mama ei să o poată opri.

Zece secunde mai târziu i se alătură lui David la uşa garajului domnului Bacon.

— Lucy, ce faci *tu* aici?

— De ce ai fugit aşa de repede?

David scrâşni din dinţi.

— Domnului Bacon îi plac veveriţele?

— Nu. Le urăşte — mai ales pe Stejărel.

---

[1] Gorgonzola este varianta italiană a brânzeturilor albastre franţuzeşti, având însă o varietate mult mai restrânsă (cele două mari categorii sunt dulce şi picantă) (n. trad.).

David se întoarse, cu o mână peste faţă. Îşi dădu părul peste cap, trăgând tare de rădăcini.

— Du-te acasă.

— De ce?

— Pentru că…

— CINE-I ACOLO?!

Uşa garajului se deschise cu un bubuit şi Henry păşi afară, fluturând o crosă de golf.

Lucy chiţăi şi se ascunse în spatele lui David.

— Încetişor, domnule Bacon! strigă David.

— A, tu eşti, spuse Henry, părând dezamăgit şi lăsând crosa să cadă moale în lături. Ce pândeşti, băiete? Am crezut că sunt hoţi.

David aruncă o privire prin uşa deschisă a garajului. Pe bancul de lucru putu să vadă o cutie lungă, îngustă.

— Ce e aia? spuse el arătând cu degetul.

Un zâmbet se strecură în colţul buzelor lui Henry.

— Invenţia Bacon pentru înlăturarea rozătoarelor. Hai să arunci o privire, băiete. Lucrare de geniu.

— Ce-i aia rozător? întrebă Lucy, trăgându-l pe David de mânecă.

— Alt nume pentru şobolan, spuse el. Stai aici, Luce. Fără proteste, bine?

Lucy se simţi puţin exclusă, dar se plantă totuşi lângă uşă.

David îl urmă pe domnul Bacon înăuntru.

Henry bătu în cutie cu crosa.

— Am încropit-o în vreo două ore. La început am avut ceva probleme cu arcul. Funcţionează ca unsă acum. Vrei s-o vezi în acţiune?

David se lasă pe vine şi cercetă invenţia. Era făcută din straturi solide de placaj şi era suficient de mare ca să prindă o duzină de şobolani. În partea din faţă a cutiei era o uşiţă solidă, prinsă în balamale, cu o fereastră făcută din plasă de sârmă. Domnul Bacon o deschise. Glisă cu un uşor zgomot de frecare. Domnul Bacon o fixase cu o fâşie subţire de metal, prinsă în şuruburi de peretele interior al cutiei. David se uită atent înăuntru. În colţul de sus, mai îndepărtat, se afla o lumină acoperită, cu un mic senzor roşu de mişcare dedesubt. Celălalt obiect care se mai găsea acolo era un cablu din metal fin, care atârna în centrul tavanului cutiei. David ridică un deget să-l atingă şi primi o lovitură de crosă de golf peste degete, drept pedeapsă.

— Mai întâi siguranţa, şuieră domnul Bacon. Un sistem foarte fin. Răspunde la cel mai mic stimul. Sârma declanşează închiderea, băiete. Asta e pentru momeală. O să atârn o bucăţică de brânză mirositoare de ea. Păcat că doamna P. nu a avut aşa ceva. Vezi aia? zise el şi arătă cu crosa lumina acoperită. Stă aprinsă toată noaptea, ca să atragă rozătorul. Când şobolănelul se furişează înăuntru, lumina se stinge. Şobolănelul bâjbâie pe întuneric după mâncare şi... Domnul Bacon împunse sârma cu crosa. Uşa coborî cu un pocnet duşmănos.

Lucy icni tare şi îşi agită pumnii.

David se îndreptă de spate.

— Domnule Bacon, termină cu asta. Acum.

Henry îşi încruntă sprâncenele subţiri.

— Ce spui, băiete? Nu se poate să-l lăsăm pe şobolănel şi pe amicii lui în grădină.

— Dar era Castană! strigă Lucy năvălind înăuntru. David n-a văzut un şobolan, a văzut o…

— Pisică, spuse David, acoperind cu o mână gura lui Lucy. Pisoiul Castană. Locuieşte patru case mai sus. Un animal zvelt, cenuşiu. Uşor de confundat cu un şobolan mare.

— Pisică? repetă domnul Bacon şi rânji. Singura mâţă de pe-aici este animalul ăla râios al fetei.

Lucy îl călcă pe David pe picior şi se eliberă.

— O să-i spun lui mami! ameninţă ea şi ieşi ca o vijelie din garaj.

— Lucy, aşteaptă! strigă David, sărind într-o parte şi luându-se după ea. Nu faceţi asta, domnule Bacon, zise el din uşă.

— E grădina mea, lătră Henry. Fac ce-mi place.

Despică aerul cu crosa ca să arate că nu renunţă. David se avântă după Lucy. O prinse din urmă în hol.

— Dă-mi drumul, strigă ea când o apucă de umăr.

— Lucy, ascultă!

— De ce m-ai oprit să-i spun că era Castană?!

— Pentru că lui nu-i plac veveriţele! Lucrurile s-ar fi înrăutăţit!

— Greşeşti, spuse o voce, sunt deja înrăutăţite. Uşa bucătăriei se deschise şi Liz se amestecă şi ea în ceartă. Vrea cineva să-mi spună şi mie *ce* se întâmplă? Nu pregătesc mâncarea asta doar ca să mă distrez, să ştiţi. Ceaiul tău este pe masă. Dacă mai stă mult acolo, o să îngheţe!

— Domnul Bacon a făcut o cursă de şobolani, se văicări Lucy. Dar nu e niciun şobolan! O să-l prindă pe Castană! O să-l omoare! Şi lui David *nu-i pasă*!

Îl lovi pe chiriaş cu palma în piept, apoi tropăi în sus pe scări, plângând tare.

Liz îşi încrucişă braţele şi se uită la el supărată foc.

— Pot să-ţi explic.

— Nu te osteni, David. Îţi răceşti gura de pomană, declară ea şi o luă pe scări după Lucy.

Trecuse o jumătate de oră până coborî Liz. Deja bucătăria era goală. Masa era curată, vasele, spălate, două porţii de mâncare neatinse erau puse înapoi în cuptor, la foc foarte mic.

Pe cutia de pâine Liz găsi un mesaj lipit cu scotch.

Am ieşit să mă plimb. Am dus sticlele la pubela pentru sticle. Bonnington a scuipat un ghemotoc de păr. L-am curăţat.
Sper că Lucy e OK. E vina mea. Îmi pare rău.
N-o să se mai întâmple.

David

Era opt când se întoarse. Liz era în bucătărie, pregătind ceva de băut.

— Lungă plimbare, comentă ea.

Chiriaşul întârzie ruşinat în hol.

— David, pune-ţi haina în cui, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă aş fi vrut să te dau afară, ţi-ai fi găsit ursuleţul în lacrimi, pe trepte.

David răsuflă uşurat şi se dezbrăcă de palton. Se auzi un sunet ascuţit în momentul când îl agăţă în cuier.

— Ce-a fost asta?

— A, genunchiul meu lovit de măsuţa de telefon. Ce face Lucy?

Ceainicul se închise automat. Liz umplu o cană.

— Se agită, după cum îţi imaginezi. De fapt, ai sosit acasă la ţanc.

Chiriaşul ridică din sprâncene. Liz îi dădu cana.

— Ciocolată caldă, pentru ea. Du-te şi adu din nou fericirea în casă. Mmm?

— Cine e? rosti o voce slabă, uşor surprinsă.

David îşi luă degetele de pe uşă.

— Eu sunt. Pot să intru?

Se auzi foşnet de plapumă.

— Bine.

David păşi înăuntru. Lucy stătea în pat, îmbrăcată într-o pijama albastră. Ochii îi erau roşi, iar obrajii, puţin umflaţi. David puse ciocolata pe noptieră şi se aşeză la capătul patului.

— Ai venit să-mi citeşti o poveste? se smiorcăi ea.

David clătină din cap.

— Nu în seara asta, Luce.

Trecură câteva secunde. Lucy îşi tamponă nasul cu un şerveţel pătat de lacrimi.

— Castană e în primejdie, nu-i aşa?

David se uită prin cameră. Ochii lui Gawain îl priveau fix, cu rigiditate. În strălucirea palidă, gălbuie a veiozei, dragonul putea foarte bine să aibă flăcări între fălci.

— Vreau să-l salvăm, se smiorcăi Lucy. Nu vreau să-l prindă domnul Bacon în cursa lui.

Buza de jos îi tremură şi începu să suspine. David găsi alt şerveţel şi i-l dădu.

— O să-l salvăm. Am un plan.

Lucy îşi ridică privirea; ochii ei erau ca două lacuri.

— Îmi promiţi că n-o să-i spui nicio vorbă mamei tale?

Lucy înghiţi anevoie şi se uită la Gawain.

— Ce-o să facem?

David privi într-o parte, spre colţul camerei.

— Încă n-am pus la punct toate detaliile. Depinde dacă pot să găsesc o cutie sau nu.

Gura lui Lucy se deschise încetişor.

— Da, continuă chiriaşul, ghicindu-i gândurile. Dacă Henry poate să pună o capcană, la fel putem şi noi. O să încercăm să-l prindem noi înşine pe Castană...

În pod

A doua zi, David îşi găsi cutia.

— O cuşcă pentru iepuri? Unde?

— Acolo, sus, şuieră Lucy., arătând cu degetul spre o trapă din tavan. Deschizi trapa aia şi coboară o scară. Mami aruncă toate vechiturile noastre acolo.

David îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Mami a ta o să mă transforme într-o vechitură dacă o să afle vreodată că am cotrobăit prin podul vostru.

— O s-o dăm jos mai târziu, când mami nu e aici. În curând o să plece la un târg cu obiecte de artizanat.

Vocea lui Liz răsună de la piciorul scării:

— Lucy, hai, eşti gata? Vreau să plecăm la ora unu.

— Nu merg, mami. David a spus că mă ajută să-l caut pe Castană.

— *Lucy*? David o trase spre el. Parcă trebuia să păstrăm tăcerea în legătură cu asta, îţi aminteşti? Îşi încleştă pumnii şi privi peste balustradă. Ăăă, era aşa de necăjită aseară, că i-am spus că o să… ei… ştii tu.

Liz îi aruncă o privire tipică familiei Pennykettle, cu ochii ei verzi.

— Nu ştiu care dintre voi e mai rău: ea, pentru că te joacă pe degetul ei mic, sau tu, pentru că eşti mai moale decât cârpa de şters vase. Bine, poate să rămână. Dar tu răspunzi de ea. Dacă mă întorc şi văd că are pantofii şi pantalonii cei albi tăvăliţi prin noroi, tu eşti cel care-i va spăla, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, gemu David şi îşi întoarse privirea spre pod.

Pentru că soarele se revărsa înăuntru printr-un luminator plin de praf, nu dură mult până găsiră cuşca. Era într-un colţ, lângă două lăzi, la un loc cu nişte mostre de tapet şi cu un covor vechi, făcut sul. David îşi croi drum printre grinzi, balansându-se uşor la fiecare pas. Lucy, căreia i se interzisese să se suie în pod pe motiv că o să-şi murdărească pantalonii, privea din capul scării.

— E bună? întrebă ea în timp ce David se lăsă pe vine ca să examineze cuşca.

— Perfectă, spuse el, trăgând-o spre el. Curând o să… ooo, ce-i asta?

— Ce? făcu ea, tuşind în pumn.

— Lumină, răspunse David. Vine de undeva. Stai niţel. Traversă două grinzi şi mută covorul rulat. O rază de lumină mătură podeaua mansardei. E o gaură în zidul

de cărămidă, raportă David, aplecându-se ca să se uite mai bine. Şi… o, vai!

Cuvintele i se stinseră pe buze. Aşezat între căpriori, aproape de gaură, se afla ceea ce, la început, părea să fie un vechi cuib de pasăre. Dar era mai mare decât un cuib şi, de asemenea, mai rotund. Nicio pasăre nu făcuse asta. Era un cuib de veveriţă.

— Pot să văd şi eu? se milogi Lucy când David o informă.

— Nu, spuse el cu fermitate. Tu stai acolo. Oricum, pare abandonat. Se ghemui şi mai mult şi privi prin gaură. Aha, pot să văd sicomorul. Probabil că aşa au intrat veveriţele; s-au suit în copac şi apoi au ţopăit pe acoperiş. Isteţe. Pun pariu că e chiar confortabil în… Aoleu!

— Hî! chiţăi Lucy, apucând scara în momentul în care David se rostogoli pe neaşteptate pe spate.

Un nor de praf se ridică în aer când el ateriză cu o bufnitură care făcu tavanul să se cutremure.

— Eşti bine? strigă Lucy.

— Da, răspunse David ridicându-se în picioare. Îşi scutură hainele de praf şi luă cuşca. Am văzut o pasăre afară. O cioară, cred. A aterizat pe o creangă în timp ce eu mă uitam prin gaură. Ochiul ei a acoperit cumva gaura. Era negru, ca o mărgică; m-a făcut să tresar, asta-i tot. Îşi umezi un deget cu limba şi încercă să şteargă o pată de pe tricou. Probabil că are cuibul pe aici. Odată am găsit o pană de cioară şi… oh, ce-a fost asta?

Tăcu şi se uită atent la podeaua podului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

— Am auzit un fâlfâit jos. Cred că a intrat ceva în Bârlogul Dragonilor.

— Mă duc să văd, spuse Lucy, grăbindu-se să coboare scara.

— Lucy, aşteaptă. David se dădu jos, după ea. Pare să fie o pasăre mică — o rândunică sau aşa ceva. Poate că cel mai bine e să mă laşi pe mine să văd. Uite, ia asta, zise el şi îi dădu cuşca, apoi trecu pe lângă ea şi intră în bârlog.

Se uită cu atenţie la rafturile cu dragoni cu ochii verzi, la Guinevere, care se odihnea pe suportul ei, la ornamentul din sticlă colorată care se legăna la fereastră. Nimic care să semene, măcar de departe, cu o pasăre.

— Ciudat, făcu el. Sunt sigur că am auzit ceva.

Se apropie de rafturi. Lucy ţâşni în faţa lui.

— Ştiu! exclamă ea. *Era* o rândunică. Uneori se scutură în jgheabul acoperişului. Mami spune că fac o baie în praf.

David se duse la fereastră şi îşi întinse gâtul în sus.

— Hm. Se poate să fi auzit un ecou în zona acoperişului, cred.

— Da, spuse Lucy, părând mulţumită de ea însăşi. Hai să mergem să facem capcana, da?

David plescăi din limbă.

— Sigur, mai există şi… *o altă* explicaţie.

Lucy se încordă.

— Ar fi putut să fie un dragon care zbura pe aici.

Lucy păli şi îşi muşcă buza.

— Glumesc, râse David, ciufulindu-i părul. Hai, avem treabă. Adu niţel lut jos, da? o rugă el şi ieşi repede pe uşă, chicotind încă.

Lucy răsuflă uşurată. Îşi lăsă privirea să alunece încet într-o parte, către raftul unde stătea de obicei Morocănosul.

— Tipic, bombăni ea.

Dragonul nu era acolo.

Cum să prinzi o veveriță

În timp ce se grăbea în jos pe scări ca să-l ajungă pe David, Lucy întrebă:

— Crezi că era Castană cel care locuia în podul nostru?

David puse cuşca pe masa din bucătărie şi o întoarse astfel încât partea din faţă să fie în dreptul lui.

— Dacă el era, acum nu mai este. Dacă fuge în cerc atunci când este pe pământ, închipuie-ţi cum face când încearcă să se suie într-un copac.

Lucy îşi închise un ochi şi se uită la tavan.

— Dar unde se duce când vrea să se culce? Veveriţele trăiesc în copaci.

David deblocă partea din faţă a cuştii şi o dădu la o parte. În afară de câteva paie vechi, cuşca era curată şi uscată în interior.

— Aş zice că are o ascunzătoare jos, pe pământ. Şi cu cât o găsim mai repede, cu atât mai bine.

Puse partea din faţă a cuştii la loc, apoi ridică placajul care forma singura uşă a cuştii. Îi dădu drumul. Acesta căzu la loc cu zgomot.

— Excelent. Ai adus bucăţica aia de lut pe care am cerut-o?

Lucy aruncă un gogoloi pe masă.

David învârti o bucăţică mică în mâini până obţinu o bilă. Din buzunar scoase o bucată de sfoară şi apăsă puternic un capăt în bilă. Ridică placajul uşiţei şi folosi lutul ca s-o ţină deschisă, apoi îi înmână lui Lucy capătul liber al sforii.

— Trage.

Trase o dată. Bucata de lut se mişcă şi uşiţa se închise.

— Hei, gata, spuse David, părând satisfăcut. Nu e o tehnologie aşa de avansată ca a domnului Bacon, dar ar putea să funcţioneze la fel de bine.

Lucy era încă puţin confuză.

— Dar cine o să tragă de sfoară când cuşca o să fie în grădină? Eu trebuie să fiu în pat la ora opt.

— Castană o să tragă, explică David. Tot ce trebuie să facem este să legăm ceva bun de capătul tău de sfoară şi când el apucă şi trage... poc. Cu puţin noroc, o să-l prindem.

Tocmai atunci Bonnington intră prin trapa specială din uşa de la intrare. Sări pe scaun, strâmbă întrebător din nas spre cuşcă şi îşi frecă obrazul de plasa de sârmă.

— Hm, făcu David încruntându-se puţin. E ceva la care nu m-am gândit: cum să ţinem băgăcioşii la distanţă?

Măsură în minte intrarea în cuşcă. Deschizătura nu era prea mare, dar orice mâţă care se respectă ar putea repede să se strecoare înăuntru.

— Ştiu! spuse brusc Lucy. Plonjă în dulapul de sub chiuvetă şi ieşi cu un tub de plastic. Putem s-o ungem cu asta.

— *Antipisici*?

Lucy deşurubă capacul şi stoarse puţin gel portocaliu în palmă. Îl băgă sub nasul lui Bonnington. Bonnington se trase înapoi de parcă ar fi primit un pumn. Cu un şuierat de indignare, sări de pe scaun şi dispăru din nou prin trapa uşii.

— Miroase a portocale, explică Lucy. El urăşte portocalele. Mami pune asta pe lângă trandafiri pentru ca Bonnington să nu facă pipi acolo.

David luă tubul şi citi instrucţiunile.

— Mda, dar dacă merge cu Bonnington, ar putea să facă la fel şi în cazul lui Castană. Ultimul lucru pe care îl dorim e să punem nişte *Antiveveriţe* pe cuşcă. Nu, trebuie doar să ne ţinem pumnii strânşi ca Bonnington să nu se apropie de ea *şi* ca doar Castană să vină unde vrem noi — ceea ce va face când o să vadă ce avem pentru el. Du-te şi caută în buzunarele de la paltonul meu — şi nu risipi nimic.

Lucy plecă în grabă şi se întoarse cu o pungă maronie de hârtie.

— Ghinde! rosti ea. De unde le ai?

— Nu contează, spuse David. Şi aşa mă simt vinovat că le-am furat. Hai, e timpul să punem momeala.

După o dezbatere scurtă, se hotărâră să aşeze capcana în spatele grădinii alpine. David se căţără pe pietrele care se rostogoleau şi aşeză cu grijă cuşca, ascunzând-o vederii.

Apoi luă o mână de ghinde şi le presără, din loc în loc, peste bucata de pământ dintre grădina alpină şi rugii de mure din capătul curţii. Păstră majoritatea ghindelor pentru cuşcă, pe care o înclină uşor, astfel încât acestea să se rostogolească în colţul cel mai îndepărtat. În sfârşit, luă o alună descojită de pe măsuţa cu mâncare pentru păsărele şi legă sfoara foarte strâns în jurul ei.

— Ăsta e „zăhărelul" lui, îi spuse lui Lucy, lăsând momeala în cuşcă. Ridică uşiţa capcanei şi o propti cu bila de lut. Gata, am terminat.

Lucy, cocoţată ca un spiriduş în vârful stâncilor artificiale, abia putea vorbi.

— Şi acum?

— Acum depinde de Castană, zise David, ştergându-şi mâinile de partea din faţă a tricoului şi aruncând un căpăcel de ghindă printre stâncile alpine. Tot ce putem face e să aşteptăm.

Te-am prins!

Lucy, având firea pe care o avea, *nu putea* să aştepte. Controlă capcana de cel puţin şase ori înainte ca mama ei să sosească acasă în acea după-amiază. De fiecare dată, nu se schimbase nimic. Fiecare ghindă era exact aşa cum o lăsase David. Singurul vizitator al capcanei era un mic păianjen care, în opinia lui Lucy, nu arăta destul de puternic ca să tragă de un fir de păr, darămite de o bucată de sfoară.

— Trebuie să ai răbdare, îi spuse David pe când ziua era pe sfârşite şi se lăsa întunericul. E o capcană, ţine minte. El ar putea să fie suspicios.

Lucy îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor albi şi privi cu tristeţe prin fereastra bucătăriei, iar îngrijorarea ei se reflecta în geamul stropit de ploaie.

Atunci intră Liz, strângându-l în braţe pe Bonnington.

— Hai, Lucy. Ora de culcare.

Lucy se întoarse şi ieşi tăcută din bucătărie.

— O, Doamne, să înţeleg că n-am avut niciun pic de noroc cu Castană?

David ridică trist din umeri.

Liz merse în vârful picioarelor până la uşă şi o închise.

— Nu-i nimic. O să se înveselească de îndată ce o să vadă ce i-am cumpărat în după-amiaza asta. Deschise un dulap şi scoase o cutie veche de tablă de pe raftul de sus. Înăuntru era o cutiuţă maro. I-o dădu lui David. Este ziua ei de naştere săptămâna viitoare. Hai, deschide-o şi uită-te.

— Zi de naştere?

— Şşş, făcu Liz şi scutură din mâini. Are urechi de elefant.

David deschise cutia.

— Frumos, declară el zâmbind, scoţând un aparat de fotografiat din ambalaj.

Liz îşi duse un deget la buze.

— Crezi că e potrivit pentru un copil de unsprezece ani? Te pricepi puţin la aparatele foto, nu-i aşa?

— Hmm, făcu David, uitându-se prin vizorul aparatului de jur împrejurul bucătăriei. O să fie bine. Tot ce trebuie să facă e să-l fixeze şi…

Clic!

— Of, David, nu strica filmul, protestă ea.

Obiectivul aparatului era îndreptat direct spre ea.

— Nici nu l-am atins. Pe cuvânt, declară el, fluturând din arătător chiar deasupra butonului declanşator.

Liz se încruntă şi se întoarse spre fereastră.

— Trebuie să fi fost ceva în grădină, atunci. În mod sigur am auzit un ţăcănit.

David sări în picioare.

— Un clic? Nu un poc?

— Un clic, confirmă Liz. De ce, ce s-a întâmplat?

David se îndreptă spre hol, mergând cu spatele.

— Nu-i spune *un cuvânt* lui Lucy. Cred că e cursa domnului Bacon.

Se repezi glonţ la vecin şi sună la poartă.

Ca de obicei, Henry se arătă iritat că îl vede.

— Acum ce mai e, băiete? Mă uit la ştiri.

— Cursa dumneavoastră, domnule Bacon. Cred că a funcţionat!

Henry mai că sări din papuci.

— Poarta din spate, şuieră el şi închise uşa.

David merse grăbit pe lângă o latură a casei. Domnul Bacon trase zăvorul de la poartă. David îl urmă în grădină. În timp ce treceau pe lângă bucătărie, domnul Bacon întinse mâna şi apăsă pe un comutator. Un şir de lămpi ornamentale se aprinse, luminând peluza ca pe o pistă de aeroport. La capătul pistei se afla înspăimântătoarea capcană.

Uşiţa sa era închisă.

— Te-am prins! strigă Henry, ţopăind.

Se lăsă în genunchi, scoase o lanternă din buzunar şi vârî nerăbdător lumina prin plasa de sârmă. Inima lui David tresări puternic. Se întreba ce perioadă de condamnare la închisoare ar primi dacă l-ar lăsa pe Henry lat, ar fura capcana şi ar fugi cu Castană când, deodată, domnul Bacon izbi cu palma în iarbă.

— La naiba! Alarmă falsă. Am prins un arici în schimb.

David îngenunche şi aruncă o privire fugară. Spre uşurarea sa, un arici tânăr păşea prin cutie, ronţăind din bucata de brânză.

— De unde a apărut şi chestia asta? bodogăni Henry.

— Probabil că locuieşte aici, spuse David. Este voie.

— Îl vrei? se răţoi Henry.

David îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ce să fac eu cu un pui de arici? Haide, Henry, las-o baltă.

Văicărindu-se în legătură cu genunchiul beteag, domnul Bacon luă cursa şi o duse în capătul grădinii. Acolo, sub ochii atenţi ai lui David, îi dădu drumul ariciului, care se rostogoli spre libertate.

— Trebuie să pun cursa mai sus, bombăni el, căutând cu privirea un loc potrivit, în timp ce străbăteau din nou peluza.

— Hmm, mormăi David, aflat la mare depărtare. Dar pe măsură ce miezul declaraţiei lui Henry devenea mai clar, văzu repede ocazia să-i facă lui Castană un bine. Da! Asta e o idee FORMIDABILĂ!

Henry se opri brusc.

— Ar fi o mare bătaie de cap dacă ar trebui să reinstalezi întruna capcana, nu-i aşa? Dacă ai ridica-o de la pământ, aricii şi… alte chestii n-ar putea intra în ea. Dar şobolanii ar putea, pentru că lor le place să se caţere.

Henry bătu din picior.

— Poate că aş putea s-o aşez deasupra solarului pentru plante[1].

Lângă fereastra bucătăriei se afla un rastel. Pe raftul cel mai de jos se găsea un mic solar. Raftul din mijloc era gol şi se afla la cel puţin un metru deasupra pământului.

— Aş putea să atârn o bucată de sfoară, filosofă Henry, pentru ca şobolănel să se caţere şi să se creadă isteţ.

„Grozav", se gândi David. „Pune şi o roată de exerciţii într-un colţ, dacă vrei. *Numai s-o iei de pe pământ astfel încât Castană să nu ajungă la ea.*"

— O s-o fac mâine, fornăi domnul Bacon, aruncând cursa pe o grămadă de troace de lângă şopronul cu unelte de grădinărit.

— Minunat. Atunci, am plecat şi eu, spuse David, îndreptându-se triumfător, cu spatele, spre poartă. Îşi încleştă un pumn şi se întoarse, chiar în momentul când ceva făcu *poc* în spatele lui. Se opri şi se uită înapoi, spre grămada cu troace. O veche stropitoare de tablă alunecase pe o parte, peste un sac cu îngrăşământ, şi lovise cu ţeava sa o grămadă de ţigle.

David ridică din umeri şi întinse mâna spre zăvorul de la poarta grădinii. Dar când îl ridică, în minte îi apăru Condeiaş. Imaginea dragonului era aşa de clară şi aşa de neaşteptată, încât David lăsă să-i scape zăvorul de parcă

[1] În agricultură şi grădinărit se folosesc nişte cutii cu capac de sticlă în care plantele sunt protejate de frig (n. trad.).

l-ar fi fript. Dragonul special scoase ceea ce părea a fi un rotocol de fum. Părea să conţină un fragment de text: *...ascunzătoare, jos, pe pământ...* Stomacul lui David se încordă. Se întoarse şi se uită atent la grămada de troace.

— Ţi-ai pierdut direcţia? lătră Henry şi făcu semn din cap spre poartă.

— Plec, murmură David, adâncit în gânduri.

Se uită din nou spre stropitoare. Probabil că nu era nimic. Doar dorinţa lui. Închipuiri născute din speranţă.

Vise cu dragoni.

Închise poarta în urma lui şi se întoarse acasă.

În camera de zi, Liz uda plantele.

— Ei, ce veşti aduci?

David îşi azvârli pantofii din picioare şi se lăsă să cadă pe canapea.

— Henry a prins un arici.

— Sper că i-a dat drumul.

— Sigur. L-am forţat eu.

— Hmm, mormăi Liz, răsucindu-şi părul. Culese o frunză uscată de la o crăciuniţă. Înseamnă că exterminatorul de rozătoare funcţionează?

David îşi apăsă o pernă peste stomac.

— Da, dar Castană este în siguranţă — deocamdată. L-am păcălit pe Henry să ridice cursa de la sol. Dar dacă se răzgândeşte şi o pune la loc...

Liz umplu farfurioara ghiveciului unei plante yucca şi şterse cu o bucată de şerveţel apa revărsată.

— Vorbeşte cu Condeiaş dacă eşti îngrijorat, spuse ea. Dragonii speciali pot ajuta în astfel de momente.

David îşi dădu ochii peste cap. Uneori îşi punea întrebări în legătură cu Liz. Părea întotdeauna o persoană aşa de practică, totuşi...

— De ce vorbeşti despre dragoni ca şi cum ar fi adevăraţi?

— Sunt adevăraţi, spuse ea cu o voce şoptită. Pentru mine şi pentru Lucy sunt, cel puţin.

Umerii lui David se lăsară în jos.

— Cred că mai degrabă aş discuta cu Bonnington.

— O, nu, spuse Liz serioasă, încruntându-se. Are obrazul pe atât de gros pe cât este un calcan de plat. Condeiaş poate să comunice cu tine la... un nivel mai profund.

David îi aruncă o privire întrebătoare.

— Tu singur ai spus că el ţi-a sugerat numele lui Rânjilă. I-ai pus o întrebare şi el ţi-a vorbit, nu-i aşa?

— Aia a fost altceva, bombăni David, uitându-se în altă parte. Chiar şi aşa, se gândi la imaginea lui Condeiaş apărută în grădina lui Henry. Încercase dragonul să-i vorbească atunci? Nu, era ridicol. Cum ar putea un dragon de lut să ştie unde se ascunde Castană? Oricum, continuă el, pentru că tot vorbim de lucruri ciudate: noaptea, în pat, tot aud un zgomot.

— Zgomot? repetă Liz, ocupându-se de frunzele unei plante de voalul miresei.

David arătă cu degetul în sus.

— Din Bârlogul Dragonilor. Se aude ca un tors, dar nu e — e un hârâit.

— A, nu mi-aş face griji din pricina asta, spuse Liz, atingând botul dragonului de lângă yucca, este doar... încălzirea centrală. Picioarele jos de pe canapea, te rog, îi atrase ea atenţia, îl lovi peste glezne şi ieşi repede din cameră.

David îşi coborî picioarele pe podea. Timp de un moment sau două stătu în tăcere, bătând darabana, uitându-se în gol. Apoi un gând ciudat i se furişă în minte. Privi spre dragonul de lângă yucca, apoi, pe rând, la toţi pereţii din încăpere.

— Liz, strigă el, nu sunt calorifere!

„Nu *ai* nicio încălzire centrală", gândi el.

Întrevederea

Hotărî că era una din glumele lui Liz. Era încălzire cu gaz pe peretele cu şemineul. Dar încă nu o văzuse funcţionând. Ceea ce, fără îndoială, se presupunea că trebuia să creadă el era că dragonii aruncători de flăcări menţineau casa confortabilă şi călduţă şi că erau o alternativă mai ieftină la electricitate sau gaz.

„Da, Liz. Foarte nostim. Ha, ha."

Dragoni. Şmecheriile astea mici şi ţepoase răsăreau peste tot. David o văzuse deseori pe Lucy cărându-i cu ea. Punea unul pe poliţa de deasupra şemineului sau lua unul de acolo ori îi muta în mod derutant prin camera de zi. În ultimele câteva zile, când buletinele meteorologice menţionaseră îngheţ, doi apăruseră chiar şi la fereastra fixă din capul scărilor. Oricărei persoane din afara familiei Pennykettle acest lucru i s-ar fi părut… excentric, ca s-o spunem într-un mod mai blând. David ajunsese, pur şi simplu, să se obişnuiască.

Totuşi, oricare o fi fost modul în care se încălzea casa, chiriaşul se bucură ziua următoare de căldură. Era duminică

şi cerurile se deschiseseră. Ploua atât de tare, încât chiar şi Lucy fusese obligată să admită că veveriţele nu s-ar aventura să iasă afară pe aşa un potop, cu atât mai puţin ca să investigheze capcane. Îşi petrecu cea mai mare parte din zi în compania mamei ei, lucrând la un proiect de desen pentru şcoală. David, bucuros să se izoleze, scrise la calculator un eseu pentru facultate. Era cea mai liniştită zi pe care o trăise de la sosirea sa.

Luni însă totul se schimbă. David se trezi din cauza luminii orbitoare a soarelui, care se strecura printr-o crăpătură a draperiilor. Se uită pieziş la ceas. Opt fără un sfert. Împingându-l pe Bonnington pe podea, se duse cu ochii cârpiţi de somn în bucătărie. Imediat o zări pe Lucy, care se cocoţa peste stâncile artificiale. Ciuli o ureche să afle unde e Liz, dar n-o auzi nicăieri. Bătu încet dar insistent în fereastra bucătăriei. Lucy se întoarse aşa de repede încât îi alunecă piciorul, provocând o mică avalanşă de pietre. Se încruntă la chiriaş şi mimă cuvântul „Ce?". David îi făcu semn să vină înăuntru.

— Ce faci?

— Controlez capcana.

— Ştiu *asta*. Nu crezi că mama ta o să fie o idee cam suspicioasă dacă te vede jucându-te de-a regina castelului?

— E în baie, răspunse Lucy, măsurându-l pe David din cap până-n picioare. Asta porţi tu în pat?

Chiriaşul purta şosete flauşate, albastre, pantaloni de pijama maro şi un tricou cu o raţă mare, galbenă pe el.

— Ce are? spuse el.

Soneria de la intrare se auzi înainte ca Lucy să-i poată răspunde.

— Mă duc eu, zise ea mergând grăbită pe hol. Nu vrem să-i *speriem* pe oameni.

— Încântătoare, bombăni David şi turnă nişte fulgi de porumb într-o farfurie.

Tocmai se întindea după lapte când uşa din faţă se deschise şi o auzi pe Lucy exclamând:

— Oh, dumneavoastră sunteţi!

— N-am mult timp, bubui domnul Bacon. La o parte, fato. Unde e băiatul?

David închise frigiderul şi se duse să cerceteze.

— Ce s-a întâmplat, Henry? Îmi iau micul dejun.

Domnul Bacon ridică un smoc de blană cenuşie.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea şi se dădu înapoi, poticnindu-se pe scări.

David îşi simţi stomacul coborându-i în şosete.

— U-unde ai găsit asta?

— Prins într-un colţ al jardinierei mele de la geam, spuse Henry. Cred că ai nevoie de un binoclu bun, băiete. Şobolanul ăla pe care l-ai văzut e de fapt unul de copac.

— Să-l lăsaţi în pace! ţipă Lucy, înaintând cu paşi apăsaţi.

David interveni repede.

— Linişteşte-te, şuieră el, trăgând-o la o parte. El n-a spus că ar fi *prins* ceva, nu?

Sprâncenele lui Lucy se împreunară. David se întoarse din nou spre domnul Bacon. Alegându-şi cuvintele cu foarte mare grijă, întrebă:

— Spuneţi că aţi văzut o *veveriţă*?

— Nu se putea să n-o văd, strigă Henry. Stătea pe pervazul meu, cum te văd şi cum mă vezi. Practic, ciocănea în geam, chiar aşa. Mai că mi-am vărsat cafeaua pe pantaloni din cauza şocului.

— Ar fi trebuit s-o faceţi! scuipă Lucy.

David se întoarse din nou spre ea.

— Lucy, vrei să mă laşi pe *mine* să mă ocup de asta?

Lucy îşi încrucişă braţele şi pufni. David îşi aduse o mână cam până în dreptul pieptului.

— Deci, vrei să spui că era... destul de mult deasupra solului?

Mustaţa domnului Bacon tremura de nerăbdare.

— Vrei să-ţi fac o schiţă, băiete?

— Nu sunt sigur, zise David scărpinându-se în cap. „Cum ar putea Castană să ajungă pe un pervaz?", se întrebă el, apoi adăugă: Veveriţa asta, câţi ochi avea?

— Asta e o glumă? lătră Henry. Doi, prostănacule.

— Doi? se miră Lucy.

Domnul Bacon se aplecă până ajunse la nivelul ei.

— Câte unul de fiecare parte a năsucului lui de şobolănel.

Era prea multă bătaie de joc pentru Lucy. Într-un acces de vehemenţă, lovi puternic cu piciorul în uşă, închizând-o în nasul lui Henry.

David scoase un ţipăt oripilat:

— Lucy! Ce faci?

Deschise repede uşa. Domnul Bacon ţinea o batistă la nas.

— Îmi pare rău, domnule Bacon. A împins-o vântul. De la uşa din spate. S-a făcut curent. Se întâmplă mereu. Zâmbi jovial şi păşi pe verandă, conducându-l pe Henry pe alee. Aşadar, a fost tot timpul vorba despre o veveriţă? Măi, măi. Uşor de confundat de la distanţă. Şi acum, că ştim că nu este un şobolan, nu mai e nevoie să vă deranjaţi cu capcana... nu-i aşa?

Domnul Bacon se opri într-o parte.

— Veveriţele sunt pacostea grădinilor, băiete. Cu cât mai repede prindem animalul în cursă, cu atât mai bine.

Şi, zicând asta, se întoarse brusc pe călcâie, traversă drumul şi se sui în maşina sa.

David trase o înjurătură în barbă şi o luă înapoi spre casă. Lucy bătea din picior pe trepte.

— Lasă-mă pe *mine* să mă ocup de asta, îl maimuţări ea şi îi trânti şi lui David uşa în nas.

Protestând furios, băiatul deschise capacul fantei pentru scrisori de pe uşă.

— Lucy, dă-mi drumul. E ger afară.

— Nu-mi pasă. Mai bine nu veneai aici niciodată.

— Bine, şi eu cred la fel. Deschide, trebuie să vorbim. Cel de pe pervaz nu era Castană.

— Ba da, el era.

— Nu, nu era el. O veveriţă cu un ochi nu ar putea să sară acolo, sus. Trebuie să fie o altă veveriţă în grădină.

— Era Castană!

David trânti capacul fantei pentru scrisori la loc. Îl deschise iar, cu un argument nou.

— Bine, dacă era Castană, înseamnă că rana lui trebuie să se fi vindecat. Acum, dă-mi drumul în casă — altfel o să sun la uşă până când o să coboare mama ta.

— Nu te mai osteni, e deja aici.

Uşa se deschise cu mare viteză. Liz o ţinea pe Lucy de umeri, ca pe o ostatică. Părea pe punctul de a exploda.

— Ce se întâmplă?

David fugi înăuntru, frecându-şi braţele.

— Henry a văzut o veveriţă.

— Era Castană, ţipă Lucy. Şi domnul Bacon o să facă *super*-eforturi să-l prindă! Şi este numai vina *lui*! adăugă ea, lovindu-l pe David în fluierul piciorului.

— Bine, m-am săturat de asta, spuse Liz împingând-o pe Lucy în sus, pe scări. Treci în dormitor până e timpul să pleci la şcoală. Iar tu…, continuă ea şi se întoarse spre David, …cu asta te îmbraci când dormi?

David pufni supărat şi se retrase în camera lui.

— Gata, îi spuse lui Bonnington, dând anevoie pisica jos din pat. Capcana aia trebuie să dispară. Dacă ea face aşa de urât când Henry nu prinde o veveriţă, ce o să se întâmple dacă o să prindă?!

Mi-aau, făcu Bonnington arcuindu-şi spatele. Se scutură şi păşi de-a lungul camerei, spre scaunul pe care

David îşi trântea hainele pe timpul nopţii. Un pulover căzuse grămadă pe podea. Bonnington adulmecă de câteva ori lâna, puse laba pe el şi îşi băgă nasul sub tiv.

— Trebuie să mă gândesc la o metodă de a scăpa de ea, spuse David. Ceva permanent, ceva cu care Liz ar fi de acord.

Un mieunat înăbuşit îi întrerupse gândurile.

Bonnington se ghemuise în pulover. Tricotul se vălurea ca o supă care clocotea, pentru că pisoiul se hotărâse să se distreze luptându-se cu el.

David gemu şi luă grămada în braţe. Capul lui Bonnington se ivi prin răscroiala gâtului.

— Ce faci? îl întrebă David.

Miau? răspunse Bonnington.

— Ăsta e puloverul meu preferat, pisoiule. O să-l deşiri dacă o să te în…

David se trase înapoi şi clipi.

Miau? făcu Bonnington din nou.

Un zâmbet şiret se strecură pe faţa chiriaşului.

— Daaa, o să mă ajuţi să-l salvez pe Castană, nu-i aşa?

Mau-au? continuă Bonnington de parcă ar fi putut să citească mintea chiriaşului şi nu-i plăcea defel ce vedea acolo.

— Ai încredere în mine, şopti David. N-o să doară niciun pic. Diseară, la ora ceaiului, o să fii un adevărat erou…

Bonnington dispare

Pe la ora patru după-amiaza, Liz şi Lucy sosiră acasă de la şcoală şi îl găsiră pe David în bucătărie, spălând vase.

— Dumnezeule, probabil că visez, spuse Liz. Văd oale spălate, masa curată şi... asta e o podea proaspăt ştearsă cu mopul?

David se îmbujoră de ruşine.

— Am avut niţel noroi pe adidaşi şi...

— Nu strica totul, spuse Liz ridicând mâinile. Ai făcut curăţenie. Asta contează. Cum se face că eşti acasă aşa devreme?

David plescăi din limbă.

— Ăăă, s-a amânat cursul. E ceai în ceainic.

Liz se uită la învelitoarea pentru ceainic, în forma de pisică, şi la cele trei căni curate care aşteptau să fie umplute.

— Doamne, acum chiar că mă simt răsfăţată, declară ea zâmbind şi se duse să-şi agaţe haina în cuier.

Lucy trecu pe lângă ea în uşă.

— Ai controlat? şopti ea, alergând spre fereastră.

— Da. Niciun semn. Vorbim din nou, presupun?

— Mami spune că trebuie. Ai controlat *cu adevărat*?

— Lucy…

— Bine, hai să gustăm ceaiul acesta.

Liz trase aer în piept, suflecându-şi mânecile, se aşeză la masă şi începu să-l toarne în căni.

— Oh, cât p-aci să uit, spuse David, am pus nişte *Chunky Chunks* afară, pentru Bonnington, dar nu pare… hmm… să fie pe aici.

Lucy privi spre coşul gol al pisicii.

— I-ai zdrăngănit biscuiţii?

David clătină din cap. Lucy ţâţâi la nepriceperea chiriaşului.

— O să-l găsesc eu, spuse ea şi ieşi zăngănind nişte biscuiţi *Truffgood* cu aromă de pui.

Se întoarse două minute mai târziu. Bonnington nu era de găsit nicăieri, declară ea.

— Te-ai uitat în dulap? întrebă Liz.

— De două ori, răspunse Lucy.

— Încearcă în grădină, atunci.

Lucy ieşi (zdrăngănind cu putere).

— Ciudat, zise Liz. E foarte neobişnuit pentru Bonny să lipsească. Sper că nu s-a băgat într-o…

Mau-auu-uu-auu!

— El era, rosti ea, lăsându-şi ceaiul jos.

— Mami! strigă Lucy.

Liz năvăli în grădină. David spuse o rugăciune scurtă şi o luă repede după ea. Pe verandă, Lucy explica ce se întâmplase.

— Am zdrăngănit cutia şi el a miorlăit, mami. Ascultă, spuse ea şi scutură din nou cutia.

Mau-auu-uu-auu!

Liz se întoarse spre grădina domnului Bacon.

— Asta s-a auzit de alături.

— Hhh! trase Lucy aer în piept, aproape scăpând biscuiţii. Doar nu crezi…?

Liz nu stătu să asculte. Cu o expresie care prevestea furtuna, porni în mare viteză spre uşa din faţă a lui Henry, cu Lucy şi David pe urmele ei.

Spre norocul lor, Henry tocmai sosise acasă de la bibliotecă. Îşi scoase pălăria la apropierea lui Liz.

— Henry, dă-mi drumul în grădină, acum! porunci Liz şi arătă cu degetul spre poarta din lemn.

— Probleme, doamnă P.?

— Bonnington este acolo, înăuntru. Dacă s-a înţepenit undeva unde n-ar trebui, o să iasă cu scandal!

Faţa lui Henry căpătă culoarea unei clătite nerumenite. Îşi zăngăni cheile şi se duse în casă. Ieşi câteva secunde mai târziu pe uşa de la bucătărie şi trase zăvorul de la poarta grădinii.

Liz şi Lucy porniră ca fulgerul pe cărare.

Peste câteva secunde se auzi un ţipăt sfâşietor. Fiecare pasăre aflată pe o rază de un kilometru se înălţă în văzduh şi zbură ca să-şi salveze viaţa.

Domnului Bacon i se tăie răsuflarea de groază. Capcana lui era pe pământ, răsturnată pe o parte şi un chip păros se zgâia prin plasa de sârmă.

— *Scoate-l afară!* tună Liz, arătând cu degetul spre capcană.

Henry îşi duse o mână tremurătoare la gură.

— Dar e imposibil, urlă el, pisica e prea grasă.

— *Poftim?*

Domnul Bacon se îndoi ca un copac în calea furtunii.

— Raportul dimensiune-spaţiu, doamnă P. Improbabilitate ştiinţifică. Mâţa trebuie să se fi îndesat practic singură înăuntru.

— O să te îndes *eu* pe tine, ameninţă Liz periculos, dacă nu îmi eliberezi motanul chiar acum.

Henry îşi băgă un deget pe sub guler. Se aplecă încet şi întinse mâna spre uşiţă. Bonnington scuipă şi îşi arătă colţii. Domnul Bacon se retrase alarmat.

— Lasă-mă pe mine, spuse David îngenunchind.

Reacţia lui Bonnington nu fu mai puţin virulentă. Îi aruncă o privire lui David şi scuipă precum o tigaie cu ulei încins în care pui apă. David se aplecă mai aproape şi îşi arătă dinţii.

— Las-o baltă, şopti el. Am venit să-ţi dau drumul.

Trase de trapă şi o deschise. Bonnington ţâşni afară, lovi cu ostilitate mâna chiriaşului, apoi ateriză pe burtă şi încercă să se strecoare şi să fugă. Lucy îl luă în braţe şi i-l dădu lui Liz. Bonnington îşi băgă nasul în jacheta ei şi începu să miaune ca un pisoi de o zi.

— Bun, spuse Liz, cu nasul aproape lipit de cel al lui Henry. Capcana aia trebuie să dispară.

Ochii lui Lucy se măriră. Îl săgetă cu privirea pe David. El îşi studie unghiile şi scoase un fluierat mut.

Henry Bacon inspiră printre dinţi.

— Sigur, trebuie regândit totul, doamnă P. Mici modificări, probabil.

— O să-ţi dau eu ţie mici modificări, urlă Liz. Dacă trapa aia ar fi coborât şi i-ar fi prins coada lui Bonnington, ar fi fost rănit serios. (Bonnington îşi flutură de probă coada, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că încă mai avea una.)

— Dar, doamnă P., protestă Henry, cum rămâne cu...?

— Scapă de ea, Henry, fără discuţie, zise ea şi, poruncindu-i lui Lucy să vină cu ea, Liz se întoarse brusc şi se duse direct acasă.

Domnul Bacon se uită spre David, căutând sprijin.

— Vrei o mână de ajutor ca s-o distrugi? întrebă chiriaşul.

Idei pentru ziua de naștere

Când David reveni în bucătărie, Bonnington era tratat împărăteşte. Avea smântână în vasul pentru apă şi somon într-o farfurioară. Lucy stătea pe vine lângă el, mângâindu-l. Liz acoperea cu o peliculă biscuiţii *Chunky Chunks*.

— Pfui, făcu David, slavă Domnului că e bine.

— Linişte, spuse Lucy. Nu trebuie să-i aduci aminte. Are o constipaţie delicată, nu-i aşa, mami?

— Constituţie, o corectă Liz, spălându-se pe mâini. Da, a trecut printr-o experienţă oribilă.

Lucy îşi trecu coada lui Bonnington printre degete şi îi spuse că era un pisoiaş foarte viteaz.

— Adevărat erou, nu-i aşa? adăugă David, întinzându-se să-l scarpine pe Bonnington după ureche.

Fsssn-ufffn-pffn-sass! şuieră Bonnington.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Liz. E a doua oară în cinci minute că te scuipă.

David se strădui cât putu să dea nevinovat din umeri.

— Cred că se simte foarte vulnerabil. Ăăă, cât mai e până la ceai?

— Cam o oră, răspunse Liz uitându-se iute la un dragon cu ochii mari de pe pervazul ferestrei.

Se încruntă şi îi aruncă chiriaşului o privire suspicioasă. David răspunse cu un zâmbet larg.

— Cred că o să mă duc să mă dau la fund — adică întind — puţin. Ne vedem cu toţii mai târziu. Pa, Bonny.

Fluturând şovăitor din mână, se retrase în camera lui şi se sprijini de uşă, răsuflând uşurat. Ah, fusese cât pe ce. La mustaţă, chiar. Dacă în loc să şuiere, pisicile ar putea vorbi…

Cel mai bine era să nu se gândească la asta. Munca. Ăsta era lucrul pe care trebuia să-l facă acum. Să uite de cursele pentru şobolani. Să ajungă la zi cu cursurile „anulate" la care lipsise. Scoţând un manual de facultate din geantă, se trânti pe pat şi se ocupă de studiile lui. „O gaură la Pol: dispariţia stratului de ozon". Timp de cincisprezece minute trecu peste ilustraţii glaciare spectaculoase şi citi paragrafe de text îngheţat. Departe, se auzi bubuitul unui ciocan şi sunetul lemnului care se frânge. Deodată, sună telefonul. La scurt timp după aceea, auzi murmur de voci pe hol. Uşa din faţă se deschise şi se închise. Câteva secunde mai târziu, uşa din *spate* se deschise şi se închise. David puse cartea deoparte. Nu avea rost; nu putea să se ocupe de temele pentru facultate acum. Cuvintele se

amestecau pur şi simplu într-un terci lipsit de sens. Îşi dădu capul pe spate şi îşi lăsă mintea să hoinărească.

Se opri asupra zilei de naştere a lui Lucy.

În duminica în care a plouat torenţial, o întrebase discret pe Liz ce ar putea să-i cumpere lui Lucy.

— Nu fi prostuţ, râsese ea. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nu, chiar vreau, răspunsese el, ştiind că s-ar simţi groaznic dacă nu ar face ceva.

Problema era, ce?

Îşi scoase portofelul din blugi şi îl deschise larg. O groapă adâncă se căscă în faţa lui. Mintea lui făcu un salt în viitor. „La mulţi ani, Lucy. Uite un timbru ieftin. E tot ce mi-am putut permite. Trimite cuiva o scrisoare!" Închise cu zgomot portofelul şi îl aruncă pe birou. Lovi mouse-ul şi monitorul se lumină. Apărură câteva paragrafe de text scris la două rânduri: începutul unui eseu pe care îl tastase mai devreme.

Ar putea foarte bine să continue cu asta, gândi el — când o idee îi răsări brusc în minte. O idee care ar face-o cu adevărat fericită pe Lucy.

Ce-ar fi dacă ar încerca *cu adevărat* să-i scrie o poveste?

Sigur, nu putea să fie prea greu! O povestioară despre veveriţe? O scurtă aventură cu animale? Deja avea personajele şi cadrul: Castană, Cireşica şi teroristul Mestecănaş, care se alergau prin parcul bibliotecii? Putea s-o scrie la calculator, s-o printeze şi s-o lege la facultate —

s-o facă să semene cu o carte adevărată. Un cadou special de la David şi de la Condeiaş. Merita o încercare.

Era, de asemenea, ieftin.

— Ce crezi? spuse el, ridicându-se în fund şi luându-l pe Condeiaş de pe pervaz. Îşi trecu un deget peste botul dragonului. Avem nevoie de un punct de vedere. De un subiect, cred.

Îşi închise ochii puţin, ca să se gândească.

Şi în acea clipă, se întâmplă iar. David îl văzu pe Condeiaş scoţându-şi creionul din gură şi mâzgălind alte cuvinte în carnetul său:

Hoţul de ghinde

— Hoţul de ghinde? murmură David. Ce ar trebui să însemne asta?

Se auzi un uşor hârâit de deasupra.

Uşa lui David se deschise brusc şi Lucy patină înăuntru, gâfâind. Faţa ei era albă ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David, punându-l cu grijă pe Condeiaş pe birou.

— Trebuie să vii, rosti Lucy, înghiţindu-şi un nod în gât. E aici. L-am prins.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-i înţeleagă vorbele.

— Capcana? Vrei să spui că a mers?

Lucy dansă pe vârfuri.

— E în cuşcă şi mănâncă ghinde.

David sări în picioare şi se uită cu atenţie pe geam.

— Te-ai uitat? E cu adevărat Castană?

Lucy îşi muşcă buza.

— Nu chiar.

David îi aruncă o privire critică.

— Are doi ochi şi un zâmbet mare, minunat.

— *Ce*? făcu chiriaşul, iar tot sângele i se scurse în picioare.

— E Rânjilă, spuse Lucy. L-am prins pe Rânjilă în capcană.

Veverița greșită

— Nu fi ridicolă, spuse David, scoţând capul pe uşa camerei sale şi aruncând o privire furişă în bucătărie.

— E adevărat, zise Lucy. Putem să-i spunem lui mami?

— Sub nicio formă. Oricum, ea unde este?

— S-a dus să discute cu un om în legătură cu un câine.

— *Poftim?*

— Nu de-adevărat. Asta spune când se duce să-mi cumpere cadouri. Ştii, o să împlinesc unsprezece ani la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Ştiu, murmură David, grăbindu-se pe hol.

— O, bine, făcu Lucy luând-o pe urmele lui, pleci şi tu să te vezi cu omul cu câinele?

— Mai întâi mă duc să văd veveriţa zâmbăreaţă.

— E minunată, nu-i aşa — sosirea lui Rânjilă?

David se opri la uşa bucătăriei.

— *Nu* este Rânjilă. Nu se poate să fie Rânjilă. Rânjilă zburdă prin parcul bibliotecii, declară el şi deschise uşa, zbughind-o afară.

Lucy stătu liniştită şi reflectă o clipă.

— Ba eu cred că nu, spuse ea cu sinceritate.

Dar chiriaşul era prea departe ca s-o audă.

Când Lucy îl ajunse din urmă, David stătea întins peste stâncile artificiale şi se uita la cuşcă pe cealaltă parte. Dădu din mâini spre Lucy ca să tacă în timp ce se căţără şi ea lângă el. Aplecându-şi capetele, ascultară sunetul scos de cojile de ghindă sparte şi împrăştiate pe podeaua cuştii.

— Hai să luăm capcana şi să ne uităm mai bine, spuse David.

Se ridică în picioare şi se urcă pe stâncile artificiale. Câteva pietre se desprinseră şi se rostogoliră cu zgomot într-o latură a capcanei. Spartul ghindelor se opri brusc. David scoase cuşca în spaţiu deschis. Veveriţa captivă chiţăi tare şi se ascunse în colţul cel mai întunecat.

— Nu-ţi facem nimic, încercă Lucy s-o convingă în timp ce David ducea cursa pe peluză.

O aşeză pe banca de lângă leagănul lui Lucy.

— O să văd dacă pot s-o păcălesc să se arate, spuse el. Se ghemui fără zgomot şi zgârie plasa. Stai la o parte, Lucy, ştii că pot să muşte. Ar trebui să mergi la spital dacă te-ar apuca — auuu!

Fără avertisment, chiriaşul se rostogoli pe spate, pe iarbă.

— Hhh! făcu Lucy, acoperindu-şi cu mâinile gura şi nasul. Veveriţa captivă se ţinea bine de plasa de sârmă, cu lăbuţele depărtate şi cu burtica ei albă la vedere.

— Minunat! exclamă ea.

— Mă bucur că gândeşti aşa, se plânse David, controlându-şi degetul să vadă dacă era zgâriat.

— A fost o şmecherie reuşită, spuse Lucy.

— Nu a fost nicio şmecherie, zise tăios David. A sărit aşa de repede încât…

Apoi îşi dădu seama că Lucy nu vorbea deloc cu el; stătea la taclale cu veveriţa.

— Ţi-ai venit în fire? o auzi David întrebând-o. Capul ei era acum lângă plasa de sârmă, blocând vederea. Tu erai pe pervazul domnului Bacon?

— Lucy, nu te apropia prea tare, o avertiză David. Veveriţa aia e foarte…

Îngheţă la jumătatea propoziţiei când Lucy se întoarse. Veveriţa captivă stătea cu faţa, încleştându-şi dinţii ca nişte dălţi în jurul plasei. Se uită la Lucy şi ciripi ceva; apoi îl privi pieziş pe David şi îşi flutură coada. Îşi mişcă mustăţile, îşi înclină capul, se aşeză mândră în fund… şi *zâmbi*.

— Nu-mi vine să cred, icni David.

— Ţi-am spus, râse Lucy.

— Dar *nu poate* să fie Rânjilă. De ce ar veni Rânjilă aici?

Lucy păru să creadă că răspunsul era limpede.

— Ca să-l ajute pe Castană, fireşte.

David îi aruncă o privire ucigătoare.

— Lucy, nu fi bleagă. Cum *poate* el să ştie despre Castană? Chiriaşul oftă şi se legănă pe călcâie. Păcat. Eram aşa de aproape. Haide, poţi să faci onorurile.

Lucy se dădu înapoi, părând uimită.

— Lucy, oricine ar fi, este altă veveriţă, nu-i aşa? Nu putem s-o ţinem închisă. Trebuie să-i dăm drumul.

Lucy îşi încleştă pumnii. Nu avea de gând să se dea bătută.

— Unde este Castană? şopti ea, ghemuindu-se lângă capcană. Vrei să-l cauţi pentru mine? Este foarte important.

Veveriţa chiţăi şi se răsuci în cerc.

David oftă din nou, dar n-o întrerupse. Peste un moment sau două capcana va fi deschisă şi „Rânjilă" va fi din nou liber prin apropiere.

— El are doar un ochi, continuă Lucy. Veveriţa chiţăi ceva şi îşi flutură coada. Da, spuse Lucy, oribil, nu-i aşa? Spune-i că vrem să-l prindem, să-l ajutăm.

Chiţ, făcu veveriţa.

Lucy se întoarse spre David.

— Cred c-o să ne ajute.

— Minunat, zise chiriaşul. Deschide uşiţa.

Lucy ridică placajul.

Veveriţa se strecură afară mai repede decât aluneca scrumbia pe gâtul lui Bonnington. Ca o frunză cenuşie

rostogolindu-se într-o vijelie, ţopăi şi sări de-a lungul peluzei familiei Pennykettle.

— Trece prin gard la domnul Bacon! ţipă Lucy.

— Nu, nu trece, spuse David urmărind îndeaproape veveriţa. Se întoarce în şopronul din grădină.

— Nu, făcu Lucy. Vasele din teracotă.

— Nu, uite, arătă David. Aleargă de-a lungul verandei. E...

— *Oh, nu*! strigară ei într-un glas.

Veveriţa fugară tocmai intrase glonţ în casă.

Veveriță în casă

— Hai! ţipă David traversând grădina, trebuie s-o scoatem afară înainte să facă vreo stricăciune!

Lucy ţipă:

— Ce facem dacă o prinde Bonnington?

— Ce facem dacă *ea* îl prinde pe *Bonnington*, mai degrabă?

Destul de ciudat, chiar în acel moment, Bonnington lipăia apă din farfuria sa. Era aşa de absorbit de băutura sa de după-amiază, încât nu văzu că veveriţa năvăli în bucătărie, sări pe masă, ţopăi pe blat, mirosi vasul cu fructe, coborî pe masa de călcat şi dispăru pe hol. Dar câteva secunde mai târziu, când David năvăli în bucătărie, lovind un scaun, răsturnând o cutie cu fulgi de porumb, călcând în tava cu nisip pentru pisici şi dând cu piciorul în biscuiţii *Chunky Chunks*, care se împrăştiară pe podeaua bucătăriei, motanul mare, maroniu făcu un lucru de bun-simţ. Se strecură în cuşca lui şi rămase acolo.

— Ai prins-o? rosti gâfâind Lucy, avântându-se pe uşă.

— Aici sus, se auzi un ţipăt de undeva, de lângă scări.

Lucy ţâşni exact la timp ca s-o vadă pe veveriţă fugind repede în jos pe balustradă.

— Hhh! icni ea când aceasta sări pe un abajur, se balansă un moment, îşi dădu drumul pe covor şi o zbughi printre picioarele ei.

— Camera ta, strigă ea. S-a dus în camera ta!

David trecu ca fulgerul pe lângă ea şi deschise larg uşa.

— Eşti sigură?

Totul părea foarte liniştit.

— Acolo, şopti Lucy, arătând cu degetul spre rafturile cu cărţi.

Pe al treilea raft stătea intrusul cu coadă stufoasă, mâncând un baton de ciocolată cu alune.

David apucă o cutie goală de carton.

— Închide uşa. O s-o prind.

Lucy părea că se îndoieşte.

— E puţin cam iute.

Chiriaşul se lovi cu degetul peste nas.

— O să-l învăţ eu să-mi mai ciugulească ciocolata, zise el şi se ridică pe vârfuri, traversând tiptil camera.

Veveriţa nu fu impresionată. La primul semn că o cutie de carton se apropia de ea, ţâşni de pe raft, sări cu lăbuţe sigure pe o lampă de birou, se grăbi de-a lungul poliţei de deasupra şemineului (lansând naveta spaţială într-un zbor neaşteptat) şi ţopăi calm pe birou. David o urmări, izbind cutia de peretele unde se afla şemineul, dar mereu cu un

pas în urma ei. N-o nimeri de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi ajunse în nişă — şi dezastru.

— La luptăăă! strigă el, aruncându-se înainte şi căzând grămadă pe podea.

Veveriţa ronţăi un colţ al mouse pad-ului lui David, apoi sări pe pervaz şi se opri lângă Condeiaş.

— Uite-o! strigă Lucy.

David îşi scoase cutia de carton de pe cap.

Veveriţa îl adulmeca pe Condeiaş. Şi era, în mod sigur, un efect creat de lumina după-amiezii, dar... dragonul tocmai îi *făcuse cu ochiul* veveriţei? David azvârli cutia cât colo. Zgomotul brusc o făcu pe veveriţă să sară. Îşi flutură coada, chiţăi spre Condeiaş, îi zâmbi lui Lucy şi o zbughi pe fereastră.

Lucy străbătu repede camera şi privi veveriţa care se îndepărta traversând peluza.

— Să nu uiţi de Castană! strigă ea.

— Ooof, gemu David. Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat.

Dar nu era chiar aşa.

Lângă uşă, un picior bătea-bătea-bătea.

David şi Lucy se uitară în spate.

— Bun, spuse Liz, cu braţele strâns încrucişate la piept, care dintre voi ar vrea să înceapă?

Partea a doua

Focul din adânc

Un cadou foarte special

— Pleacă de lângă uşa aia, spuse Liz cu asprime. Ţi-am zis de două ori. Nu mă face s-o repet iar.

Lucy îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor.

— Ce face? spuse ea pufnind.

— Scrie la calculator, după cum se aude.

— Ştiu, se plânse ea. Asta e *tot* ce face acum, comentă ea şi se lipi din nou de uşa chiriaşului, înfuriată.

— Lucrează, explică Liz luând un tort cu fructe din frigider, ceea ce ar trebui să faci şi tu, îţi aminteşti? Hai, dă-mi o mână de ajutor cu aranjatul mesei.

Lucy intră abătută în bucătărie. Prinse capătul mesei din bucătărie, în timp ce mama ei scoase placa de prelungire.

— Faţa de masă, spuse Liz. Cea frumoasă, te rog.

Lucy o scoase dintr-un sertar.

— E vina ta, pentru că l-ai certat aşa tare.

— Nu putem accepta veveriţe care să facă tărăboi în casă.

— Era doar niţel nisip pentru pisici pe *podea*.

Liz luă faţa de masă şi o despături.

— Şi o capcană secretă. Şi plante scoase din rădăcini peste tot în grădina alpină. Ca să nu mai menţionez afacerea aia de neimaginat cu Bonnington. Are noroc că a scăpat aşa de ieftin. Dacă ar fi fost de vârsta ta, l-aş fi trimis să stea în camera lui timp de o săptămână.

— Mami, el *stă* în camera lui de o săptămână!

— Ei, cel puţin asta v-a ţinut pe amândoi departe de belele, nu-i aşa?

Lucy oftă şi împinse un deget înainte şi înapoi pe blat.

— Nu ai *ştiut* că el făcea cursa?

Privi dincolo de mama ei, la un dragon mic şi drăguţ, cocoţat pe cuptorul cu microunde. Avea urechi ca nişte scoici şi ochii precum luna.

Liz deschise dulapul şi scoase nişte farfurii.

— Nu contează ce ştiu. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Pune astea pe masă — cu linguriţe pentru fructe, te rog.

Lucy luă farfuriile şi le trânti la întâmplare în jurul mesei. Bonnington, stând ca o statuie pe un taburet, clipea odată cu fiecare farfurie „aşezată".

— Pun pariu că a uitat de povestea mea, bodogăni Lucy. A promis că o să-mi citească una de ziua mea.

— Lucy, el are douăzeci de ani, spuse Liz. Nu-i place să fie bătut la cap de un copil de zece ani.

— Unsprezece, o corectă indignată Lucy. Sunt aproape adult.

— Ei bine, atunci poartă-te ca unul, o contră mama ei. Învaţă să ai puţină răbdare. Nu ştii niciodată ce poate să apară de după colţ.

În acel moment, uşa lui David se deschise cu un scârţâit şi chiriaşul păşi vioi în bucătărie.

— E timpul să petrecem, zâmbi el, încercând să ia cu degetul puţină frişcă de pe tort, însă Liz îl lovi peste mână cu o lingură de lemn.

— Au, rosti chiriaşul şi îi ciufuli părul lui Lucy. Ce mai face sărbătorita?

— Nu sunt suficiente linguriţe, spuse Lucy cu superioritate. Mă duc să mai iau câteva din faţă, adăugă şi ieşi trăgând cu putere aer în piept.

Liz şi David schimbară câte o ridicare din sprâncene.

— Cam îngheţată zona pe aici, spuse el.

— Hmm, mormăi Liz, uitându-se pe hol. Ar fi bine ca povestea asta pe care o scrii să merite efortul. Ea crede că i-ai întors spatele cu adevărat.

David râse şiret.

— Deocamdată doar o perpelesc la foc mic. O să rămână cu gura căscată când o să afle ce am făcut în realitate. S-ar putea să nu fie cea mai grozavă poveste din lume, dar intenţia contează — sper.

— O să fie emoţionată, spuse Liz, afundându-se în frigider. O s-o termini azi? Abia aştept s-o aud.

David clătină din cap.

— Am scris începutul şi puţin din conţinut, dar nici măcar nu m-am gândit încă la sfârşit. Luă un bob de strugure dintr-un castron cu salată de fructe şi îl aruncă în gură. O să-l întreb pe Condeiaş atunci când o să fiu mai aproape de final. E foarte bun pentru inspiraţie dragonul tău.

— Dragonul *tău*, îl corectă Liz, scuturând o formă ca să scoată jeleul din ea. Orice magie face el, îţi aparţine ţie.

Miau, interveni Bonnington, bătând uşor din labe.

David îi aruncă un biscuit *Truffgood*. Bonnington îl trimise cu laba în partea cealaltă a bucătăriei, apoi sări pe podea şi porni năvalnic în urmărirea lui.

— Când scriu povestea simt puţină magie. Uneori mă pierd aşa de tare în acţiune, încât mă surprind că uit care părţi sunt imaginate şi care s-au întâmplat cu adevărat.

— Sau care s-au dus sub maşina de spălat, replică Liz cu reproş şi se încruntă când Bonnington încercă, fără succes, să-şi strecoare nasul roz pe sub maşină.

— Este ca şi cum ai face, într-un fel, un tur al misterelor, spuse David, recuperând biscuitul cu lama unui cuţit. Spălă murdăria de pe el şi i-l dădu lui Bonnington. Într-un fel, ştii că mergi undeva, dar nu poţi fi sigur unde până nu ajungi. Are vreun sens ce spun?

— Foarte literar, zise Liz. Spune-mi, povestea o să aibă un final fericit?

David ridică din umeri şi ciuguli altă boabă de strugure.

— Cum am spus, încă nu m-am gândit la el. De ce? Lucy se întristează uşor?

Liz îşi trecu mâinile peste partea din faţă a şorţului.

— Ca să fiu sinceră, de fapt, nu mă gândeam la Lucy.

David îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ci la mine, explică ea, înroşindu-se uşor. Plâng la cel mai mic lucru. Anul trecut ne-am uitat la *Bambi* de ziua lui Lucy. M-am înecat în lacrimi de la început până la sfârşit. Foarte stânjenitor.

— Mami, care dintre linguri? strigă o voce iritată.

— Există doar un singur set! urlă Liz drept răspuns. Îşi scoase şorţul. Mai bine mă duc să ajut.

Îi trimise un pupic dragonului de pe frigider şi străbătu holul.

David se întoarse şi se uită gânditor la Bonnington.

— O face din nou, nu-i aşa? şopti el. Nu se referă deloc la *ea*. Încearcă să-mi spună că nu trebuie să-i supăr pe dragoni.

Mau-au, continuă Bonnington, a cărui singură preocupare era alt biscuit.

David mai luă cu degetul puţină frişcă şi puse un strop pe nasul lui Bonnington.

— Regula numărul 97, Bonny. Nu trebuie să faci niciodată un dragon să plângă. Zâmbi şi lăsă pisica să-i lingă degetele. Stăpânele tale sunt complet duse, spuse el.

În ciuda supărării ei din prima parte a zilei, Lucy se bucură de petrecerea organizată de ziua ei de naştere. Pe măsură ce prietenii se adunau, unul câte unul, ea era

foarte mândră să îl prezinte pe David. Părea că, pe moment, cearta era uitată.

Avu parte de multă mâncare, multe jocuri şi cadouri. Christopher Jefferson, colegul de bancă al lui Lucy, îi aduse o carte numită „Şoriceii lui Martin", pe care pretindea că o citise de *cel puţin* o sută de ori. Beverley Sherbon îi dădu un rucsac în formă de iepuraş şi un homar din plastic, cu ochi fosforescenţi. Samantha Healey îi dărui un joc de puzzle într-o cutie de metal şi câteva tuburi lucioase cu sclipici. Lucy şi-l presără pe braţe şi pe faţă (mama ei declară ca arăta ca o bucăţică de beteală).

Bineînţeles că David n-o uitase. Făcu un spectacol de zile mari când îi dădu cadou fiicei lui Liz o pălărie „Lucy", pe care o găsise într-un magazin de caritate. Avea o fundă din catifea verde, cu paiete albastru-intens. Era mult prea mare şi aluneca mereu peste ochii tizei ei, dar Lucy o purtă toată ziua şi refuză de-a dreptul s-o dea jos.

Ultimele cadouri pe care le deschise fură cele de la mama ei. Când despachetă micul aparat de fotografiat, sări în sus de bucurie şi îi dădu lui Liz o îmbrăţişare fierbinte. Apoi fotografie *totul*: prietenii care vărsau mâncarea şi se strâmbau; David purtând o pălărie de hârtie şi ţinând sticksuri pe nas; Bonnington pe blatul din bucătărie, dând gata tortul; mama ei gonindu-l pe Bonnington. La ora cinci, când toată lumea îşi luă rămas-bun, Lucy era mai fericită ca niciodată.

Acesta fu momentul în care chiriaşul îi făcu semn cu ochiul lui Liz şi se strecură în tăcere în camera lui.

— Lucy, spuse Liz recunoscând semnul, acum du-te şi spală-te pe faţă şi pe mâini, da?

Lucy îşi potrivi pălăria „Lucy” şi se avântă în sus pe scări, fără proteste.

Se întoarse şi îi găsi pe David şi pe Liz în salon. Stăteau la capetele opuse ale canapelei. Lucy se trânti între ei. Abia atunci observă un scaun în firidă. Era aşezat faţă în faţă cu canapeaua, împodobit cu baloane şi ghirlande de hârtie. Lucy se uită la mama ei.

— De ce este scaunul ăla împodobit?

— Nu ştiu, spuse Liz. Mai bine te duci să vezi.

Lucy se îndreptă grăbită spre el. Pe scaun se afla un bilet.

— Scaunul povestitorului, citi ea cu voce tare.

David se ridică şi traversă camera. Faţa lui Lucy se lumină de încântare.

— O să-mi spui o poveste?

David luă un teanc de hârtii de pe taburet.

— Nu, o să-ţi citesc una.

Liz aranjă o pernă ornamentală.

— Lucy, vino aici.

Lucy se apropie repede şi se trânti pe locul indicat. David se aşeză pe scaunul povestitorului.

— Acesta este cadoul special al lui David, explică Liz. Nu trebuie să-l întrerupi până când nu se sfârşeşte un capitol.

— Dar n-are nicio carte!

— Ba da, are, spuse David frunzărind hârtiile. Eu însumi am scris una la calculator.

Lucy rămase cu gura căscată de uimire.

— Mi-ai *scris* o poveste?

David încuviinţă.

— Mă tem că astea sunt doar primele câteva capitole. Va trebui să aştepţi probabil până la Crăciun pentru restul. Vrei să vezi cum se numeşte?

Lucy dădu extaziată din cap. David întoarse manuscrisul şi îi arătă.

RÂNJILĂ şi HOȚUL DE GHINDE

O poveste cu veverițe

pentru Lucy Pennykettle

(care azi a împlinit 11 ani)

— Stai jos, fii cuminte şi ascultă, spuse Liz.

Lucy se aşeză, la fel de blândă ca unul dintre „Şoriceii lui Martin". Dar nu se putu abţine să nu şoptească:

— Ce e un hoţ de ghinde?

— A, spuse chiriaşul, va trebui să aştepţi ca să afli.

Şi, zicând acestea, întoarse pagina şi începu să citească.

Adevărul despre hoțul de ghinde

— Capitolul unu, spuse David. *Ploaia de ghinde care nu a mai căzut.*

— Ploaia de ghinde care nu a mai căzut? repetă Lucy, întrerupându-l imediat.

— Of, *Lucy*, protestă mama ei.

— Nu-i nimic, spuse David ridicând o mână. Oricum e prea mult de citit deodată. Va trebui s-o fac pe bucăţele. Se aplecă în faţă. Ăsta e paragraful de început: *A fost odată ca niciodată o veveriţă care se numea Rânjilă şi care locuia în fagul de lângă fântâna dorinţelor din frumosul parc al bibliotecii din Scrubbley.*

— Aha, făcu Lucy zâmbindu-i mamei ei.

— *Într-o dimineaţă vântoasă*, continuă David, *Rânjilă stătea pe ghizdurile fântânii, bucurându-se de obişnuita lui toaletă de dimineaţă, când lângă el apăru altă veveriţă. Era Stejărel…*

Lucy se întoarse către mama ei.

— Ţi-am spus că s-au dus în parc, şopti ea, apoi îşi puse repede o mână peste gură.

— *...şi, judecând după felul cum venise, ţâşnind în sus pe deal, era limpede că avea coada cam vâlvoi.*

— *Rânjilă! Rânjilă! Vino repede! strigă el. Cireşica spune ca a venit un hoţ de ghinde!*

Bonnington privi plictisit peste umăr.

— *A venit un hoţ de ghinde? repetă Rânjilă, făcând o piruetă furioasă pe zidul fântânii.*

— *A fost în luminiş, lângă stejar! suspină Stejărel. A luat TOATE ghindele căzute.*

Lucy îşi muşcă buza şi apucă o pernuţă, pe care o strânse cu putere în poală.

— Şi noi aveam ghinde căzute pe Strada Capriciilor, spuse Liz. În fiecare toamnă, înainte ca stejarul să fie tăiat, erau sute de ghinde împrăştiate pe drum. Asta îl scotea din minţi pe domnul Bacon. Dimineaţa, când pleca la serviciu, săreau şi se spărgeau sub maşina lui. Spunea că reparaţiile în atelier îl costau o avere.

— Mami, o certă Lucy, nu vrem să auzim despre *domnul Bacon*. Vrem să ştim ce a făcut Rânjilă după aceea.

— A fugit cu Stejărel spre luminiş, spuse David, şi a avut ghinionul să dea peste Mestecănaş.

— *Fii atent, jegosule! mârâi Mestecănaş. Că altfel o să-ţi smulg mustăţile şi pe urmă o să le arunc în lac!*

— *Nu atâta timp cât sunt eu prin preajmă! ţipă o voce.*

— Ăsta cine era? întrebă Lucy, ridicându-se aşa de repede încât dispăru sub pălărie.

— Codiţă, răspunse David. El e cel mai bun prieten al lui Rânjilă. El veni sărind în apărarea lui Rânjilă. Cât ai zice „puf şi mustăţi", Codiţă şi Mestecănaş se prinseră în luptă. Se rostogoliră, şuierară, se zgâriară şi se muşcară, fiecare acuzându-l pe celălalt că furase ghindele căzute. A fost o treabă bună că tocmai atunci veni Cireşica, căci altfel unul dintre ei ar fi fost rănit rău.

— *Stop!* ţ*ipă ea. Ştiu ce s-a întâmplat. A fost un animal negru, oribil, în luminiş, noaptea trecută. Răscolea frunzele căzute, culegând toate ghindele pe care le-a putut găsi.*

— Pun pariu că e cioara aia, spuse Lucy.

— Care cioară? întrebă nedumerită Liz.

— David a văzut una în sicomor.

Bonnington ciuli curios o ureche.

— Era mai mare decât o cioară, spuse David înfricoşător. Întoarse altă pagină. Acum, când află ce se întâmplase cu ghindele căzute, Codiţă se hotărî să organizeze o supraveghere a hoţului de ghinde. În acea noapte, fiecare veveriţă se ascunse, pe rând, în tisă şi supraveghe stejarul de la lăsarea întunericului. Ghici cine era de veghe când hoţul de ghinde se întoarse?

— Rânjilă.

— Corect. Stătea în pom de secole când, deodată, cineva veni călcând apăsat pe alee. David îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă: *Corpul lui Rânjilă deveni rece ca*

gheaţa. Tot ce putu să facă fu să-şi ciulească urechile şi să se concentreze ca să vadă pe care drum înainta bestia. Mai întâi, îşi târşâi picioarele pe alee, provocând mici explozii de frunze uscate. Apoi devie spre estrada de pământ, trosnind crenguţe sub tălpi şi împiedicându-se de rădăcinile copacilor. Provocă plescăituri şi bufnituri când intră stângaci în luminiş.

Brusc, un vânt rece urlă prin parc...

— Hhh! ţipă Lucy, îşi acoperi ochii şi pedală din picioare.

Bonnington se tupilă în spatele televizorului. Liz ridică din sprâncene. David se aplecă în faţă.

— *...şi crengile tisei se dădură la o parte! În sfârşit, Rânjilă zări bestia. Era aşa cum o descrisese Cireşica: o formă mare, neagră, ghemuită la pământ. Rânjilă privea cu un fel de fascinaţie oribilă cum aceasta cerceta grămada de frunze, căutând ghinde. Curajos, se furişă de-a lungul unei crengi ieşite în afară, sperând să vadă mai bine, când, brusc, fără avertisment, hoţul de ghinde se ridică! Rânjilă făcu un salt spre vârful tisei. Stătu acolo, abia respirând de groază. Dar teama sa fu curând înlocuită de furie. Pentru că dintr-o singură privire îndrăzneaţă aflase adevărul: hoţul de ghinde nu era altceva decât un... om.*

Lucy rămase cu gura căscată de uimire.

— Erai TU! strigă ea, sărind în sus. Tu, în haina ta neagră, urât mirositoare! El e un hoţ, mami. De acolo a luat ghindele alea pentru capcana noastră. Le-a furat din parcul bibliotecii. De-aia a venit Rânjilă în *grădina noastră* — ca să vadă unde au dispărut ghindele căzute!

— Oh, David, spuse Liz zâmbind. E adevărat?

— Capitolul doi, admise el. Totul e aici; mărturisirea mea completă — totul până în punctul în care Rânjilă e prins din greşeală în capcană.

— Pun pariu că s-a dus acasă ca să le spună celorlalte, se bosumflă Lucy. *Pe mine* nu m-ar surprinde dacă ar veni Mestecănaş aici ca să te muşte de degetul de la picior.

— Ei bine, hai să aflăm, zise David, dând o pagină.

— Stop! strigă Lucy.

— Acum ce mai e? oftă mama ei.

— Dragonii nu sunt aici.

Liz îşi dădu ochii peste cap.

— Poţi să-i aduci pe Gawain şi pe Gwendolen jos. Dar ai face bine să te grăbeşti — şi *n-o* s-o mai luăm iar de la capăt.

— Poată să vină şi Condeiaş?

— E pe pervazul meu, spuse David, întâlnind privirea lui Lucy.

Lucy se răsuci repede şi se grăbi spre uşă.

— Aş vrea să mă duc şi la toaletă.

— Oh, pentru Dumnezeu, răbufni Liz.

Lucy ieşi glonţ pe hol. Câteva secunde mai târziu se întoarse cu Condeiaş. Aşeză dragonul special pe măsuţa de cafea, îşi dădu pălăria de pe ochi şi ţâşni din nou afară.

După o pauză, Liz spuse:

— Cred că îţi dai seama că nu vei mai putea niciodată să părăseşti casa asta. Vei fi legat în lanţuri de calculatorul tău pentru totdeauna plus o zi, scriind poveşti cu veveriţe pentru fiica mea.

— E vina ta că mi l-ai dat pe el, spuse David.

Privirea lui Liz coborî plină de dragoste spre dragonul care rodea un creion.

— Oh, el a fost întotdeauna cu tine. Eu doar i-am dat formă, asta-i tot.

Înainte ca David să poată comenta, vocea lui Lucy se auzi răsunând pe scări.

— David! Repede! Vino aici!

— Oh, ce i s-a mai întâmplat acum? oftă Liz.

Răspunsul îl dădu un trosnet uşor, urmat de un ţipăt ascuţit, care păru să zgâlţâie toată casa.

Ochii lui Bonnington se măriră de îngrijorare.

— Lucy? răsuflă Liz, uitându-se la uşă.

David urcă scările cât ai clipi şi o găsi pe Lucy în baie, în genunchi, plângând.

Aduna bucăţile unui dragon spart.

David se lăsă în jos, cu mâna la gură.

— Oh, nu, înghiţi el cu greu. E Gawain, nu-i aşa?

Puse o mână liniştitoare pe umărul lui Lucy. Uşa se dădu de perete şi Liz năvăli înăuntru. Răsuflarea i se tăie din cauza şocului când văzu ce se întâmplase, şi camera păru că se răceşte brusc.

Lucy se aruncă în braţele mamei sale.

— Veneam să-i spun lui David şi m-am împiedicat de covoraş şi el a căzut pur şi simplu, mami. *Oh, îmi pare rău*!

— Nu-i nimic, se bâlbâi Liz, înghiţind cu greu, străduindu-se s-o mângâie pe Lucy pe păr.

David observă că mâinile femeii tremurau.

— De ce strigai după mine? o întrebă el calm pe Lucy.

Lucy întinse un braţ spre fereastră.

— Domnul Bacon încearcă să-l omoare.

David se încruntă şi se ridică în picioare. Se întoarse şi se uită atent pe fereastra deschisă.

Pe fâşia lungă, verde a peluzei domnului Bacon avea loc o confruntare ciudată. Domnul Bacon ţopăia de colo-colo, stropind cu apă dintr-un furtun de udat grădina. Ţinta lui era o mică veveriţă cenuşie. Ţâşnea în jurul picioarelor sale, încercând să scape de jetul puternic de apă. Dar, în loc să se avânte spre siguranţa unui copac, fugea în cercuri disperate.

Se rotea, se rotea şi iar se rotea.

De parcă pierduse orice spirit de orientare.

De parcă nu vedea deloc cu un ochi.

În grădina domnului Bacon

— Este Castană, spuse David, uitându-se iute la Liz.

— A venit să bea din iazul domnului Bacon, suspină Lucy. Domnul Bacon l-a văzut, s-a supărat foarte tare şi a început să strige şi să arunce cu lucruri în el.

— Şşşş, murmură Liz, legănând-o uşor.

— Mă întorc, promise David privind către Gawain.

Îşi trecu repede o mână peste capul lui Lucy, sări peste Bonnington şi se năpusti cu zgomot în jos pe scări. Câteva momente mai târziu bătea la poarta domnului Bacon.

— Domnule Bacon! Sunt David! Daţi-mi drumul!

Din grădină se auzi un strigăt îngrijorător:

— Te-am prins!

David se strâmbă şi zăngăni zăvorul. Poarta era bine închisă. Peste ea creşteau trandafiri, împiedicând orice tentativă de căţărare. Asta lăsa o singură opţiune.

— Îmi pare rău, domnule Bacon, mormăi el în barbă, dându-se înapoi cu vreo zece paşi, n-am timp de prezentări politicoase... Se înfipse bine pe picioare, trase adânc aer în piept şi apoi se repezi înainte.

Era la distanţă de aproape un metru de ţintă când Henry trase zăvorul şi deschise poarta. David se năpusti cu un umăr înainte şi se ciocni dureros de un grătar mare, pentru fripturi, apoi se împiedică de treptele verandei şi căzu pe burtă, pe peluza îmbibată de apă.

— Ce dracu' faci? lătră Henry.

David se strâmbă de durere şi aruncă o privire prin grădină. Castană părea să fi dispărut complet.

— Te-am văzut cu o veveriţă. Unde a plecat?

— Şşş! Henry ridică o mână ca să facă linişte. Îşi ciuli o ureche spre şopronul cu unelte pentru grădinărit. Ticăloasele ar putea fi pitiţi acolo, înăuntru.

— *Ticăloasele*? întrebă David frecându-şi genunchiul. Vrei să spui că erau mai multe?

Domnul Bacon nu răspunse, ci se duse în vârful picioarelor spre o roabă mică şi apucă, fără zgomot, o furcă. Fără niciun avertisment, dădu uşa de perete şi năvăli înăuntru de parcă ar fi pornit la luptă.

— Ieaaaaa! urlă el, împungând cu sălbăticie. Se auzi un bubuit şi un „*boing*", se văzu un nor de praf, dar nimic care să semene cu o veveriţă nu ieşi pe uşă. Ori veveriţele nu erau deloc în şopron…

…ori domnul Bacon reuşise să străpungă una cu furca.

David şontâcăi pe acolo cât de repede putu. Spre uşurarea lui, găsi furca înfiptă bine într-un sac de îngrăşământ şi pe domnul Bacon şezând pe podea, cu picioarele depărtate. Un ghiveci de plastic se rostogoli de pe un raft şi-i ateriză lui Henry în cap.

Domnul Bacon răcnea de supărare. Sări în picioare şi se duse cu paşi mari în grădină.

— Mici distrugătoare şmechere, trebuie să fiţi pe undeva pe-aici.

David aruncă o privire în spatele tomberonului lui Henry. Nu era nimic în afară de frunze ude, câinele-babei şi o pungă de cartofi prăjiţi.

— N-ai văzut încotro au luat-o?

— Le-am pierdut când ciocăneai tu, se plânse Henry.. Pot fi oriunde. Paraziţi afurisiţi.

— Ce-ai cu ele, Henry? întrebă înfierbântat David. Majoritatea oamenilor cred că veveriţele sunt drăgălaşe.

Ochiul domnului Bacon începu să se zbată.

— Şobolanii copacilor sapă grădina, băiete. Sunt mai rele decât cârtiţele care fac găuri. Am crezut că am scăpat de ele pentru totdeauna.

Sprâncenele lui David se uniră deasupra unei priviri de adâncă suspiciune.

— Ce vrei să spui cu „am scăpat de ele pentru totdeauna"?

— Stejarul, şuieră Henry, apăsând un comutator de pe o parte a maşinii de tuns iarba. Trase de cordonul motorului. Motorul bolborosi, dar nu porni. De pe stradă. O monstruozitate uriaşă. Am prieteni în funcţii înalte. L-am rezolvat iute. Cu o drujbă. N-a mai rămas nicio rămurică.

David simţi un fior pe şira spinării.

— *Tu* ai fost cel care a pus să fie tăiat copacul?

— Serviciu public, pufni domnul Bacon.

David se clătină, fierbând de furie.

— Tu l-ai lăsat pe Castană fără casă, scuipă el.

— Castană? turui domnul Bacon. Despre ce baţi câmpii, băiete?

Se apleacă să tragă din nou de cordonul motorului. David trânti un picior peste motor şi îl opri.

— Domnule Bacon, spuse el cu o voce foarte joasă, *dumneata* l-ai rănit pe Castană la ochi?

— Eşti beat? spuse cam nepoliticos domnul Bacon. Dă-ţi copita jos de pe maşina mea de tuns iarbă, că altfel fac apel la lege.

Îl împinse pe David la o parte şi trase de cordonul maşinii. În sfârşit, motorul reveni bubuind la viaţă — şi la fel şi altceva.

— Aaaa! ţipă Henry, în timp ce o formă cenuşie sări din coşul de iarbă şi i se catapultă printre picioare.

— O prind eu! strigă David şi se lansă înainte numai pentru a se împiedica de furtunul de grădină şi a-l călca pe domnul Bacon pe picior în timp ce cădea.

— Au! ţipă Henry, ţopăind de colo-colo, dându-i astfel un brânci maşinii de tuns iarbă.

Se auzi un clinchet de rău augur. Maşina de tuns iarbă se zgâlţâi, apoi porni nestăpânită în jos pe pajişte.

— O, nu! rosti David. Se îndreaptă spre iaz!

Dar asta era cea mai mică dintre probleme. Abia dacă parcursese maşina de tuns iarbă cinci metri când o a doua veveriţă ieşi din coşul de iarbă şi se căţără pe capota motorului, călărind-o ca un mic pirat cenuşiu. Chiar şi de la distanţă David putu să vadă că acea veveriţă avea un ochi închis strâns.

Castană îşi flutură coada a neputinţă. Sări spre stânga, apoi spre dreapta, apoi se roti — prea speriat sau prea derutat să sară în afara primejdiei.

În tot acest timp, maşina de tuns iarbă înainta cu zgomot, iar apa se apropia din ce în ce mai mult.

— Opreşte maşina aia! zbieră domnul Bacon.

David sări în picioare.

— N-o s-o prind niciodată la timp.

Dar tocmai când se temea de un accident oribil, se petrecu ceva foarte straniu. Surprinzător, prima veveriţă ieşi în fugă din ascunzătoare şi se grăbi spre maşina aflată în mişcare. Dintr-o singură săritură uriaşă, se sui pe maşina de tuns iarbă şi îi dădu un brânci lui Castană, doborându-l de pe capota motorului. Castană se rostogoli pe iarbă, se adună de pe jos şi dispăru din raza vizuală. Între timp, maşina de tuns iarbă îşi continua cursa. Coborî o pantă acoperită cu pietriş, făcând un zgomot cu adevărat îngrozitor atunci când lamele sale amestecau şi scuipau pietrele. Se auzi un *pleosc!* şi un fel de bolboroseală ciudată. Maşina de tuns iarbă se înclină într-o parte şi, treptat, se opri. Un firicel de fum şerpuia spre cer. Domnul Bacon scoase un fel de mieunat.

Spre uşurarea lui David, veveriţa salvatoare se ivi pe o piatră rotundă, la marginea iazului.

Domnul Bacon aruncă o cizmă de cauciuc înspre capul ei. Nu nimeri, ci lovi în schimb piticul de grădină.

— Henry, las-o în pace, şuieră David, păşind tiptil spre veveriţă. Aceasta tresări când îl văzu venind pe hoţul de ghinde şi sări pe spatele unui mic bursuc din piatră.

David îşi ridică mâinile în semn de pace.

— E în regulă. Nu-ţi fac niciun rău.

— Arde-i una cu lopata cât ai ocazia, spuse Henry.

— Şşş! şuieră David. O s-o sperii şi o să fugă. O privi pe mica veveriţă drept în ochi. Acesta se aşeză pe picioarele din spate şi îi arătă cel mai frumos zâmbet. Rânjilă, şopti David, încercând tactica preferată a lui Lucy de a vorbi cu animalul, adu-l pe Castană la cuşca cu ghinde. Este singurul mod în care pot să-l ajut.

— Tu eşti cel care are nevoie de ajutor, pufni domnul Bacon.

— Domnule Bacon, *vă rog* — David fu cât pe ce să spună „să tăceţi" când, pe neaşteptate, Rânjilă chiţăi alarmat şi fugi cu mare viteză spre fundul grădinii.

— La naiba, zise Henry, am pierdut-o pe pacostea asta mică.

David se dădu înapoi nedumerit.

— L-a speriat ceva, concluzionă el şi se uită peste umăr. Ceva cum ar fi…

Pe un stâlp al gardului ce despărţea cele două grădini învecinate stătea un corb uriaş, negru. Avea aripile strânse şi umerii încovoiaţi, fixând oamenii cu ochii săi ca două mărgele.

David simţi cum i se usucă gura. Chiar şi domnul Bacon păru puţin precaut.

— Nu m-aş încurca cu ăla. Arată cam ticălos, după părerea mea.

David aprobă neliniştit din cap. Se ridică încet. Ochii corbului îl urmăriră. Ghearele sale ascuţite se încleştară pe stâlp.

Băiatul păşi lateral. Era doar închipuirea lui sau pasărea încerca să-l facă să-şi întoarcă privirea? Se cutremură şi se trezi gândindu-se la dragoni, sperând pe jumătate că va apărea un campion la aruncat flăcări. Deloc surprinzător, se opri asupra lui Condeiaş. Cu ochii minţii văzu dragonul special mâzgălind grăbit ceva în carnetul său:

Croncănitus

David îi şopti numele în vânt. Imediat, corbul îşi ţipă dezgustul, îşi întinse aripile şi o porni spre cer. Pluti chiar pe deasupra capului lui David, scoţând un cârâit îngrozitor în timp ce se înălţă şi o luă spre sicomor. Şi acolo, pitulat în ramurile cele mai de sus, David desluşi ceva ce nu mai văzuse niciodată: un cuib mare, de cioară — nu departe de gaura de sub streaşină, unde o veveriţă îşi făcuse cândva sălaşul în acoperişul lui Liz. Corbul spintecă aerul cu un alt croncănit puternic, de parcă ar fi avertizat pe oricine avea urechi să audă că el era, în mod incontestabil, Regele Castelului. David dădu aprobator din cap şi înţelese.

— Tu ai fost, rosti el pe când pasărea cea mare ateriza şi îşi strângea aripile. Croncănitus, corbul. Tu eşti cel care l-a rănit pe Castană la ochi…

Ultimul dragon din lume

O burniţă persistentă începuse să cadă la vremea când David se întoarse în grădina lui Liz. Închise poarta grăbit, trântind-o, şi înaintă, clănţănind din dinţi, de-a lungul verandei. Când trecu prin dreptul ferestrei de la bucătărie, un mieunat jalnic îl făcu să se oprească. Bonnington stătea pe banca din grădină, strălucind ca un pom de Crăciun făcut din fibră optică. Avea labele vârâte bine sub burtică şi stropii de ploaie făceau ca firele din blana sa să pară învăluite în ceaţă. Lângă el se afla cuşca de iepuri, neatinsă din ziua când Rânjilă intrase în ea.

David se duse într-acolo şi mângâie cu dosul palmei urechea pisicii.

— Ce faci stând aici, în ploaie?

Bonnington se ridică şi îşi frecă obrazul de colţul cuştii. David, amintindu-şi cuvintele sale de lângă iaz, studie capcana cu o nouă hotărâre. Dacă el, Castană, ar putea să găsească într-un fel drumul către ea, ar mai exista o şansă să-l salveze. Se uită în bucătărie. Nici urmă de Liz — sau de Lucy.

— Hai, îi şopti el uşor lui Bonnington şi luă capcana în braţele sale tremurătoare, o duse la grădina montană şi fixă din nou uşiţa.

În timp ce verifica dâra făcută din ghinde, îi dădu pisicii câteva ordine pline de speranţă.

— Vreau ca tu să fii motanul de pază, Bonny. Este un corb mare care-şi are cuibul în sicomor. Dacă îl vezi în grădină, goneşte-l. Nu-l răni. Numai uşuieşte-l, da?

Bonnington, care şezuse nepăsător pe o piatră mare, plată, dând din labele lui ca nişte coloane, îşi ciuli urechile şi deveni atent.

— Foarte bine, spuse David. Arăţi ca un paznic. Acum, hai să vedem ce mai face Lucy, da?

Zicând acestea, preluă conducerea pe drumul spre casă, cu Bonnington mergând pe urmele sale. Când trecură prin bucătărie şi apoi prin hol, capacul de la cutia poştală zăngăni şi un plic mic, alb, căzu pe covoraşul de la intrare. David îl ridică. Pe faţă era o poză cu o vulpe rănită. Pe spate erau scrise câteva rânduri:

APELUL SPITALULUI PENTRU ANIMALE SĂLBATICE DIN SCRUBBLEY

Frankie vulpoiul a fost lovit de o maşină
şi părăsit pe marginea drumului,
cu un picior rupt.
Avem nevoie de ajutorul vostru pentru a
continua să avem grijă de animale ca el.

Vă rugăm să contribuiţi cu generozitate

David o lăsă pe policioara din hol, pentru Liz.

Ghicind că Lucy şi mama ei erau în Bârlogul Dragonilor, băiatul o luă în sus pe scări, ca să le povestească ce se întâmplase în vecini, cu Castană. Era o atmosferă stranie, aproape bântuită, de parcă totul îngheţase cumva în timp. Chiar atunci David se gândi la Gawain şi privi uşa care dădea în atelierul de olărit. Era închisă. De clanţa de alamă lustruită atârna o notiţă:

Au loc arderi
Nu intraţi

Arderi. Cuvântul se formă ca o întrebare în mintea lui David, deşi el ştia exact ce înseamnă. Cuptorul olarului era o unealtă specială. După ce era modelat, dragonul era pus într-un cuptor, la ars — astfel încât lutul său să se întărească, iar smalţul să se fixeze. Dar ultima oară când vizitase această cameră îşi aminti că singurul lucru care lipsea… era un cuptor. Cum putea Liz să ardă dragoni dacă nu avea unde să-i pună „la foc"?

Uimit, îşi lipi o ureche de uşă. Un *hârâit* slab se auzea prin placajul de lemn. Din nou zgomotul acela. Era peste tot. Chiriaşul se dădu înapoi, frecându-şi buza. În casa asta se petrecea ceva foarte ciudat, iar dezlegarea misterului se afla în această cameră. Dar el nu putea să dea pur şi simplu buzna neanunţat. Dacă Liz îi făcea reparaţii delicate lui Gawain, ar fi furioasă dacă el nu ar ţine cont de notiţă.

Aşa că ridică un deget ca să bată — chiar când Bonnington, învârtindu-se printre picioarele sale, urlă destul de tare cât să facă să zăngănească şi capacul lăzii de gunoi.

— Ăsta-i Bonny, rosti o voce; era Liz, din camera lui Lucy.

Asta însemna că bârlogul era gol.

Tentaţia îl împinse pe David spre uşă. Cu notiţă sau fără notiţă, avea de gând să intre. Strânse repede clanţa în mână — şi imediat îşi dori să n-o fi făcut.

Alama era încinsă până la incandescenţă.

Înăbuşindu-şi un ţipăt de durere, îşi scutură mâna şi se răsuci înapoi, lovindu-se uşor de stâlpul scării din spatele lui.

— Ce naiba face pisoiul ăla?

Se auzi un scârţâit de duşumele. Paşi uşori. David se ghemui după cotul scării, plecându-şi capul sub nivelul palierului. Alunecă şi mai jos când uşa lui Lucy se deschise scârţâind.

— Intră imediat, o auzi pe Liz rostind.

Bonnington păşi de-a lungul palierului.

— David e acolo? răsună vocea lui Lucy.

David îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Dacă Liz s-ar uita acum peste balustradă…

— Nu, din câte văd eu, spuse ea şi se întoarse în camera lui Lucy, de data asta lăsând uşa întredeschisă.

— Of. Vreau să am veşti despre *Castană*.

— Sunt sigură că David n-o să lase să i se întâmple ceva rău, spuse Liz. Acum, treci în pat, aniversato. Vreau să te odihneşti şi între timp eu mă ocup de Gawain.

Lucy scoase un mic smiorcăit trist.

— *Poţi* să-l repari, nu-i aşa, mami? N-o să se întâmple nimic îngrozitor, nu?

David auzi un scârţâit de arcuri şi ghici că Liz se aşezase pe pat.

— Lucy, focul lui este în tine, mereu. Dacă îl iubeşti, cum să se stingă vreodată?

Lucy se smiorcăi din nou şi îşi suflă nasul.

— Spune-mi povestea cu lacrima lui de foc, te rog.

„A lui *ce*?", se gândi David, uitându-se la dragonii de la fereastra fixă. Visa el sau tocmai îşi ciuliseră urechile?

— Of, Lucy, o ştii pe dinafară.

— Este *ziua mea de naştere*, mami.

Urmă o pauză, timp suficient ca David să-şi ajusteze poziţia înainte ca Liz să spună:

— Bine, dar numai un fragment — şi numai dacă promiţi să adormi după aceea.

— Promit.

— Hai, atunci închide ochii. Ştii ce trebuie să faci.

— Trebuie să visez la trecut.

— La un trecut foarte îndepărtat, spuse Liz. Într-o vreme când trăiau oameni speciali. O vreme când dragonii cutreierau pământul.

David închise instinctiv ochii. Imediat, în mintea lui apăru o imagine a timpurilor preistorice. Începu să-şi imagineze o câmpie arsă de soare, presărată cu stânci şi cu vegetaţie puţină, un izvor unduindu-se printre aflorimente[1] stâncoase, o lume plină de ţipete de animale, unde soarele lumina pe un cer de un albastru palid.

În imagine, Liz adăugă un personaj:

— Într-o peşteră de pe versantul dealului locuieşte o fată. Are părul roşu, lung şi ochi de un verde palid.

— Guinevere, zise Lucy. O visez, mami.

David dădu aprobator din cap. Şi-o imagină cu uşurinţă, cu picioarele goale, într-un strai sclipitor.

— Ea vine la izvor să facă baie, spuse Liz, când un răget se aude dinspre munţii acoperiţi de gheaţă.

— Gawain, spuse Lucy cu durere în glas.

— Care stătea pe vârful cel mai înalt, adăugă Liz.

David şi-l imagină înconjurat de ceaţă. Vedea ghearele încovoiate înfipte adânc în gheaţă, în timp ce bucăţi de mărimea unor bolovani se desprindeau sub forţa strânsorii puternicului dragon.

— E strălucitor, spuse Lucy.

— Magnific, confirmă Liz. Stăpânul Cerurilor este o minune a creaţiei. Totuşi, în cea mai nobilă dintre inimi îşi aflase loc o foarte mică licărire din tristeţea muritorilor.

---

[1] Loc unde apar la suprafaţa pământului rocile sau mineralele, datorită eroziunii sau descoperirii lor artificiale (n. trad.).

Pentru că el, Gawain, este ultimul din stirpea sa: cu adevărat ultimul dragon din lume.

— Dar el n-o să moară. Nu de-adevărat, bolborosi Lucy. Trebuie s-o vadă pe Guinevere şi...

— Şşş, o întrerupse Liz pe un ton liniştitor. Visează încet. Priveşte cum îşi întinde aripile ţepoase şi pluteşte în spirală, în jos, spre peşteri.

— Fug! ţipă Lucy. Oamenii fug!

David văzu oameni adunând copii, mânându-i spre adăpostul peşterilor.

— El nu vrea să le facă vreun rău, spuse Liz. Răgetul lui bubuitor este un ecou al său, o aducere aminte a timpurilor trecute, când mulţi dragoni populau aceşti munţi. Dar e adevărat, oamenii se tem de el. Răsuflarea lui aprinsă dă foc stâncilor. Copacii se apleacă sub bătaia aripilor sale. Se aşază, iar picioarele lui sapă cratere în pământ.

— Văd totul în vis, spuse Lucy.

David înghiţi în sec. Aproape că simţea cum bubuitul picioarelor dragonului făcea să-i vibreze fiecare coastă din piept.

— Dar Guinevere nu fuge, zise Liz. Ea este acolo când Gawain se apleacă să bea. Se uită cu îndrăzneală în ochii lui violeţi. Un firicel de fum se înalţă din nasul dragonului. El stârneşte foc în fundul gâtului. *Hârrr!*

— *Hârrr!* continuă Lucy.

— Au, făcu David, lovindu-şi capul de perete când forţa hârâitului îl făcu să sară în sus.

— Este furios pe ea pentru că nu e speriată, spuse Lucy.

— Puţin, confirmă Liz. Dar şi curios. Se hotărăşte să-i pună la încercare curajul. Ameninţă că o va arde până va ajunge un tăciune foarte mic şi o va trimite dintr-o suflare în capătul celălalt al lumii. Guinevere nu arată nici cea mai mică teamă. Merge spre Gawain şi îl întreabă... ce?

— Dacă îi dă voie să-i cânte! exclamă Lucy.

Şi, deodată, aerul se umplu de cântec. Nu un cântec cu vorbe sau un refren pe care să poţi să-l fredonezi, ci un cântec de leagăn blând, format din mormăieli, triluri şi murmure... şi *hârrr*.

Şi, pe măsură ce cântecul se revărsa peste el, David începu să se simtă ciudat de somnoros. Munţii cu creştetele acoperite de gheaţă dispărură din gândurile lui. Puternicul Gawain îşi puse capul jos... şi adormi.

Dar apoi, la fel de repede cum începuse, cântecul se termină cu sunetul unui sărut uşor.

— Somn uşor, iubito. Ne vedem mâine dimineaţă.

Scândurile duşumelei scârţâiră.

Liz. Venea!

David se scutură ca să se trezească şi se ascunse. O secundă sau două mai târziu, apăru Liz. Păşi grăbită de-a lungul palierului, cu Bonnington în urma ei.

— Nu, tu du-te la David, spuse ea, refuzând să-l lase pe Bonnington să intre în bârlog.

David riscă şi îşi înălţă capul, la timp să o vadă pe Liz întinzând mâna spre clanţa uşii. Pentru un moment, se gândi să strige ca s-o avertizeze, dar cuvintele păreau să-i rămână ferecate în fundul gâtului. Era foarte bine că aşa stătuseră lucrurile.

Liz nu sări ca arsă. Nici măcar nu se înfioră.

Pur şi simplu apăsă pe clanţă o dată şi dispăru înăuntru, întâmpinată de un foarte blând *hârrr*.

În căutarea lui Gawain

— Ce se întâmplă? întrebă David măsurând cu pasul bucătăria, cu braţele întinse în lături. Hai, tu locuieşti aici de mai multă vreme decât mine. Dragonii ăia sunt adevăraţi sau cum?

Bonnington, aşezat pe un taburet de lângă masă, îşi întoarse capul când chiriaşul trecu pe lângă el.

— Şi stăpâna ta — ce zici de ea? Este cumva un fel de „gardian"? Unii dintre oamenii aceia „speciali" despre care vorbea? Nu e normală, asta e sigur. Orice persoană normală ar avea nevoie de mâini precum mânuşile pentru cuptor ca să poată atinge clanţa aia. Eu aş fi putut rămâne cu cicatrice pe viaţă.

Bonnington răspunse cu un căscat ca de dragon. Ca printr-o magie, un miros de ars umplu aerul. David se aruncă spre aragaz şi luă grătarul de pe foc. Grozav. Două felii de pâine carbonizată. Se uită la fasolea lui, ca să verifice cum progresa treaba. În tigaie se forma un vulcan portocaliu. Erupse cu un soi de *pleosc* extraterestru,

împroşcându-şi lava pe plită. Chiriaşul închise ochii. Poate că, la urma urmei, nu fusese o idee aşa de bună să-şi facă singur ceaiul. Dar, pentru că deja trecuseră mai multe ore de când Liz se închisese în bârlog, nu avea de ales decât între asta, resturi de jeleu, să fure biscuiţii *Truffgood* ai pisicii… sau să moară de foame.

— Bineînţeles că ea va spune că este o problemă medicală — ca afecţiuni ale cotului la jucătorii de tenis sau ale genunchiului la femeia de serviciu. Înşfăcă o lingură de lemn şi învârti boabele de fasole care nu se lipiseră de fundul tigăii. „Mâna de olar", aşa o să-i spună ea. Găseşte mereu vreun răspuns isteţ.

Bonnington îşi răsuci o ureche plină de înţelegere.

— Totul este ascuns în povestea aia, spuse David, întinzându-şi unt din belşug pe pâinea prăjită şi înghesuind apoi munţi de fasole deasupra. Ce a vrut să spună cu „focul lui Gawain este mereu în Lucy"? Şi cum se face că el avea ochii violeţi? Ea îi colorează mereu cu verde. Şi ce e chestia asta cu „lacrima de foc"? Ce e cu toate astea? Ei nu varsă scântei atunci când plâng în hohote, nu-i aşa? Oare de-asta nu trebuie să-i faci să se smiorcăie? Ar putea da foc la casă?

M*a-aau*, făcu Bonnington, alegând acel moment ca să atingă cu laba un pârâiaş de unt care picura de pe pâinea prăjită din mâinile lui David.

— Dă-te jos, spuse chiriaşul, trăgându-se înapoi şi împrăştiind boabe de fasole pe masă. Grozav!

Îşi puse jos pâinea prăjită şi se întinse după o cârpă. Când reveni, Bonnington îi lingea farfuria. David oftă. Asta nu era ziua lui bună.

— Bine, cedă el, dacă o vrei aşa de mult, poţi s-o mănânci. Luă farfuria de sub nasul lui Bonnington şi vărsă toată amestecătura în vasul pe care stătea scris PISI. Bonnington sări jos, adulmecă boabele de fasole — şi plecă imediat.

— Asta e, spuse David. Mă duc la culcare.

Sfrr-rap, făcu Bonnington şi alergă în căutarea plăpumii.

Somnul veni greu în noaptea aceea. Indiferent cât de tare îl strânse pe Winston la piept, cât fotbal jucă în minte sau câte oi numără, David nu putu, pur şi simplu, să adoarmă. Ca lucrurile să stea şi mai rău, ori de câte ori închidea ochii, vocea de povestitoare a lui Liz îi răsuna în minte.

O *visezi, David?*

Cuvintele cădeau ca bubuitul unei tobe.

Visează.

Ca un cântec ce nu voia să-i iasă din cap.

Visează.

Până când ritmul ei îl copleşi, ochii îi deveniră grei şi chiar adormi.

Apoi, deloc surprinzător, un vis veni *cu adevărat*. Un vis mai degrabă ciudat — despre un dragon.

*

Începu la etaj, în faţa bârlogului. El era îmbrăcat cu paltonul peste pijama. Avea o acoperitoare pentru ceainic pe cap, o pereche de mănuşi pentru cuptor în mâini şi o felie de pâine prăjită în buzunar.

(Dar, la urma urmei, *era* un vis.)

Uşa bârlogului era închisă, notiţa încă îl avertiza să nu intre. De data asta o luă în seamă. Evitând cu grijă clanţa lustruită, îngenunche şi se uită, în schimb, pe gaura cheii.

Faţa unui dragon îl privea la rândul său.

Avea ochi uriaşi, umezi, de culoare violet. Dar nu era făcut din lut. Dragonul ăsta era adevărat.

— Bună, îi şopti David visător.

Dragonul clipi. Urechile lui verzi, solzoase, deveniră atente şi se răsuciră. David avu senzaţia că ar trebui să-i ştie numele, dar visul nu i-l aduse, pe moment, în minte.

— Gawain este acolo?

Dragonul suflă un firicel de fum pe nas. Îşi rostogoli ochii şi privi într-o parte. După un moment, dădu aprobator din cap.

— Pot să intru să văd cum se simte?

Gura dragonului se încreţi la colţuri. Ochii căpătară o expresie îngrijorată. Clătină încet din cap.

David îşi lovi mănuşile pentru cuptor una de alta.

— Atunci, tu eşti un dragon de pază?

Dragonul scoase un tril mândru şi bătu din picioare. Alt firicel subţire de fum apăru în aer.

— Haide, poţi să mă laşi să trag *puţin* cu ochiul, spuse David. O să-ţi dau felia asta de pâine prăjită dacă mă laşi.

Scoase felia din buzunar. Ochii dragonului gardian se luminară ca focurile bengale. Păru destul de încântat de ideea cu pâinea prăjită, mai ales de bucăţelele crocante şi înnegrite. David rânji. Destul de ciudat (chiar şi pentru un vis), el îndoi pâinea prăjită într-un pătrăţel şi o vârî prin gaura cheii. Căzu chiar la picioarele dragonului gardian, care îşi coborî capul.

David ridică o mănuşă spre clanţa uşii.

Se auzi un freamăt. Solzii dragonului gardian deveniră rigizi. Parcă ştia că era păcălit.

În pat, David tresări. În visul său, se hotărâse să-şi încerce norocul cu uşa.

— Vreau doar să ştiu ce se întâmplă, şopti el şi prinse clanţa, aşa cum făcuse mai înainte.

O vâlvătaie de foc porni din gura dragonului gardian.

— AUU! ţipă David şi se ridică în fund, drept ca o săgeată.

Treaz de-a binelea, dând din mână.

În pat.

Bonnington, ghemuit la marginea plăpumii, mârâi deranjat şi se aşeză din nou.

— Îmi pare rău, murmură David. Vis cu dragoni, Bonny.

Bonnington căscă pisiceşte. Îşi înălţă capul şi îşi aţinti ochii de aramă pe fereastră.

David se întoarse să vadă, întrebându-se îngrijorat dacă nu era acolo vreun dragon care trăgea cu ochiul pe geam. Atunci îşi aminti că un dragon ar fi trebuit să se uite *afară*. Condeiaş. Nu era pe pervaz.

David îşi trase halatul pe el şi se strecură în tăcere în salon. Condeiaş era pe masa unde îl lăsase Lucy. David îl ridică în mâini.

— Tu eşti un dragon special, nu-i aşa? şopti el. Condeiaş îşi roase în tăcere capătul creionului. David îşi trecu o unghie de-a lungul solzilor dragonului. O serie de clinchete răsună în salon. Da, în mod cert este lut. Probabil că am început s-o iau razna, murmură chiriaşul. Dragoni gardieni. Oameni speciali. Zgomote hârâitoare. Zâmbi şi-l bătu uşor pe Condeiaş peste bot. Eşti frumos, dar cum ai putea tu să fii adevărat? Hai, te aşteaptă pervazul tău.

Şi, zicând acestea, îl duse pe Condeiaş în camera lui, neobservând, în timp ce îl puse jos, mica licărire de lumină din ochii dragonului. Lumină care ar fi putut să fie orice: o reflexie de la lampa de citit de pe biroul său, o sclipire a lunii peste Strada Capriciilor sau, dacă el ar crede cu adevărat în dragoni, o licărire blândă a focului lăuntric.

Temuta boală

În dimineaţa următoare, Liz trebui să vină şi să-l scuture pe David ca să se trezească.

— Hei, somnorosule, scoală-te şi râzi la soare. Bat în uşa ta de zece minute. Nu mergi la facultate azi?

David deschise un ochi cârpit de somn. Era întins pe pat, îmbrăcat în halat, cu Bonnington dormind pe pieptul lui.

— Câteceasu'?

— Opt. Cum se face că nu eşti în pat?

— N-am putut să dorm, mormăi chiriaşul, dând pisica la o parte. Se ridică în şezut şi se înfioră. Am visat despre…

Ei, poate că n-ar trebui să spună ce visase.

Liz se duse repede la fereastră şi dădu draperiile la o parte.

— Îmi pare rău dacă te-ai simţit neglijat seara trecută. A trebuit să petrec ceva timp cu Lucy — şi cu Gawain. O să-ţi pregătesc micul dejun după ce umplu maşina de spălat. Culese un tricou pătat de cafea de pe podea, se încruntă şi îl puse pe braţ. Ai lucrat până târziu? întrebă ea

şi bătu uşor cu degetele în calculator. Peşti multicolori se mişcau înainte şi înapoi pe ecran.

David căscă şi îşi ciufuli părul, presărând deasupra lui Bonnington mătreaţa de dis-de-dimineaţă.

— Am scris un alt capitol din povestea lui Rânjilă. Mi-au trebuit secole. Ca şi cum tastele ar fi fost mânjite cu melasă.

— Ei bine, cel puţin clubul admiratorilor tăi va fi fericit, spuse Liz, culegând o pereche de chiloţi de pe capul lui Winston. Când am intrat s-o văd pe Lucy în dimineaţa asta, era deja cufundată în Capitolul şase.

— *Maa-mi*?

Un strigăt plângăcios pluti în jos, pe scări.

— Apropo de micul dragon. Liz traversă camera în marş şi deschise uşa larg. Ce-i?

— Pot să vin jos acum, te rog?

— Nu. Întoarce-te în pat.

Un picior tropăi cu putere la etaj.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David.

Liz mirosi un pulover trântit pe jos şi îl adăugă imediat prăzii ei.

— Doborâtă de temuta boală: durere în gât, furnicături de piele. Nimic îngrijorător. Văicăreala obişnuită din familia Pennykettle. Este doar necăjită de spargerea lui Gawain. O să fie bine peste două zile.

David aprobă din cap. Ar trebui să întrebe de Gawain? Poate. Poate că nu.

— O să urc să o văd după micul dejun.

— De fapt, aş vrea să n-o faci.

— E în regulă, zise David. Am avut toate bolile copilăriei din lume. Şi probabil că e înnebunită să afle despre Castană.

— Este, dar vreau să se odihnească. Poţi s-o vezi diseară, când te întorci de la facultate. Să-nţeleg că veveriţa este încă aici?

David îşi strânse cordonul halatului şi dădu din cap.

— A scăpat cu ajutorul lui Rânjilă, în grădina lui Henry. Eu... ăăă... am reinstalat cursa aseară. Nu erai pe aici ca să întreb... Sper că nu te superi.

Liz îi aruncă o privire piezişă. O şosetă pică din grămada de rufe pentru spălat. Bonnington o adulmecă şi aproape căzu lat.

— Te-ai gândit ce vei face dacă, printr-un noroc, vei reuşi să-l prinzi pe Castană?

— Habar n-am. Probabil că o să-l duc la un veterinar.

— Ce crezi despre plicul de pe poliţa din hol? N-ar putea oamenii aceia care se ocupă de animale sălbatice să-l ajute?

David se gândi la poza lui Frankie vulpoiul. Să-l ducă pe Castană la un spital?

— Poate, rosti el şi ridică din umeri.

— Ai putea să vorbeşti cu ei când vor veni după plic.

— Mmm. Trebuie să-l prind mai întâi.

— Poate că ţi-ar da nişte sfaturi folositoare.

— Capcana *funcţionează*, spuse David, părând uşor iritat. Trebuie doar să-l momim pe Castană să intre în ea, asta-i tot. Îl am pe Rânjilă, care se ocupă de caz.

Liz ridică o sprânceană.

— O veveriţă e urmată de alta — probabil.

— Atunci mai bine du-te şi uită-te, nu? zise Liz.

David controlă cursa imediat după micul dejun. Un melc se târâse peste una dintre ghinde, iar cuşca era acoperită cu frunze căzute, dar nu se vedea nici urmă de veveriţă. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, ploua din nou.

Dezamăgit, o porni înapoi spre casă când geamul de la baie se deschise.

— David. Psst! Aici, sus.

David se opri pe verandă şi îşi ridică privirea.

— Lucy, du-te în pat. Se presupune că eşti bolnavă.

— E numai vărsat de dragon, spuse ea cu voce răguşită. Îi arătă limba şi scoase un *hrr-arrc!* de iritare. Nu ţi-a spus mami?

— Nu tocmai, bombăni David, suflându-şi o picătură de ploaie de pe nas.

Vărsat de dragon: altă glumiţă marca Pennykettle, fără îndoială.

— Ce s-a întâmplat cu Castană?

— A fugit cu Rânjilă. Uite, trebuie să…

— Şşş! Lucy ridică o mână ca să-l facă să tacă. Telefonul! Urcă şi povesteşte-mi cât timp sporovăieşte mami.

— Lucy, trebuie să mă duc la facultate. În afară de asta, mama ta a spus că nu am voie.

— Ea n-o să ştie, se rugă Lucy. Omul din Piaţa din Scrubbley sună azi să-i spună lui mami câţi dragoni vrea. Trăncănesc ore-n şir. Te rog. M-am plictisit. Doar cinci minute.

David oftă şi se uită la ceas.

— Bine, cinci minute.

— Minunat! croncăni Lucy şi trânti fereastra la loc.

Îl întâmpină pe spalier în pijamaua ei cu ursuleţi şi îi făcu semn, nerăbdătoare, să intre în camera ei.

— Hai, povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu Castană.

David se trânti la capătul patului şi îi relată rapid toate evenimentele din grădina domnului Bacon. Lucy râse de se prăpădi de incidentul cu maşina de tăiat iarba, dar chipul îi păli puternic la apariţia lui Croncănitus.

— Cioara aia? suspină ea. Cioara aia oribilă?

David dădu aprobator din cap.

— Ele sunt speriate de el. Cred că Croncănitus l-ar fi putut ataca pe Castană cândva şi aşa a fost el rănit la ochi. Este o simplă bănuială, dar cred că o veveriţă o fi luat nişte ouă din cuibul lui.

Lucy îşi miji ochii.

— Ele n-ar face *asta*.

— Ar putea, Luce, dacă ar fi moarte de foame. Nu mai era nicio ghindă după ce a fost tăiat stejarul, adu-ţi aminte.

— Dar Castană este o veveriţă *drăguţă*.

— Ştiu, spuse David pe un ton împăciuitor. În poveste, nu afli niciodată cine a făcut o razie prin cuib; Castană este doar veveriţa ghinionistă pe care se răzbună Croncănitus. Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase mai multe pagini scrise la calculator. Poţi să citeşti după ce plec la facultate. Ţine minte, nu e ceva adevărat, doar… o speculaţie.

Lucy luă hârtiile şi le frunzări nerăbdătoare.

— Citeşte tu, spuse ea şi i le dădu înapoi.

— Luce, nu am timp.

— O, te rog. Morocănosul şi Gwendolen vor să audă.

Privirea lui David alunecă spre noptiera mai îndepărtată. Pe locul unde de obicei stătea Gawain, un alt dragon era cocoţat lângă Gwendolen. Era mai mic decât femela dragon, iar aripile sale erau ridicate în sus, parcă pregătite de zbor. Cu draperiile trase şi cu veioza aprinsă, trăsăturile Morocănosului se pierdeau în umbră, dar lui David i se păru că îşi amintea numele.

— Morocănosul? N-am mai auzit de el?

— De obicei stă lângă uşă, în bârlog.

Uşă, se gândi David, amintindu-şi de găuri de cheie şi văpăi de foc.

— Are ochi violeţi, nu-i aşa?

Privirea lui Lucy alunecă într-o parte.

— Sunt verzi, şopti ea. Citeşte povestea.

David aruncă o privire la ceasul de la mână. Orice s-ar întâmpla acum, tot ar întârzia la curs.

— Bine. O să-ţi citesc partea unde Castană îi povesteşte lui Rânjilă ce s-a întâmplat cu ochiul lui. Asta se petrece imediat după ce au scăpat de maşina de tuns iarbă şi se adăposteau în ascunzătoarea lor. Iată ce spune Castană:

Eram în drum spre casă, spre cuibul meu de sub acoperiş, când m-a văzut Croncănitus venind. A ajuns deasupra mea înainte să ştiu ce se întâmplă, lovindu-mă în cap cu ciocul lui gros, bont. Bătea din aripi şi cârâia de parcă era nebun, ţipând că eram un hoţ şi un ucigaş. Şi-a înfipt ghearele lui ascuţite în spinarea mea. M-am răsucit şi l-am muşcat de picior. Cred că i-am rupt unul dintre degete.

— *Degete? repetă Rânjilă*

— *L-am muşcat, spuse cu greu Castană.*

— Îhh! făcu Lucy.

David întoarse pagina.

— *După ce l-am muşcat, a ţipat şi a zburat. Am coborât de pe cracă cât de repede am putut, dar ochiul meu zărea ca prin ceaţă şi nu puteam să văd încotro mergeam. L-am auzit pe Croncănitus venind din nou. S-a repezit şi eu mi-am pierdut echilibrul. Am căzut printr-o mulţime de frunze şi crengi şi următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că totul s-a întunecat. Când m-am trezit, eram pe pământ. Nu puteam să văd nimic cu ochiul meu rănit. Am încercat să mă urc în sicomor, dar am ameţit şi am căzut. Atunci am ştiut că n-o să-mi mai văd niciodată cuibul.*

— E îngrozitor, strigă Lucy. Îl urăsc pe Croncănitus ăla.

— Linişteşte-te, spuse David ţinând-o de încheietura mâinii. Este doar o poveste. O să te doară gâtul.

— *Nu* este doar o poveste! insistă Lucy. Unde se ascunde el?

— Ascunde? spuse David slăbind strânsoarea.

Îşi îndoi degetele. Simţea că îl furnică.

— Ai spus despre Castană că are o ascunzătoare! Unde?

David îşi frecă fruntea. *Asta* chiar era o înţepătură.

— Ăăă, se adăpostesc într-o stropitoare, într-un morman de vechituri de lângă şopronul domnului Bacon.

— Du-te şi uită-te, spuse Lucy. Trebuie să te uiţi, *acum*.

Dar David era ocupat să-şi privească mâinile.

— Ce e asta? zise el, sărind în picioare.

Pielea lui arăta *solzoasă* şi... *verde*.

— Oh, nu! ţipă el. Am luat boala aia temută! Ajutor! Am vărsatul de dragon!

Blocaj de scriitor

— Ei bine, asta o să te înveţe minte să nu te mai duci acolo unde nu trebuie, rosti o voce.

Liz, cu braţele încrucişate, apăru în uşă.

— Hopa, făcu Lucy, alunecând sub plapumă.

— Credeam că ţi-am spus că se odihneşte, David?

— Ştiu. Îmi pare rău. Eu doar… Liz, ajutor. M-am acoperit tot de *solzi*.

Întinse mâinile în faţă, ca Liz să le poată cerceta. Ea le aruncă o privire.

— Ia să văd, spuse Lucy ridicându-se în fund.

— Tu rămâi acolo, o certă Liz. O să stau de vorbă cu tine imediat. Sunt sigură că David n-a ajuns aici din întâmplare.

Lucy se trase înapoi, ţâţâind tare.

— N-ar trebui să chemăm un doctor? propuse David, înghiţind în sec.

— Un doctor n-ar putea face prea multe în situaţia asta.

David clipi des, panicat.

— Vrei să spui... oamenii normali nu se pot vindeca? O să mă transform în dragon?

— Ce tot spune acolo? întrebă Lucy, strâmbând din nas.

— Asta, oftă Liz.

Îşi umezi un deget şi îl apăsă în palma lui David. „Solzii" se desprinseră cu uşurinţă. Aprinse lumina din cameră şi îi arătă rezultatul.

— Ăla e sclipici, spuse Lucy controlându-se pe braţe. Şi *el* a crezut că erau solzi de dragon! exclamă ea, dându-şi capul pe spate şi înecându-se de râs.

— E timpul ca cineva să plece la facultate, spuse Liz.

— Nu, trebuie să se ducă să-l caute pe Castană! zise tuşind Lucy chiar în momentul când un bubuit de tunet zgudui geamurile.

— Ei, ar face bine să-şi pună o pereche de cizme de cauciuc, adăugă Liz.

David se încruntă şi trase draperiile.

Ploaia lovea acoperişurile.

Bătea pe tomberoane şi se revărsa în rigole. Plesnea ferestrele şi inunda scurgerile. David privea de la fereastra bucătăriei. Nici vorbă să meargă la facultate pe un potop ca ăsta. Şi, cu siguranţă, nicio speranţă să-l caute pe Castană. Plecă tropăind spre camera lui şi se închise acolo.

Sosise ora prânzului când îşi făcu apariţia. Liz era în bucătărie, pregătind o salată. Chiriaşul intră păşind apăsat şi deschise frigiderul. Bău cu lăcomie suc dintr-o cutie de carton, o trânti la loc şi închise cu zgomot uşa frigiderului.

— Mi se pare mie, spuse Liz, scuturând picăturile de apă de pe o lăptucă, sau simt o *atmosferă* în jurul tău, azi?

— E din cauza vremii, bodogăni David, cufundându-se într-un scaun. Nu pot să fac nimic.

Liz privi pe fereastră. Încă turna cu găleata.

— Ploaia nu te opreşte să lucrezi pentru facultate, nu?

— Mi-am făcut temele pentru facultate, spuse posac David. Oricum, toate sunt despre fronturile atmosferice.

— Ei bine, atunci mai scrie ceva la povestea ta. De obicei, asta te face fericit.

— Am încercat. Nu-mi vine nimic. A fost la fel şi noaptea trecută, dar nu aşa de rău. Cred că am un blocaj de scriitor.

— Minunat, murmură Liz, dând un morcov prin răzătoare. Una cu vărsat de dragon; celălalt cu blocaj de scriitor.

— Dar mergea aşa de *bine* săptămâna trecută. Nu pot să înţeleg unde greşesc. Sunt chiar la momentul palpitant în care Rânjilă are de gând să-l ducă pe Castană la capcana cu alune, dar, ori de câte ori încep, mă... împotmolesc. Nu-mi vine nici măcar o idee bună.

Liz îşi suflă o buclă rebelă de pe frunte.

— Condeiaş nu-ţi e de niciun ajutor?

— Pff! făcu David. M-a părăsit.

— Nu fi prostuţ. Un dragon special n-ar face niciodată asta.

— Păi, cum altfel explici faptul că i s-a rupt creionul?

Liz îi aruncă o privire întrebătoare.

— Seara trecută, când m-am blocat la capitolul meu, am închis ochii şi mi l-am imaginat scriind — şi el a apăsat creionul până când i s-a rupt vârful! Am încercat din nou, adineauri, însă el şi-a aruncat jos carnetul şi a dispărut într-un nor verde de fum!

— O Doamne, se miră ea, asta este foarte neobişnuit. Ce ai făcut ca să-l superi?

— Nimic, spuse David, de parcă sugestia ar fi fost, oricum, ridicolă.

Liz se încruntă şi clătină din cap.

— Ei bine, nu-i putem lăsa pe dragoni să aibă istericale. Ceva trebuie făcut în privinţa asta.

— L-am surghiunit în bibliotecă, murmură David.

Pe hol, sună soneria.

Liz se întinse după un prosop şi îşi şterse mâinile.

— Păi, nu e bine să-l pedepseşti. El iubeşte fereastra aia. N-o să-i placă să fie aşezat într-un colţ întunecos.

— Liz, e un lucru făcut din lut, spuse David. El nu ştie diferenţa dintre un raft de bibliotecă şi un pervaz de fereastră.

Elizabeth Pennykettle se zbârli în mod evident.

— Ei bine, dacă gândeşti în felul ăsta, nu e de mirare că nu vrea să te ajute.

Şi, zicând acestea, femeia îşi scoase şorţul şi se duse către uşă.

David îşi îngropă faţa în mâini. „Locuiesc într-o casă de nebuni”, îşi spuse el. „Locuiesc împreună cu oameni care fac vărsat de dragon şi cred că obiectelor din lut le place priveliştea grădinii. Ce *caut* eu aici?”

— A, da, spuse Liz departe, pe hol. Intraţi un minut, probabil că sunteţi udă leoarcă.

— Mulţumesc, răspunse o voce feminină.

David îşi luă mâinile de pe ochi. Se lăsă pe spate în scaun şi se uită pe hol. O femeie tânără, cam de vârsta lui, îşi ştergea picioarele pe covoraşul din nucă de cocos. Jacheta ei de culoarea caramelei, lungă până la coapse, avea mai multe pete umede, de ploaie. Pantalonii strâmţi, verde-închis păreau incomod de lipicioşi. Din umbrela mică, pe care se lupta să o închidă, picura apă pe covor. Strănută, iar smucitura bruscă a capului o făcu să privească în sus şi să-l zărească pe David.

— Ce vreme pentru a aduna astea, spuse Liz, deschizând plicul de la Spitalul pentru Animale Sălbatice. Scotoci prin portofel. David, ai ceva mărunţiş?

David se ridică de la locul lui şi o luă agale pe hol. Vizitatoarea îşi mută greutatea pe un şold, îndoindu-şi un genunchi peste celălalt. David se uită la ecusonul ei, fixat pe haină cu un ac de siguranţă. *Sophie Prentice, voluntar pentru animale sălbatice*. Îşi ridică privirea şi o observă mai atent. Era înaltă şi zveltă, cu un păr blond-roşcat care îi încadra faţa simpatică, fără a fi însă frumoasă. Ochii ei aveau o privire blândă, întrebătoare, de parcă tot ce

vedea era uşor neclar. Tuşi nesigur şi îşi scutură capul. Un strop de ploaie străluci pe sprâncenele ei puternice, întunecate.

David făcu săpături în buzunar, căutând monede.

— Bravo ţie, spuse Liz şi îi înclină palma, astfel încât şi ultima monedă căzu în plic.

— *Liz-zz?* Asta e tot ce…

— Este foarte darnic, spuse Liz lipind plicul. Mai ales atunci când este în toane bune, adăugă ea şi îi înmână Sophiei plicul.

— Mulţumesc, este foarte generos, spuse timid Sophie, lăsând plicul să cadă într-o pungă de plastic.

David oftă învins şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Pare o cauză foarte bună, comentă Liz.

— Este, confirmă Sophie, bucuroasă că are prilejul să justifice donaţia generoasă făcută de David. La spital avem grijă de o mulţime de animale bolnave. Bursuci, păsări…

— Veveriţe? rosti o voce răguşită. Aveţi grijă de ele?

Lucy stătea la jumătatea treptelor.

— Da, aprobă Sophie, zâmbindu-i. Orice fel de animal sălbatic.

— Este o veveriţă rănită în grădina noastră, spuse Liz.

Ochii cenuşii ai Sophiei străluciră cu interes.

Lucy coborî ezitând şi veni lângă mama ei.

— Numele lui e Castană şi nu poate să vadă bine. O să-l prindem şi o să-l ducem în parcul bibliotecii.

— Eh? făcu David.

Asta era ceva nou pentru el.

Sophie se gândi cu grijă un moment, apoi spuse:

— Dacă are un ochi vătămat, l-ai putea aduce la noi. Veterinarul nostru o să-l consulte gratis. Vrei să-ţi dau unul din prospectele noastre?

Lucy ridică nesigură din umeri.

Sophie căută în buzunar şi scoase un prospect îndoit şi un creion.

— Numărul nostru de telefon este aici. O să-ţi dau şi numărul meu de mobil — în caz că ai nevoie de mine în afara orelor de program.

Scrise numărul şi întinse prospectul.

Mâna lui Lucy se ridică să-l ia. Liz îl apucă înaintea ei şi i-l dădu lui David.

— Mulţumesc, o să ne fie de folos.

Sophie dădu din cap ruşinată şi se îndreptă spre uşă. Afară, ploaia cădea uşor pe alee.

— Ei bine, mă bucur că v-am cunoscut. Nu ezitaţi să mă chemaţi. Mulţumesc pentru donaţie. Se uită spre David. La revedere, şopti Sophie şi îşi ridică gulerul.

Nici nu apucă Liz să închidă uşa, că David şi izbucni:

— Sunt inteligente? Veveriţele, vreau să spun?

Sophie se opri pe treaptă.

— Hmm, făcu ea, aprobând blând din cap. Sunt foarte descurcăreţe, pricepute să învingă obstacole şi lucruri asemănătoare.

— Nu crezi că ne pierdem timpul — încercând să o prindem?

Sophie clătină din cap. Un cercel în formă de delfin se frecă uşor de gulerul hainei.

— Nu, spuse ea cu o voce aproape ca un murmur. O faci pentru că îţi pasă de ea, nu?

Atunci se lăsă tăcerea. Lucy îşi muşcă buza.

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine, zise Sophie din nou şi, de data asta, plecă desfăcându-şi umbrela.

— Îmi place de ea, zise Lucy pe când Liz închidea uşa.

— Da, spuse Liz. Este foarte modestă. Are şi un zâmbet plăcut. Nu crezi, David?

— Are nişte sprâncene foarte interesante, adăugă el.

— O place, interveni Lucy. Pot să mă uit la prospect?

Liz o conduse înapoi, la scară.

— Nu. Lasă-l pe David să-l studieze primul. Acum, că a cunoscut pe cineva de la Spitalul pentru Animale Sălbatice, sunt sigură că va dori să ceară un sfat în legătură cu tot felul de lucruri. Hai, doamnă, înapoi în pat. Trebuie să te odihneşti, mai ştii?

Lucy ţâţâi şi tropăi în sus pe scări.

Când David se întoarse să plece, Liz îl bătu pe umăr.

— Împacă-te cu el, David.

— Cu cine?

— Cu dragonul tău, cu cine altcineva. Dacă vrei ca scânteia lui să rămână aprinsă, trebuie să-l iubeşti — îţi aduci aminte?

David se strâmbă şi se târî spre camera lui.

Se duse drept la bibliotecă şi se ghemui lângă Condeiaş.

— Ei bine, îmi pare rău. Te iubesc, *pe cuvânt*. Hârâi lângă botul dragonului şi îl lustrui. Gata. Nu ai parte de asta în fiecare zi. Haide, vacanţa s-a terminat.

Întinse mâna, îl luă pe Condeiaş de pe raft şi îl duse înapoi, în siguranţă, pe pervazul ferestrei.

Ca să se uite iar în grădină.

Nu „deranjaţi"

A doua zi, ploaia se mai potolise, devenind o burniţă suportabilă, şi David chiar se duse la facultate — dar nu făcu prea multe. Jucă fotbal la bar cu doi prieteni, luă un eseu de la secretariatul departamentului şi asistă la un curs despre răcirea globală în ceva care se numea Pleistocen. Ar fi putut fi despre bătaia cu bulgări de zăpadă în Plastilin. Nu-i stătea deloc mintea la geografie.

Era pierdută în *Rânjilă şi hoţul de ghinde*.

În contrast total cu ziua precedentă, mintea lui zbârnâise de idei toată dimineaţa. Aşa de tare, încât, pe la jumătatea după-amiezii, o şterse de la Clubul de fotografie şi plecă în pas săltat de la facultate spre casă.

După ce îşi aruncă paltonul într-un cui, se avântă în camera lui, dădu drumul la calculator şi deschise repede fişierul intitulat *Rânjilă*. *Capitolul opt*, scrise el. *Găsirea lui Castană*. Da, asta era. Putea să simtă cum creştea emoţia creativă, putea să simtă din nou curgerea ideilor. Putea să simtă — *ţop*, greutatea unui motan aterizându-i în poală.

— Bonny, nu acum. Cu o mişcare lipsită de efort, apucă pisoiul la subraţ şi îl aruncă pe pat. Fără întreruperi, îl avertiză David chiar în momentul când o auzi pe Liz strigând.

— Lucy, vrei să vii în bucătărie, te rog?

Lucy? Pe picioare şi bântuind din nou? Ea chiar că TREBUIA evitată. Înşfăcând o cariocă portocalie, mâzgăli un mesaj pe o foaie mare de hârtie, pe care o lipi, pe furiş, pe partea cealaltă a uşii.

La scurt timp după aceea, Lucy coborî tropăind pe scări. Paşii ei se opriră în faţa uşii băiatului.

— Mami, o auzi David spunând, ce înseamnă „NU DERANJAŢI"?

Alţi paşi anunţară prezenţa lui Liz pe hol.

— Mie mi se pare că e o notiţă scrisă în grabă de o persoană căreia nu i-ar plăcea ca o altă persoană să dea buzna în camera ei chiar acum — chiar dacă ar ciocăni extrem de politicos.

— Dar ploaia s-a oprit. Asta înseamnă că persoana poate să meargă să prindă veveriţe.

— Nu, insistă Liz, vocea ei auzindu-se tot mai slab pe măsură ce se apropia de bucătărie. Înseamnă că o anumită persoană o va ajuta pe mama ei să întindă nişte rufe.

— O, dar vărsatul meu de dragon este chiar foarte grav acum.

— Lucy, nu minţi. Adu cârligele de rufe.

Vocea lui Lucy se stinse cu un „Offf..." posomorât.

David îşi strânse pumnii în semn de triumf şi îşi roti scaunul astfel încât să stea în faţa calculatorului.

În câteva minute scrisese paragraful de deschidere:

În sfârşit, ploaia încetase să mai bată pe stropitoare. Rânjilă se trezi cu un frison şi se târî spre lumină. Îşi scoase mustăţile afară prin gaură. Lumea era îmbibată de mirosul de aer cald, umed. Vrăbiuţele ciripeau. Copacii foşneau în bătaia brizei. Un păianjen nerăbdător îşi ţesea pânza între mânerul stropitoarei şi gâtul ei. Rânjilă inspiră adânc şi nervos. Ştia că sosise timpul. Timpul să facă o călătorie periculoasă la capcana cu ghinde. Se întoarse în stropitoare şi-l înghionti încet pe Castană, ca să-l trezească.

— Ne merge treaba, îi spuse David lui Condeiaş.

Condeiaş privea atent şi tăcut în grădină, unde Liz şi Lucy prindeau în cârlige rufele spălate.

Degetele lui David zburau deasupra tastaturii. Cu fiecare propoziţie, fiecare cuvânt, cele două veveriţe se apropiau de grădina familiei Pennykettle.

Rânjilă o luă înainte pe drumul spre gardul grădinii. Găsi repede panoul cu gaură la bază şi, nerăbdător, îl aşteptă pe Castană să-l ajungă din urmă. Veveriţa cu un ochi şchiopăta rău. Trupul său subţire, cenuşiu, slăbit de foame, abia era în stare să se târască. Când ajunse lângă Rânjilă, aproape se prăbuşi.

— Lasă-mă pe mine, şopti el. Te rog. Pleacă. Şi tu eşti în pericol dacă vine Croncănitus.

La auzul acelui nume, fiecare fir de păr de pe trupul lui Rânjilă se zbârli de frică. Dar undeva, înăuntrul său, găsi curajul să spună:

— Nu, mergem împreună, şi împinse mai întâi capul lui Castană prin gaură.

— Adu prăjina, te rog.

David se opri şi se uită în grădină. Liz prindea în cârlige un pulover roşu, de lână. Frânghia era aproape plină cu rufe spălate. O privi pe Lucy cum aduce prăjina de rufe şi văzu hainele ridicate, ca un şir de steaguri. Întrebându-se ce ar face o veveriţă cu ele, îşi aşeză din nou degetele pe tastatură…

— Ce e aia? întrebă Rânjilă, urmându-l pe Castană prin gaură.

Castană se uită în sus cu ochiul lui sănătos. O frânghie de rufe flutura în bătaia vântului.

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Mama mea spunea că tata putea să alerge pe frânghia aia. Povestea că, odată, a scăpat de Bonnington căţărându-se pe chestia aia de lemn de acolo, din mijloc. Bonnington l-a urmărit, dar a căzut drept în bot.

Rânjilă flutură nerăbdător din coadă. Nu s-ar supăra să facă o încercare cu frânghia aia. Dar jocurile puteau să mai aştepte până când Castană era în siguranţă. Se uită cu coada ochiului la sicomor, încercând să distingă forma unei ciori. Crengile sicomorului se legănau în vânt. Croncănitus nu era printre ele.

— Încotro? întrebă Castană.

Rânjilă îşi îndreptă atenţia către grămada de stânci artificiale din partea îndepărtată a grădinii. În spatele acelor stânci era mâncare şi un adăpost. O fugă bună şi Castană ar fi în siguranţă. Tot ce aveau de făcut era să traverseze peluza…

— Hmm, murmură David, lăsându-se pe spate şi încruntându-se. Un moment, bătu darabana cu degetele pe mouse pad. Traversarea peluzei ar fi periculoasă la lumina zilei. Un corb cu privire ageră i-ar detecta cu uşurinţă. Ar merge pe lângă borduri, nu? S-ar ascunde printre plantele cu frunzele cele mai bogate? Totuşi, grădina lui Liz era lungă şi îngustă. Atunci poate că o fugă rapidă ar fi mai bună? În ciuda riscului unui atac neaşteptat? Nehotărât, se consultă cu Condeiaş.

Se pare că dragonul îşi ascuţise creionul. Instantaneu, David şi-l imagină scriind ceva. Ceva neaşteptat:

Bonnington

David privi peste umăr, la pisică.

Bonnington se uita atent pe fereastră. Urechile îi erau ciulite, ochii lui arămii erau măriţi, în plină alertă.

— Ce s-a întâmplat? spuse David, întinzând o mână ca să-l mângâie.

Bonnington se furişă la o parte. Sări din pat, fugi la uşă şi începu imediat să dea cu laba în toc.

David se încruntă. Asta era foarte ciudat. De ce ar scrie Condeiaş numele lui Bonnington când motanul nu are nimic de-a face cu povestea? Porni din nou să scrie.

— Cred că ar trebui să traversăm peluza, spuse Rânjilă.

Mustăţile lui Castană începură să se zburlească. Studie întinderea mare de iarbă.

— O să alergăm mai întâi până la măsuţa păsărelelor, adăugă Rânjilă. Şi ne ascundem la umbră până când eşti tu gata.

Mau-au-auu! făcu Bonnington. Ghearele lui zgâriară uşa vopsită. David tresări, dar continuă să scrie.

Rânjilă ţopăi pe marginea peluzei. Cerul era de un albastru leşinat, înnorat. Controlă coşurile caselor, vârfurile copacilor, burlanele, stâlpii gardurilor. Toate locurile unde s-ar putea aşeza o pasăre. Nu-l zări pe Croncănitus nicăieri. Cu prudenţă, începu să se mişte…

De undeva din grădină, Lucy ţipă:

— Mami! Repede! Uită-te acolo!

— Ah, da, spuse Liz. Ei bine, niciodată…

David se opri şi privi pe fereastră. Lucy şi mama ei nu se zăreau — erau undeva lângă bucătărie, după cum se auzea. Neputând să zărească ce văzuseră ele, ridică din umeri şi se întoarse din nou la poveste.

Rânjilă se întoarse spre stratul de flori.

— Oh nu, pleacă, spuse Lucy slab.

— Dacă vine, zise Rânjilă, o să-l duc de aici.

— Nu! ţipă Castană. Sigur o să te înhaţe!

Rânjilă privi spre frânghia de rufe.

— Am să alerg pe frânghie.

— Nu! chiţăi Castană, gâfâind de frică.

— O să mă urmărească pe mine mai întâi — atunci tu poţi să scapi. Să cauţi stâncile — şi ghindele din iarbă. Poţi să-ţi adulmeci drumul de aici.

— Este prea periculos, protestă Castană.

Dar Rânjilă era deja în mişcare, îndreptându-se spre măsuţa păsărelelor din mijlocul peluzei…

În grădină, Lucy bătu din palme.

— Uite, mami! Vezi! Ţi-am spus eu! Ţi-am spus eu!

— Fugi şi adu-l pe David, o instrui Liz pe fată.

— Of, te rog, nu acum, gemu el. Nu când sunt la punctul culminant…

Crraaaaahhhh!

Se auzi un ţipăt ca o alarmă anti-incendiu.

David fu în picioare aşa de repede, încât scaunul său se răsturnă şi se lovi de podea. Se întoarse spre fereastră. Faţa lui Liz umplea geamul.

— Repede! îi făcu ea semn, ciocănind în sticlă.

David se întoarse rapid. Lângă uşă, Bonnington şuiera şi scuipa de parcă un grup de motani invadase camera. Brusc, Lucy năvăli înăuntru gâfâind aşa de tare, încât nici nu putu vorbi.

Bonnington trecu glonţ pe lângă ea, ieşind pe hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David.

— E aici, spuse Lucy cu vocea întretăiată, respirând greu din cauza efortului.

— Cine e aici?

— *Croncănitus!*

Umerii lui David erau reci ca gheaţa.

— L-a văzut pe Rânjilă pe peluză! Încearcă să-l prindă!

Gura lui David încercă să rostească:

— Dar asta e imposibil. Tocmai scriu că…

— *Haide!* ţipă Lucy. O să-l omoare!

Îşi agită pumnii şi fugi.

Preţ de o clipă, David fu prea uluit ca să se mişte. Se uită fix la calculator, apoi la Condeiaş.

— Ştiai, spuse el. Încercai să mă avertizezi.

Şi se întoarse, năpustindu-se după Lucy.

Găsirea lui Castană

— O, slavă Domnului! exclamă Liz când David se opri lângă ea.

Ea arătă insistent cu degetul spre grădină. Croncănitus stătea cocoţat pe acoperişul măsuţei păsărelelor. Păşea de la un capăt la altul, pe muchie, smucindu-şi din când în când capul în jos, ochii lui ageri scrutând peluza să vadă o mişcare.

— Unde este Rânjilă?

— Nu suntem prea sigure, spuse Liz. Noi am văzut două veveriţe lângă gardul grădinii şi le-am privit ţopăind spre peluză. Lucy alerga să te aducă în clipa în care corbul a coborât — de pe şopron, cred. Din cauza panicii, n-am văzut ce s-a întâmplat apoi. E posibil ca veveriţele să fi fugit.

— Nu, Rânjilă e acolo! strigă Lucy.

David se uită în direcţia în care arăta degetul ei, la timp ca să-l vadă pe Rânjilă ţâşnind afară dintre labele care formau picioarele măsuţei păsărelelor. Croncănitus

zări mişcarea imediat. Aripile lui se desfăşurară ca o paraşută mare, neagră. Rânjilă trase o fugă nervoasă, ca de săgeată — apoi se opri, în mod primejdios, ca să se uite peste umăr. Croncănitus coborî cu o viteză devastatoare.

— Nu! ţipă Lucy în timp ce Rânjilă scoase un chiţăit înspăimântat şi scăpă la mustaţă de ghearele puternice.

Sări înapoi, la adăpostul picioarelor măsuţei. Croncănitus se enervă şi scuipă de furie. O bătaie rapidă a aripilor lui puternice îl duse înapoi pe acoperişul măsuţei păsărelelor.

— Pleacă! urlă Lucy, păşind în faţă.

Croncănitus se întoarse şi croncăni spre ea.

— Lucy, treci înapoi aici! strigă David.

Îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o ridică de la sol, în timp ce ea dădea din picioare şi din pumni.

— Dă-mi drumul! spuse ea. Trebuie să-l salvez pe Castană.

— Lucy, stai aici! ordonă Liz, prinzând-o şi înhăţând-o strâns. Cu aceeaşi răsuflare strigă: David, atenţie!

Spre groaza lui David, în timp ce atenţia lui Croncănitus fusese abătută de Lucy, Rânjilă trase iar o fugă de la măsuţă. De data asta era în mijlocul peluzei, chiţăind şi fluturându-şi coada cenuşie, stufoasă, de parcă îl invita pe corb să vină.

Croncănitus se înălţă din nou în aer.

Rânjilă se crispă de frică — şi fugi.

Nu spre măsuţa păsărelelor. Nu spre rocile artificiale.

— Nu pot să cred, spuse David. Se duce spre frânghie.

— Rufele mele! exclamă Liz în timp ce Rânjilă se căţără pe prăjina de rufe înclinată.

— Ce *face*? se agită Lucy, agitându-şi pumnii. Croncănitus îl va prinde uşor acolo.

„Îl atrage în altă parte”, gândi David. „Chiar ca în poveste. Vrea să fie urmărit de Croncănitus, astfel încât Castană să scape. *Încearcă să salveze viaţa lui Castană*.”

— Atenţie la măsuţa păsărelelor! strigă David spre Lucy. Vezi dacă aleargă Castană spre grădina alpină.

— Ce ai *tu* de gând să faci? întrebă Liz, părând îngrijorată.

— Acopăr spatele lui Rânjilă, spuse chiriaşul, descolăcind rapid furtunul de apă.

Acum, Rânjilă era pe frânghie, înaintând anevoie şi rostogolindu-se peste cârligele de rufe. Croncănitus făcu un viraj şi coborî iar brusc. Dar, pe când David fixa ţinta cu pistolul furtunului, alt personaj intră în scenă. Bonnington ţâşni de sub bancă. Cu o săritură în spirală, pisica se întinse în sus şi apucă în gheare burta moale a corbului. Croncănitus ţipă de frică. Un smoc de pene căzu plutind pe pământ. Bătu din aripi şi încercă să-şi schimbe traiectoria. Prea târziu. Cu un cârâit, ateriză în pulovărul de un roşu-aprins al lui Liz, ghearele i se prinseră şi se încurcară în firele răzleţe de lână. Bonnington se întoarse şi sări din nou, de data asta înhăţând o pană din coadă.

David îşi schimbă imediat ţinta. Deşi din punct de vedere tehnic Croncănitus era ticălosul din poveste, David nu simţea nicio dorinţă să-l vadă mort.

— Îmi pare rău, pisoiaş, murmură el şi trase în Bonnington.

Clic. Nu ieşi niciun strop de apă din furtun.

Idiotul! Uitase să deschidă robinetul!

Aruncă furtunul într-o parte — şi fugi.

Acum, Croncănitus era înapoi în aer, dar legat de frânghie datorită puloverului lui Liz. Indiferent cât de tare bătea din aripi pasărea cea mare, ghearele ei nu voiau să se elibereze din firele de lână. Deodată, luă o poziţie verticală, eliberându-şi un picior dintre firele de lână. Şi iată-l cum se bălăngănea, cu un picior blocat, obosit şi neajutorat, la mila lui Bonnington.

Pisica se pregătea să sară.

— Nu! urlă David.

Cu un plonjon hotărât, îl apucă pe Bonnington de ceafă şi îl trase cu putere deoparte.

— Pisoi de pază cuminte. E timpul pentru nişte biscuiţi *Truffgood*.

Motanul sâsâi şi îşi arătă dinţii. David le făcu semn lui Liz şi Lucy să vină în faţă.

— E mort? şuieră Lucy uitându-se la corb, în timp ce David i-l înmână pe Bonnington lui Liz.

— Nu, spuse David, e speriat şi are dureri. O să am nevoie de ajutorul tău ca să-l eliberez.

— Dar a încercat să-l omoare pe Rânjilă.

— Presupun că îşi apăra teritoriul, spuse Liz. O să-şi rupă o aripă dacă nu-l desprindeţi.

— Exact, aprobă David, apucându-l cu grijă pe Croncănitus şi ridicând pasărea ca să-i preia greutatea de pe picior.

Îşi răsuci palmele ca să ţină ciocul ascuţit ca un pumnal departe de mâinile lui Lucy.

— Hai, n-o să te rănească.

Lucy păşi înainte, muşcându-şi buza. Curajoasă, apucă o gheară zbârcită. Croncănitus scoase un croncănit puternic şi ascuţit şi îşi scutură coada de formă triunghiulară drept protest. Lucy ţipă, dar nu-i dădu drumul şi scoase cu uşurinţă firul de lână de pe gheară.

Când trecu la următoarea gheară, se opri din nou.

— Aici l-a muşcat Castană, uite.

Ridică piciorul ca David să poată vedea. Croncănitus avea un deget bont.

— A, da, spuse David. Doamne, ce ciudat. Trebuie s-o fi observat inconştient când l-am văzut pe uluca gardului…

— Ce înseamnă inconştient?

— Oh, ai putea zice că mi-a spus Condeiaş.

Lucy păru derutată.

— Am crezut că el a făcut-o.

Înainte ca David să poată comenta, Liz strigă:

— Cum merge? Nu mai pot să-l ţin pe Bonny prea mult.

— Gata, spuse David, îndreptându-l pe Croncănitus în timp ce Lucy descâlcea ultimele câteva fire.

Ochii negri ai corbului se înălţară plini de speranţă spre cer.

— Fii cuminte, şopti David şi îşi desfăcu mâinile.

Croncănitus se îndepărtă bătând din aripi, cu un *crau* supărat.

Imediat David se uită în grădină.

— A văzut cineva unde s-a dus Rânjilă?

— A coborât în cracul blugilor tăi, spuse Lucy.

— Ce a făcut? întrebă Liz, dându-i drumul lui Bonnington.

Toată lumea se întoarse şi se uită la rufe.

Cracul drept al blugilor lui David arăta *neobişnuit de umflat* chiar sub genunchi.

— S-a înţepenit, zise Lucy.

— Ei, ar face bine să se desţepenească, spuse Liz cu asprime. Dacă face ceva în blugii ăia, o să fie bucluc mare.

— Hai să-l ducem în cuşcă, propuse David.

Se grăbi spre grădina alpină, luă cuşca cu ghinde şi o aşeză pe spate, lângă frânghia de rufe. În timp ce Liz scotea cârligele, el îşi strânse mâinile în jurul cracului pantalonilor, deasupra şi dedesubtul umflăturii de la genunchi.

— Pregătiţi-vă, spuse el, băgând pantalonii în cuşcă şi scuturându-i uşor.

Un chiţăit indignat umplu aerul. Apoi *fâşş!*, umflătura din blugi dispăru şi o veveriţă intră glonţ în cuşcă.

Lucy trânti uşiţa la loc.

— L-am prins! se bucură ea şi bătu din palme.

— Bun, spuse David cu un fluierat de uşurare. Unul e prins. A mai rămas unul. Acum, unde e Castană?

AU-RAU-AU-AUU! făcu o voce cunoscută.

Toată lumea se întoarse în acelaşi timp.

Bonnington stătea în mijlocul pajiştii.

Ţinea o veveriţă în dinţi.

Spitalul pentru Animale Sălbatice

Înainte ca cineva să se poată mişca sau să spună vreun cuvânt, Bonnington veni tiptil şi îşi lăsă prada la picioarele lui David.

Miaau, făcu el, părând încântat de sine.

Liz îşi duse o mână la gură.

— Te rog, să nu-mi spui că a omorât-o.

Lucy se aruncă în braţele mamei sale şi pur şi simplu nu putu suporta să se uite.

David se ghemui şi mângâie capul lui Bonnington. Chiar dacă motanul comisese o crimă, nu putea fi învinovăţit pentru că făcuse ceea ce era natural pentru el: vânătoarea şi aducerea prăzii înapoi, acasă.

— E Castană? întrebă Liz.

David privi jos, la trupul cenuşiu, moale. Veveriţa zăcea ghemuită pe o parte. Ochiul care se vedea era închis strâns. Nu părea deosebit de lovit sau opac.

— Trebuie să-l întorc, spuse David şi puse o mână grijulie în jurul stomacului animalului.

Veveriţa începu imediat să tremure. Gheruţele se încovoiară spre interior, iar corpul zvâcni în spasme violente, de parcă avea un fel de atac. Nesigur în legătură cu ceea ce era cel mai bine să facă, David îşi lăsă mâna pe trupul ei şi se rugă ca micuţa creatură să nu moară de spaimă. Din fericire, după aproximativ cincisprezece secunde, convulsiile încetară şi ea zăcea pe spate, respirând cu greu.

David îşi puse din nou mâna în jurul ei şi o ridică blând de la pământ.

— Vrea cineva să deschidă capcana?

Lucy îngenunche lângă cuşcă. Supraveghindu-l pe Rânjilă, trase cu grijă uşiţa în sus, până la jumătate. În timp ce David se îndrepta spre ea, veveriţa bolnavă îşi înălţă capul. Avea o rană care prinsese coajă deasupra ochiului drept, închis.

— E el, şopti Lucy.

David dădu aprobator din cap.

— E într-o stare proastă, Luce.

— Da, se smiorcăi ea, atingând coada lui Castană.

David privi în sus, la Liz.

— Ai face bine s-o suni pe Sophie, spuse ea.

*

Spitalul pentru Animale Sălbatice era înfiinţat la o fermă, cam la opt kilometri distanţă spre nord faţă de centrul civic din Scrubbley. Imediat ce trecură de un câmp

mic, presărat cu oi, Liz coti pe un drum neasfaltat, care dădu curând într-o curte pavată cu piatră cubică, flancată de câteva clădiri din cărămidă roşie. O capră îşi înălţă capul dintr-un jgheab de lemn. Două raţe plecară legănat de lângă maşină. O mâţă cu blana lungă, care stătea la soare într-o roabă, îşi ridică botul fumuriu şi căscă. Pe un zid al vechii case de la fermă era un indicator pictat de mână: *Produse organice Liddikers*. Lângă el se afla o listă cu legume şi cu preţurile lor pe kilogram, scrisă cu creta pe o scândură. Lângă aceasta era un anunţ pentru o şcoală de călărie. Imediat deasupra lui era desenată silueta unei vulpi, cu un bandaj în jurul labei. Cuvintele SPITALUL PENTRU ANIMALE SĂLBATICE DIN SCRUBBLEY încadrau capul vulpii.

— Ăsta este? spuse Lucy neimpresionată.

— Mmm, confirmă Liz în timp ce parcă maşina lângă o pompă de apă ruginită. Aş putea să cumpăr nişte cartofi dacă tot suntem aici.

— Uite-o pe Sophie, observă David, arătând cu degetul în faţă, spre o arcadă acoperită de muşchi.

Sophie venea încet spre ei, conducând un cal mare şi negru. Purta o pereche de pantaloni strâmţi, maro, uşor pătaţi cu iarbă şi noroi. Pe umeri îi atârna o cămaşă verde, largă. Gulerul era ridicat, părul îi era prins la spate cu o agrafă tip fluture. Obrajii îi erau uşor aprinşi, de parcă abia se întorsese de la o partidă de călărit.

Lucy se grăbi spre ea, cu braţele larg deschise.

— Ai un cal, spuse ea.

— Acesta este Maior, spuse Sophie, trăgând de frâu când Maior sforăi şi îşi azvârli capul pe spate. Pentru mine el este cel mai bun prieten din lume. Trase capul lui Maior în jos, pe umărul ei, astfel încât Lucy să-i poată mângâia nasul negru, lucios.

— Pot să-l călăresc?

— Este prea mare pentru tine, spuse Liz.

— Avem ponei.

Ochii cenuşii ai Sophiei scânteiară.

— *Ponei?*

— Nu cred, zise Liz şi-şi puse mâna sub bărbia lui Lucy, închizându-i cu blândeţe gura.

Sophie zâmbi şi schimbă subiectul.

— Aşadar, v-aţi găsit veveriţa rănită?

David scoase capcana din maşină.

— Este într-o stare proastă.

Sophie dădu uşor din cap, îngrijorată.

— De obicei aşa sunt dacă ajung aici. Lăsaţi-mă un moment şi o să vă conduc. Doamna Wenham, care conduce spitalul, vă aşteaptă.

Cu un plescăit din limbă, Sophie îl conduse pe Maior prin curte, spre un grajd care mirosea a fân cald, curat. Schimbă câteva cuvinte cu o altă fată, îl bătu pe Maior pe greabăn şi ieşi din nou în lumina soarelui.

— Pe aici, le zâmbi ea, sări două trepte lăsate, de beton şi intră într-o cameră din spatele casei.

Avea mirosul clinic al unui cabinet veterinar, dar arăta puţin ca un magazin de animale de companie, mai slab aprovizionat. Erau acolo conserve de hrană puse în tăviţe lângă fereastră, pungi cu seminţe, granule şi cereale, o stivă mare de găleţi, mai multe teancuri de pături şi rafturi pline cu medicamente, mănuşi de cauciuc şi şerveţele. Pe peretele mai îndepărtat era o grămadă de cuşti. David zări un arici în una şi o coţofană cu o aripă pusă în atele în alta. Se întrebă dacă asta o să fie soarta lui Castană — o cuşcă în camera asta — când Sophie anunţă:

— Aceasta este doamna Wenham.

O doamnă impunătoare, cu părul negru, ondulat şi cu o faţă bucălată, roşie, intră şi li se alătură.

— Aşadar, ce avem noi aici? Întrebarea ei îi fu adresată în primul rând lui Lucy. O veveriţă suferindă, dacă nu mă înşel?

— Numele lui este Castană, spuse Lucy. Are un ochi rănit.

— Vai, Doamne, făcu doamna Wenham. Mai bine să ne uităm la el.

David puse capcana pe o masă lungă, de metal şi o întoarse invers, ca doamna Wenham să poată vedea.

— Sărăcuţul! Cum a ajuns aşa?

— L-a prins o cioară, răspunse Lucy.

— Asta credem noi că s-a întâmplat, explică David.

Doamna Wenham plescăi din limbă.

— Doamne, e mai subţire decât o bucată de sfoară. Şi e şi tânăr. Priviţi ce coadă are. Am văzut sârme în stare mai bună decât asta. De când este aşa?

— De secole, răspunse Lucy. De dinainte de venirea lui David.

— Vrea să spună de câteva luni, interveni Liz.

Doamna Wenham dădu aprobator din cap.

— Ei bine, aţi avut dreptate să-l aduceţi la noi. În mod sigur, nu este o veveriţă sănătoasă. Alte probleme în afară de ochi?

— Domnului Bacon nu-i place de el, adăugă Lucy.

Sophie chicoti cu mâna la gură.

— A avut un acces de tremurat, spuse David, scutind-o pe doamna Wenham de alte confuzii.

Doamna Wenham se încruntă când auzi asta. Se aplecă şi bătu uşor în plasă.

— Hai, scumpule. Uită-te aici.

Castană, care părea să-şi fi recăpătat ceva putere, se ridică în fund şi îşi flutură coada subţire.

— Rana aia s-a infectat, spuse doamna Wenham. Domnul Deans o să vrea să vadă asta.

— El e veterinarul, explică Sophie. O să vină aici mâine. E sclipitor. Nu ne ia aproape nimic pentru că vine să ne trateze animalele.

— Plătim pentru orice îi trebuie lui Castană, se oferi Liz.

Sophie clătină din cap.

— Totul se face prin donaţii. Într-un fel, voi aţi plătit deja. Ei bine, David a făcut-o, rosti ea şi zâmbi ruşinată în direcţia lui.

— Staţi puţin, interveni doamna Wenham, lăsându-şi capul într-o parte, mi se pare mie sau sunt două veveriţe în această cuşcă?

— Acela e Rânjilă, răspunse Lucy. L-a urmărit pe David până acasă din parcul bibliotecii atunci când David a furat câteva ghinde pentru capcană.

David se strâmbă şi se uită pe fereastră.

— Şi ce e în neregulă cu Rânjilă?

— Nimic, din câte ştim noi, spuse Liz.

— El este prietenul lui Castană, ciripi Lucy. El l-a salvat pe Castană de pe maşina de tăiat iarbă din grădina domnului Bacon şi a fugit sus pe frânghia de rufe când a venit Croncănitus.

Doamna Wenham ridică o sprânceană.

— Puteţi să citiţi în povestea lui David.

— Scrii poveşti? întrebă Sophie.

— Una şi gata, zise David roşind.

— O să-ţi facă şi ţie una pentru ziua ta de naştere dacă îl rogi, adăugă Lucy.

— Lucy, opreşte-te, porunci Liz. Ce se întâmplă acum, doamnă Wenham? Veţi putea să-i primiţi pe amândoi?

Doamna Wenham îşi umflă obrajii.

— Pe cel rănit, da. Dar pe Rânjilă — ei, aici e o altă poveste. Nu avem voie să ţinem închise animale sănătoase.

— Dar trebuie! protestă Lucy cu înverşunare. Castană o să sufere dacă pleacă Rânjilă.

Asta provocă o dezbatere generală, în care Liz, David *şi* doamna Wenham vorbeau toţi deodată. În cele din urmă, Sophie îi întrerupse.

— Nu ar putea...? spuse ea, aşteptând să-şi termine propoziţia atât de mult, încât David mai că voi să o înghiontească. Nu ar putea să stea împreună ca să-şi ţină companie, doamnă Wenham? Nu pare să-i deranjeze să stea înghesuiţi într-o cuşcă, aşa că n-ar fi o problemă cu coteţul de păsări.

— De păsări? repetă Liz.

— Pe aici, spuse Sophie.

Îi făcu lui David semn cu piciorul şi arătă din cap spre cuşcă. David, înţelegând iute ce plănuia ea, luă cuşca şi o urmă afară. Imediat dădură peste un coteţ din sârmă care nu conţinea nimic altceva decât două farfurii de metal, câteva căsuţe pentru păsărele şi mai multe crengi tăiate, enorme.

Sophie deschise lacătul de la uşa coteţului de păsări şi îi făcu semn lui David să intre repede în el.

— Dă-le drumul, şuieră ea, înainte ca doamna W. să facă tămbălău.

— Sophie? strigă doamna Wenham. Ştii că nu avem voie...

— Asta e perfect pentru animalele de pădure, ciripi Sophie. Crengile astea provin de la un stejar, aşa că veveriţele se vor simţi ca acasă aici, înăuntru.

— Sophie, este împotriva...

— Uitaţi, rosti Lucy, sosind repede, şi îi făcu semn doamnei Wenham spre uşa coteţului.

Castană era deja afară din capcană, ciugulind vârful unei seminţe de floarea soarelui.

— Îi place, spuse zâmbind Lucy.

Doamna Wenham zâmbi şi ea îngăduitor.

— Da, iubito, e bine-venit să rămână, dar…

— Uite-l pe Rânjilă!

David se întoarse să vadă spre ce arăta Lucy. Rânjilă se cocoţase în vârful crengilor şi era ocupat cu inspectarea intrării unei căsuţe pentru păsărele. Se ascunse cu repeziciune atunci când doamna Wenham păşi spre el.

Liz ajunse atunci în coteţ şi, în timp ce Lucy continuă să-şi pledeze punctul de vedere atât faţă de mama ei, cât şi faţă de doamna Winham, David se trase mai aproape de Sophie şi şopti:

— Mulţumesc — ştii — pentru că le-ai ajutat.

Sophie îşi încrucişă braţele şi dădu din cap. O şuviţă de păr se desprinse din agrafă şi îi căzu pe obraz, ca un fir de pai.

— E în regulă, spuse ea liniştită. De-aia sunt aici. Mi-au plăcut întotdeauna animalele… şi oamenii care au grijă de ele.

David îi aruncă o privire piezişă. Sophie îşi strânse buzele ca şi cum ar fi supt încet o pastilă. O nuanţă rozalie se răspândi pe obrajii ei.

David aranjă din nou nişte ferigi cu vârful piciorului.

— Ăăă, nu cred că ţi-ar plăcea să…?

— Poate să rămână! ţipă Lucy, mergând de la unul la altul. Doamna Wenham spune că e în regulă! spuse ea şi sări pe vârfuri în faţa Sophiei.

David privi spre cer, murmurând ceva pe sub mustaţă.

— E foarte neregulamentar, spuse doamna Wenham, dar deoarece Rânjilă pare să fie personajul vostru principal, mai bine nu-l lăsăm încă să plece.

— Când va fi Castană mai bine? insistă Lucy.

Sophie zâmbi şi îşi legănă braţele.

— O să-l lăsăm pe domnul Deans să-l consulte pe Castană mâine, apoi o să vă sunăm.

Lucy aprobă din cap şi se aplecă mai aproape.

— O să ai grijă de el *aşa cum trebuie*, nu?

— E proiectul meu personal, o asigură Sophie.

— Fii cu ochii pe Rânjilă, el este cam greu de stăpânit, bombăni David.

C*eac!* făcu Rânjilă în spate, lângă căsuţa păsărelelor.

— Pot să mă descurc cu el, răspunse râzând Sophie. O mângâie pe Lucy pe braţ. O să le fie bine la noi. O să te sun de îndată ce am veşti. Promit.

Of, Sophie

Era sâmbătă după-amiază când telefonă Sophie, după patru zile lungi de când fuseseră la spital. David era întins pe patul lui, scriind un capitol din *Rânjilă şi hoţul de ghinde*, când sună telefonul în salon.

— Un moment. O să-l chem, o auzi pe Liz răspunzând. Da-vid! Te caută Sophie!

David mai că nu căzu din pat. Înşfăcă un pieptăn, îşi aranjă părul, îşi dădu seama cât de lipsit de sens era asta şi se îndreptă spre telefon — doar ca să constate că Lucy i-o luase înainte.

— Sunt eu, Lucy! Castană e bine?

— *Îţi* mulţumesc, rosti Liz şi îi smulse telefonul din mână. Îmi pare rău, îi ceru ea scuze Sophiei. Se pare că există nişte interferenţe ciudate pe linie. Ţi-l dau pe David acum.

Lucy bătu din picior.

Liz o împinse pe hol.

— Afară. Sophie vrea să discute cu David între patru ochi.

— De ce nu pot şi *eu* să vorbesc cu ea?

— Pentru că tu nu eşti un tânăr chipeş.

— Păi, nici el nu este!

— La bucătărie, spuse Liz.

Şi asta a fost tot.

După cum se dovedi, David termină conversaţia în mai puţin de două scuturături ale cozii unei veveriţe.

— A fost rapid, spuse Liz când el li se alătură la masă. Ce veşti ai despre Castană?

— Nu sunt sigur, răspunse David, părând perplex. Sophie nu a vrut să-mi spună la telefon. Vine aici în douăzeci de minute.

— Doamne, rosti Liz. Farfurii pentru prăjituri, Lucy.

— Ah, continuă Lucy cu o voce mieroasă. *Prietena* lui David vine la ceai.

Pe masă se găseau prăjitură cu fructe, cremă de zahăr ars şi mereng de lămâie, piramide de sandviciuri cu ton şi castraveţi. Când David văzu dimensiunea ofertei, îşi propuse s-o invite pe Sophie acasă cât de des putea. Chiar şi Sophie păru destul de uimită că Liz îşi dăduse atâta osteneală.

— Prostii, spuse Liz. Haide, fă-te comodă. David, de ce nu-i aduci Sophiei ceva de băut?

David se îndreptă spre blat.

— Ce doreşti?

— Ceva de plante ar fi bun.

— Dulapul de sus, indică Liz. Există o varietate de arome.

David le căută. Alese un pliculeţ cu ceai de măceşe şi îi dădu drumul într-o cană.

— Castană e bine acum? interveni Lucy.

Era a treia oară când punea întrebarea de când sosise Sophie.

Sophie se aplecă în faţă şi împinse un grăunte de sare de-a curmezişul mesei.

— Mă tem că am veşti bune şi veşti proaste despre Castană.

— O Doamne, rosti Liz, hrănindu-l pe Bonnington cu nişte ton.

David se crispă. Ceainicul se închise automat.

— Veşti proaste?

Buza de jos a lui Lucy începu să tremure. Sophie se întinse şi îi atinse mâna.

— Lasă-mă să-ţi spun vestea bună mai întâi. Ochiul lui Castană nu este nici pe departe atât de rău pe cât pare. Când l-a examinat domnul Deans, a deschis rana şi a curăţat o mulţime de puroi întărit.

— Sună dureros, comentă Liz agitându-se.

— Mai bine afară decât înăuntru, zise Sophie. Rana s-a umflat din cauza infecţiei şi de aceea ochiul lui stătea închis. Dar când domnul Deans i-a examinat temeinic ochiul, a reacţionat la o rază de lumină.

— Aşadar, Castană nu e orb la ochiul acela? întrebă David.

— Nu, întări Sophie, luând un sandvici. Marţi, domnul Deans i-a pus două copci mici peste tăietură şi i-a dat lui Castană nişte antibiotice ca să împiedice dezvoltarea altei infecţii. S-a însănătoşit foarte repede; răni ca aceasta reacţionează deseori aşa.

David dădu aprobator din cap şi îi puse ceaiul pe masă.

— Atunci, dacă asta e vestea bună, care este cea proastă?

Sophie îşi încrucişă picioarele şi învârti un inel de argint de pe deget. Vocea ei ajunsese un murmur blând.

— Asta are de-a face cu acele convulsii pe care le-ai văzut. Domnul Deans a luat o mostră din sângele lui Castană şi i-a făcut nişte teste. A trebuit să aşteptăm rezultatele. De-aia a trecut atâta timp până am luat legătura cu voi.

David se aşeză pe scaunul de lângă cel al lui Lucy. Fetiţa devenise brusc foarte tăcută.

Sophie se uită la fiecare, pe rând.

— Castană are insuficienţă renală[1], şopti ea.

David o privi fix câteva secunde.

— Vrei să spui că o să moară?

— Da.

Lucy se lipi imediat de mama ei.

---

[1] Insuficienţa renală este o scădere progresivă a capacităţii de funcţionare a rinichilor (n. trad.).

David se uită scurt într-o parte, întinse mâna după un sandvici, după care se răzgândi.

— Cât mai are de trăit?

— Asta e greu de spus, rosti blând Sophie, uitându-se cu înţelegere la Lucy. Nu există o metodă de calcul. Domnul Deans spune că ar putea s-o mai ducă ani mulţi... dar, în acelaşi timp, s-ar putea să nu.

— Nu se poate să moară, se tângui Lucy. Castană nu poate să *moară*.

David înghiţi greu şi se frecă la gură cu o mână.

— Ştiu că e trist, continuă Sophie, dar încearcă să gândeşti aşa: dacă nu ai fi fost tu, Castană probabil că nu ar mai fi fost azi în viaţă. Tu i-ai dat şansa să trăiască mult mai mult. În acest moment, el ţopăie de colo-colo, foarte fericit.

Lucy îşi trase nasul şi se şterse la ochi.

— Atunci, poate să se ducă în parcul bibliotecii?

Sophie zâmbi şi strânse cana cu ceai în palme.

— Măceşe cu lapte. Ce neobişnuit, comentă ea. Îşi adună toate forţele şi luă o înghiţitură rapidă. Ei bine, asta mă aduce la cealaltă ştire.

David îi aruncă o privire îngrijorată.

— Domnul Deans a mai spus ceva. Nu am ştiut înainte, dar se pare că veveriţele cenuşii sunt categorisite drept dăunătoare.

Lucy rămase cu gura căscată de pe urma şocului.

— Cine a spus asta? Domnul Bacon?

— Lucy, Lucy, şşşşş, o linişti Liz.

— Ce tot spui? întrebă David pe şleau.

Sophie trase aer în piept şi răspunse la obiect.

— După lege, dacă prinzi o veveriţă cenuşie, nu trebuie să o duci înapoi în sălbăticie.

— *Poftim?*

Piramida de sandviciuri cu ton se prăbuşi când David îşi lovi un genunchi de blatul mesei. Liz se încruntă la el şi puse câteva înapoi pe farfurie.

— Castană *nu poate* să părăsească spitalul, asta vrei să spui, Sophie?

— Nu! strigă Lucy. Castană vrea să se ducă în *parcul bibliotecii.*

— Şi cum rămâne cu Rânjilă? vorbi David pe un ton tăios. Nu poţi să-l ţii închis.

Sophie se foi pe locul ei. Tuşi şi trase de tivul fustei.

— M-am gândit că aşa o să reacţionezi, spuse ea înţepată, ceea ce face ca ce am să vă spun să fie mai suportabil — sper. În bucătărie se lăsă o tăcere mormântală. Sophie îşi ridică bărbia în vânt. Unele specii de animale sălbatice sunt îngrozitor de dificil de ţinut în captivitate. Ele îşi rod cuştile sau sapă în pământ. Trebuie să fim atenţi, pentru că altfel îşi găsesc o cale de scăpare.

— Găsesc o cale de *scăpare*?

În David se simţea cum creşte mânia.

— Ne spui că Rânjilă a scăpat? întrebă Liz.

Sophie îşi vârî mâinile între genunchi.

— Oh, nu. Nu *cred* asta! strigă David. Lovi în masă şi se ridică în picioare. Ţi-am *spus* să stai cu ochii pe el. Ţi-am *spus* că e şmecher.

Lucy, agăţându-se de un fir de speranţă, zise:

— O să se ducă înapoi în parc, mami!

— O să aibă nevoie de o hartă foarte bună dacă asta are de gând, comentă Liz. Mie mi-au trebuit secole ca să găsesc spitalul ăla.

Îi aruncă o privire furioasă lui David, care păşea încolo şi-ncoace prin bucătărie.

— Trebuie să facem ceva şi încă repede, se frământă el. Va străbate ţinutul, ţinându-se aproape de pădure, călăuzit probabil de poziţia soarelui. Va…

— David, te rog. Nu am terminat. Sophie strânse din buze. Ele au ieşit…

— Ce? *Amândouă?*

— …da, printr-o gaură din gard.

David îşi aruncă braţele în sus de groază.

— Îmi iau haina. Trebuie să începem să le căutăm, imediat.

Asta îi puse capac Sophiei.

— Of, David, *stai jos*!

Chiriaşul se dădu împleticindu-se înapoi, ca şi cum nu-i venea să creadă în forţa bruftuluielii. Chiar şi Liz ridică o sprânceană surprinsă (sau, poate, impresionată). David îşi scoase călcâiul din farfuria lui Bonnington — şi se aşeză.

Sophie îl ţintui cu o privire fixă, fermă.

— Aşa cum am spus, ele *chiar* au ieşit — dar nu au ajuns departe. Am avut grijă de asta.

— Cum? întrebă Lucy.

Sophie muşcă dintr-un sandvici şi mestecă repede.

— Le aşteptam pe partea cealaltă.

David îşi înclină capul.

— Le-ai aşteptat? Cum?

— Pur şi simplu le-am *aşteptat*, David — cu o cuşcă mică, pentru pisici.

Lucy se uită cu gura căscată la mama sa.

— Of, Sophie, oftă Liz, înţelegând ce făcuse.

Obrajii Sophiei căpătară o nuanţă delicată de roşu.

— Vrei să spui că… le-ai *prins*? întrebă Lucy.

— Da, confirmă Sophie, sorbindu-şi ceaiul.

Faţa lui David trecu printr-o sumedenie de expresii. În final se opri la „calm dar intrigat".

— Unde este cuşca?

— În maşina mea, în spate.

— Da! ţipă Lucy, lansându-se într-o îmbrăţişare cât Sophie de mare.

— La naiba, făcu David, în parte şocat, în parte admirativ, şi îşi strânse degetele în jurul nasului.

Liz clătină din cap şi privi spre tavan.

— Of, Sophie, oftă ea din nou.

Vremea deciziilor

— Vreau să le văd! declară Lucy. Se ridică dreaptă, strălucind ca un far. Dar mai întâi trebuie să mă duc la toaletă!

Îşi strânse pumnii şi ieşi cu pas apăsat din bucătărie.

— Bun, spuse Liz, cât timp doamna nu e pe aici, care este planul pentru aceste veveriţe?

Sophie se uită la David pentru îndrumări.

Sprijinindu-se de blat, el zise:

— Cred că Lucy are dreptate în legătură cu parcul bibliotecii.

— Sunt de acord, încuviinţă Sophie. Castană va lupta în mediu natural.

— Şi dacă îl lăsăm să vină aici, continuă David, nu are mâncare şi e în pericol din cauza lui Henry şi a corbului. Parcul este liniştit. Oamenii hrănesc veveriţele tot timpul. Este un loc la fel de bun ca oricare; mai bun decât majoritatea.

Sophie dădu încurajator din cap.

— Bun, spuse Liz. Parc să fie. Şi dacă fiica mea ajunge să aibă cazier, îţi dublez chiria, tinere.

— Mulţumesc, pufni David.

— Cu plăcere, răspunse Liz. O să luăm maşina mea.

*

Pe drumul spre Scrubbley, Sophie îi ceru lui David:

— Spune-mi despre povestea asta pe care o scrii.

— E sclipitoare, ciripi Lucy, întorcându-se în spate de pe locul pasagerului. Este despre cum s-a dus David în parc şi veveriţele au crezut că era un hoţ de ghinde pentru că le-a furat jirul şi Rânjilă l-a urmărit până acasă şi...

— Respiră, porunci Liz, oprind la un stop.

Lucy trase aer în piept.

— ...a fost prins în cuşca cu ghinde, din greşeală!

— Aşadar, e adevărat?

David ameninţă cu degetul.

— Bazată pe adevăr, lămuri el şi îşi potrivi genunchii astfel încât să ţină cuşca pentru pisici cât de drept putea, în poală.

— El o scrie pentru Lucy, explică Liz, cotind pe Strada Mare din Scrubbley. O transformă într-o adevărată poveste.

— Oh, făcu Sophie arcuindu-şi o sprânceană. Probabil că ai o imaginaţie minunată.

— Nu chiar, zise David ridicând din umeri în semn de modestie.

— Chiar aşa, adăugă Lucy. Condeiaş face totul.

— Nu, nu face el totul, ripostă repede chiriaşul.

Sophie păru derutată.

— Cine e Condeiaş?

— Dragonul lui David, spuse Lucy. Mami i-a făcut unul special, care scrie poveşti.

Liz îi prinse privirea Sophiei, în oglindă.

— Sunt olar; fac dragoni de lut.

— *„Pennykettle — Ulcele şi obiecte de lut"*, interveni David.

Sophie se gândi un moment, apoi faţa ei se lumină.

— Doar n-o fi vorba despre acei dragoni cu aripile ţepoase din Piaţa Scrubbley?

— Ba da, confirmară David şi Lucy la unison.

— Ah, dar sunt *adorabili*. Îmi tot doresc să cumpăr unul, dar nu am niciodată bani. Aveţi un magazin undeva?

— Doar un atelier, acasă.

— Bârlogul Dragonilor, spuse Lucy.

— Intrarea numai cu invitaţie, murmură David.

— O să ţi-l arăt mai târziu, dacă vrei, se oferi Liz.

Sophie strălucea de încântare.

— O, da, te rog. Bârlogul Dragonilor. Roaar!

— De fapt este mai mult un *hârrr!* spuse David.

Liz îl fulgeră cu privirea prin oglinda laterală.

Fără vreun motiv aparent, David tresări în scaun de parcă l-ar fi înţepat cineva. Cuşca de pe genunchii lui se clătină, provocând o chiţăială de supărare în interior.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie, cântărindu-l din priviri.

David clătină din cap.

— Nimic. Sunt bine.

Se uită atent, din nou, în oglinda laterală. Ochii lui Liz erau iar fixaţi asupra drumului. Dar nu avea nicio îndoială în legătură cu ceea ce văzuse în momentul în care îi susţinuse privirea. Ochii ei, de obicei de un verde-pal, scăpăraseră într-o culoare foarte diferită.

Violet.

La fel ca la dragonul pe care îl văzuse în vis.

La revedere, Castană

Două minute mai târziu maşina era parcată şi discuţia revenise la veveriţe.

— Hai, mami, spunea Lucy. Trebuie să găsim un loc bun în care să le dăm drumul.

Apucă mâna lui Liz şi o trase de-a lungul aleii bibliotecii. Sophie râse blând, privindu-le cum se îndepărtează.

— Sunt o pereche nostimă, nu-i aşa?

— Poţi să mai spui asta o dată, bombăni David, trecând cuşca în cealaltă mână; două veveriţe active erau surprinzător de grele.

Sophie se întoarse şi făcu un pas înapoi.

— Nu-ţi place să fii chiriaşul lor?

— Ba da, sunt grozave. Numai că sunt… ciudate — mai ales când vine vorba de dragoni. Când eram în maşină, adineauri, ai observat că ochii lui Liz îşi schimbă culoarea?

Sophie îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pe cuvânt. Am zărit asta în oglindă. De obicei sunt verzi, dar i-am văzut devenind violeţi.

Sophie oftă gânditoare şi îşi strânse eşarfa în jurul gâtului.

— Norocoasa Liz. Aş vrea ca şi ai mei să facă asta; devin, într-adevăr, mai albaştri în lumina potrivită.

— Asta era altceva, zise David, clătinând din cap. A devenit pentru un moment mai „dragoană".

— Hârrr, făcu Sophie, râzând în timp ce îşi suflă aer cald în mâini.

— Eu vorbesc serios. E ceva straniu cu cele două. Când ajungem acasă, roag-o pe Lucy să ţi-o arate pe Gwendolen — ăsta este unul dintre dragonii ei speciali. Dacă te uiţi bine la el, de aproape, poţi s-o vezi pe Lucy.

— Şi?

— Păi... uneori, când mă uit la Lucy, cred că văd invers. Este ca şi cum...

— Opriţi-vă acolo! Lucy reapăru la zece metri în faţă, la o curbă bruscă a aleii. Veniţi mai aproape, strigă ea. Şi nu vă strâmbaţi, îi instrui ea şi îşi duse la ochi aparatul de fotografiat primit de ziua ei.

— O, nu, fără fotografii, se înfioră Sophie. Eu mă strâmb *întotdeauna*.

Îşi trecu braţul pe sub cel al lui David şi zâmbi (dureros).

Se auzi un clic. Lucy strigă imediat:

— Mami, am făcut o poză cu David şi Sophie lipiţi unul de altul!

Vocea lui Liz pluti înapoi.

— Sunt sigură că o vor păstra cu sfinţenie toată viaţa lor. Haide, am găsit un loc bun.

David şi Sophie se „dezlipiră" şi o urmară pe Lucy pe alee. O găsiră pe Liz şezând pe un zid acoperit de viţă, privind printr-o breşă din pâlcul de pomi. Lacul şi estrada din stânga sa erau încadrate în partea de jos, ca într-o carte poştală ilustrată. În depărtare, abia vizibilă, se găsea fântâna dorinţelor.

— Aici e bine, spuse Sophie, aşezându-se lângă Liz. Plin de tufe şi de copaci. O mulţime de locuri unde să-ţi îngropi ghindele.

— Că tot veni vorba, interveni David lăsând cuşca jos, pe alee, şi scoţând o pungă plină cu ghinde din buzunar. Uite, poţi să fii monitorul ghindelor, propuse el, răsturnându-le în mâinile lui Lucy.

— Genial, zise Lucy. Astea sunt cele pe care le-a furat, îi explică ea Sophiei.

David îngenunche pe jumătate lângă cuşcă.

— Ei bine, acum este momentul să le dăm înapoi — şi să-l lăsăm pe Castană să-şi vadă noua casă.

Pentru prima oară, Lucy arăta puţin tristă.

— Chiar trebuie să-i dăm drumul?

David arătă din cap spre uşa cuştii. Rânjilă se agăţase strâns de plasa de sârmă, făcând tot posibilul să roadă închizătoarea.

Buza de jos a lui Lucy începu să se lase în jos. Păşi în faţă, în braţele lui David, şi îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui.

— Mulţumesc pentru că l-ai salvat.

David o îmbrăţişă strâns.

— Noi toţi l-am salvat, prostuţo. Tu, eu, mami, Bonnington.

— Sophie, adăugă Liz.

— Rânjilă, spuse Sophie.

— Condeiaş, se smiorcăi Lucy. El a ajutat o groază.

— Într-un minut va fi menţionată toată lumea din Scrubbley, bombăni Liz.

Ridică o sprânceană în speranţa că va impulsiona cursul lucrurilor.

— Haide, spuse David, împingând-o pe Lucy spre cuşcă, fă tu onorurile, exact ca înainte.

Lucy se opri şi se uită la Sophie.

— Castană nu va muri azi, nu?

Sophie trase de capetele eşarfei.

— Nu.

— Bine, rosti Lucy.

Se apleacă şi desfăcu repede încuietoarea.

Cu un salt uşor, Rânjilă fu afară. Doar două fluturări ale cozii lui de culoarea piperului îl duseră în partea opusă a aleii. Se strecură printre barele în formă de cerc şi ţopăi puţin spre digul înnoroiat, apoi se opri, cu picioarele

depărtate, ca să se uite atent la copaci. Coada lui fâlfâi brusc, precum un nor de fum cenuşiu.

Între timp, Castană se ghemuia încă în fundul cuştii, nedând niciun semn vizibil că vrea să iasă.

— Trebuie să-l momesc să iasă? o întrebă David pe Sophie.

— Aruncă o ghindă, sugeră ea.

Lucy rostogoli una la intrarea în cuşcă.

Castană tresări atunci când ghinda se lovi de plastic, dar tot refuză să se mişte. Ca lucrurile să fie şi mai rele, sosise concurenţa. O veveriţă curioasă tocmai coborâse pe trunchiul unui copac şi se strecura pe alee, spre grup. Sări fără frică peste piciorul lui David, îşi băgă scurt nasul în cuşcă, zvâcni surprinsă la vederea lui Castană, găsi ghinda, o răsuci şi o mâncă pe loc.

— Mai încearcă, o îmboldi David.

Lucy băgă mâna în pungă.

— Mami, ăla ar putea fi Stejărel, şopti ea, făcând semn din cap către veveriţa care mânca.

— După câte ştim noi, ar putea fi şi Mabel, mătuşa lui Rânjilă, comentă Liz. Hai, aruncă nişte ghinde.

Lucy lăsă o mână de ghinde să se rostogolească pe alee.

*

În câteva minute, scoase altele. Şi Rânjilă şi „Stejărel” luară ghinde. În timp ce ei erau ocupaţi să le îngroape,

sosiră alte două veveriţe. Una apăru în spatele lui Liz, adulmecând blana cojocului ei din piele de oaie. Cealaltă, o creatură lucioasă, cu o coadă ca o fântână (despre care Lucy declară că era cu siguranţă Cireşica), veni atât de aproape, încât Sophie putu să o hrănească din mână. Deodată, veveriţele apăreau de peste tot. În mijlocul tuturor, Castană ţopăi afară din cuşcă.

Uluit de zarva care se desfăşura în jurul lui, se căţără spre adăpostul oferit de un bolovan din apropiere şi se ghemui lângă el, cu coada lăsată în jos.

David bătu necăjit din picior.

— Nu te agita, spuse Sophie. Am eliberat o mulţime de animale înapoi în sălbăticie. Deseori au nevoie de timp ca să se acomodeze. Oh, Doamne, uită-te la aia.

David îi urmări privirea. O veveriţă foarte mare tocmai apăruse pe rădăcina unui copac, chiar în spatele bolovanului lui Castană. Cu o agilitate care părea să contrazică dimensiunea ei, sări pe piatră şi privi în jos, spre Castană, cu ochi curioşi.

— Este Mestecănaş! rosti emoţionată Lucy.

— E cel care l-a gonit pe Rânjilă de la fântână, spuse David.

Mestecănaş îşi dădu drumul pe cărare, făcându-l pe Castană să chiţăie alarmat.

— Nu! rosti Sophie, ţinându-l pe David pe loc. Nu trebuie să te amesteci. Castană trebuie să înveţe să se apere singur.

— De *el?* întrebă David şi îşi strânse pumnii când Mestecănaş se aplecă în faţă ca să miroasă coada lui Castană.

— Sophie are dreptate, întări Liz. Tu nu poţi să fii mereu aici. O îmboldi pe Lucy: Aruncă-i o ghindă lui Mestecănaş.

Lucy o aruncă pe ultima pe cărare. Spre necazul ei, se rostogoli mult dincolo de veveriţa mare şi se opri sub bolovan, mai aproape de Castană.

Castană îşi lăsă capul în jos ca s-o cerceteze.

— Nu, nu te duce după ea, murmură David, convins că Mestecănaş va lansa un atac.

Ceea ce şi făcu — dar nu împotriva lui Castană. Altă veveriţă veni în faţă să fure ghinda… şi Mestecănaş se întoarse împotriva *aceleia*.

— Ah! ţipă Lucy, în timp ce Mestecănaş fugărea cealaltă veveriţă printre picioarele ei.

Veveriţele care mai rămăseseră acolo se împrăştiară în copaci.

Mestecănaş se întoarse triumfător pe alee. Îşi ocupă din nou poziţia de pe bolovan şi îl lăsă pe Castană să îşi mănânce liniştit ghinda.

— Extraordinar, spuse Liz, făcând o fotografie. Castană pare să-şi fi găsit un apărător.

— E bizar, comentă şi David, lăsându-se în jos, pe zid. Am încercat timp de săptămâni să găsesc o cale prin care

Mestecănaş să se dovedească a fi un erou în povestea mea şi... tocmai mi-a venit o idee grozavă. Dacă aş fi la calculator acum, ştiu cine ar fi Mestecănaş.

— Cine? întrebă Lucy.

David aruncă o rămurică în pâlcul de copaci.

— Tatăl lui Castană.

Salut, Morocănosule

— Trebuie s-o scrii, insistă Lucy, cicălindu-l pe David tot drumul spre casă. Capitolul nouă. *Tatăl lui Castană*. Poţi s-o faci de îndată ce ajungem acasă.

— Mulţumesc foarte mult, spuse David sec.

— Lucy, mai las-o baltă, zise mama ei.

Apăsă pe un buton din centrul telecomenzii de la chei. Încuietorile de la maşină se blocară cu un clic.

— De ce a plecat Mestecănaş din Strada Capriciilor? sporovăi Lucy. De ce nu a rămas ca să-l salveze pe Castană de Croncănitus?

— Ştiu, spuse Sophie, ridicând o mână. Veveriţele masculi nu au nimic de-a face cu puii lor. Mama îi creşte singură. Cam ca tine şi...

Vorbele ei se pierdură într-o tăcere stânjenitoare.

— Of, Doamne, nu prea mai am benzină, comentă Liz de parcă nu ar fi auzit nimic.

Dar Lucy auzise.

— Vrei să spui ca mami şi cu mine?

Sophie se înroşi puternic şi se jucă trăgând de centura de siguranţă.

— Încă una de la prinţesa subtilităţii, oftă Liz.

— Poate că Mestecănaş este pur şi simplu un tătic al „epocii moderne". O veveriţă pentru noul mileniu.

David îşi prinse strâns centura de siguranţă şi spuse:

— Mai degrabă a recunoscut mirosul lui Castană. Săptămâna viitoare pe vremea asta pun pariu că Mestecănaş îl va fugări pe Castană, aşa cum face cu celelalte veveriţe.

— Mă voi întoarce săptămâna viitoare, spuse Lucy, zâmbind cu gura până la urechi.

— Poftim?

— Ai spus că putem.

— Sigur n-am spus aşa ceva.

— Sigur *ai spus*. Când Castană şi Mestecănaş au ţopăit spre iazul cu raţe şi eu făceam cu mâna şi plângeam pe haina ta, iar David o ţinea pe Sophie de mână — (se auzi fojgăitul unei mişcări în spatele maşinii când David şi Sophie se lipiră, fiecare, de fereastra din dreptul lui) —, ai spus că o să putem să ne întoarcem să-l vedem din nou.

— Dar nu săptămâna viitoare.

— Hmm, făcu Lucy. Ei bine, o să mă întorc *în secret* şi o să-mi construiesc propria mea casă în copac şi o să trăiesc aici pentru totdeauna — într-un copac mare!

— Grozav. O să te ajut să împachetezi.

— Bine, zise Lucy, încrucişându-şi braţele. Dar ai grijă să nu uiţi pijamaua!

*

În timpul care le trebui ca să se întoarcă pe Strada Capriciilor, Lucy se plictisise deja de ideea casei din copac („fără TV", o asigurase David) şi îşi concentră în schimb întreaga atenţie asupra turului în Bârlogul Dragonilor promis Sophiei.

— O să-ţi arăt eu, spuse ea, apucând mâna Sophiei când intrară în casă.

— Lucy, aşteaptă-mă, o rugă Liz.

Îşi scoase haina şi îşi înfoie părul.

Lucy bătea nerăbdătoare din picior. Era deja la jumătatea scării, cu Sophie.

David zăbovi la piciorul scării, nespunând nimic. În timpul drumului spre casă, se gândise serios la lucruri „drăgoneşti": culoarea ochilor lui Liz; asemănarea lui Lucy cu Gwendolen; clanţa încinsă de la uşă; povestea lui Gawain; omniprezentul *hârrrr*. Nu mai fusese în „vizuina" dragonilor din ziua când luase capcana din pod. Cu trei zile în urmă, semnul pentru arderea în cuptor dispăruse de pe uşă. Şi, cu toate că întrebase despre starea lui Gawain şi Lucy îi răspunsese cu o voce limpede, ciripitoare: „E mai bine. Nu-ţi dai *seama*?", nimeni nu-l invitase să-l vadă pe dragonul special. Acum avea şansa să se uite cum trebuie prin preajmă. Şi de data asta nu avea de gând să o rateze.

La cuvântul lui Liz, Lucy sări în sus pe scări. Ea şi Sophie dispărură (vii şi nevătămate) în bârlog. Liz le urmă.

David şovăi în prag. Aşteptă până când Liz şi Lucy se uitau în altă parte, apoi suci clanţa în sus şi în jos.

Normal.

— O, uau, izbucni Sophie, copleşită de şirurile de creaturi ţepoase. Uită-te la ăsta. Şi la ăsta. Şi la *puiul* ăsta, ieşind din găoace.

Lucy se întoarse spre mama ei.

— Poate Sophie să ia unul?

— Mi-ar plăcea unul, declară Sophie. Cât costă?

— Oh, lasă, făcu Liz fluturând o mână. Uită-te peste tot. Dacă unul din ei îţi spune ceva…

Brusc, se auzi un zgomot înfundat din fundul camerei. Toată lumea se întoarse şi îl văzu pe David în genunchi, frecându-şi ceafa.

— David, ce faci?

David se îmbujoră vinovat. Nu credea că „mă uit după un cuptor" ar fi genul de răspuns pe care ar vrea să-l audă Liz.

— Ăăă, am alunecat pe o bucăţică de lut şi am dat cu capul de un raft când m-am ridicat.

Liz se uită în jos, la scândurile lustruite. Nu se vedea nicio fărâmă de lut. Se întoarse din nou către Sophie.

— După cum spuneam, alege pur şi simplu unul care îţi place şi este al tău.

— Cu excepţia lor, adăugă Lucy, arătând cu degetul spre bancul de lucru.

Sophie traversă camera cu paşi repezi ca să cerceteze un dragon de pe roata olarului.

— E fioros, spuse ea.

— Acela e Gawain, zise Lucy umflându-se în pene. L-am spart săptămâna trecută. Tocmai a fost reparat.

Sophie răsuci roata cu câteva grade într-o parte şi în alta.

— N-ai zice.

„N-ai zice", gândi David, uitându-se atent peste umărul Sophiei. Liz făcuse o treabă remarcabilă. Gawain stătea cu aripile lui vânoase întinse şi fiecare gheară se prelungea cu grijă, terminându-se cu un vârf ascuţit. Ca să spunem aşa, arăta mai ameninţător ca niciodată. Când Sophie readuse roata în punctul iniţial, dragonul fu deodată luminat din spate de un halo de raze de la soarele care apunea. David aproape că sări pe cel mai apropiat raft. Prima impresie fusese că dragonul izbucnise în flăcări. Oftă din cauza prostiei lui şi privi spre fereastră. Pe pervaz erau mai multe bucăţi de placaj, care arătau ca şi cum ar fi avut pete de lut pe ele. Poate că *ăsta* era secretul de ardere al lui Liz? Poate că îşi cocea figurinele la lumina soarelui?

— Cine este acesta? întrebă Sophie, trecând mai departe.

— Guinevere, răspunse Lucy, coborând vocea. Ea este dragonul special al lui mami.

— Se roagă?

Sophie îşi lipi degetele, imitând poziţia serioasă a lui Guinevere. Lucy clătină din cap şi şopti în urechea Sophiei.

— Face focul? se miră potolit Sophie.

— Ce? spuse David, întorcându-se surprins.

Îşi lovi un genunchi de bancul de lucru, tulburând un borcan cu pensule şi beţişoare.

Liz le îndreptă şi spuse:

— David, poartă-te frumos, altfel va trebui să ieşi.

— Dar Lucy a spus că Guinevere face focul.

Lucy se duse în spatele mamei ei, ca să-i evite privirea.

— *Sunt* dragoni, râse Sophie. La ce te aştepţi?

— Chiar aşa, zise Liz încruntându-se la chiriaş şi o conduse pe Sophie către alt raft.

David rămase în urmă ca să se uite mai bine la Guinevere. Până atunci, fata cu părul roşu din povestea cu dragoni nu apăruse niciodată cu adevărat în gândurile lui. Cum se face că avea un dragon care îi purta numele? Şi încă unul special. David se uită sever la figurină.

Şi o văzu în ea pe Elizabeth Pennykettle.

Deodată, se trezi gândindu-se în la acel *faux pas*[1] al Sophiei din maşină. Dacă Guinevere era Liz şi Gwendolen era Lucy, însemna că Gawain era…? David privi fix în ochii fioroşi…

O secundă, două secunde, trei secunde, patru…

---

[1] Pas greşit, greşeală, în limba franceză (n. trad.).

Tot ce văzu fu un dragon.

Nimic altceva.

— Acesta este dulce, ciripi Sophie.

David privi în partea cealaltă a camerei şi o văzu pe Sophie întinzând mâna spre o creatură fragilă, cu aripi îngereşti şi urechi ca nişte scoici. O luă de pe raft, apoi se opri pentru o secundă. Capul ei se aplecă uşor în faţă.

— Bună, cine e acela — care se ascunde în spate?

— Ah, spuse Liz, întinzând mâna. Trase în faţă un dragon cu aspect tineresc. Acesta este Morocănosul. Mă tem că nici el nu este de dat.

Morocănosul. O scânteie se aprinse în mintea lui David.

— El n-ar trebui să fie pe raftul acesta, comentă Liz. Lucy, pune-l pe Morocănos la locul lui, vrei?

Lucy îl duse pe Morocănos pe raftul de lângă uşă.

— Stai acolo şi nu mai fi aşa de neascultător, murmură ea.

— Of, Doamne, bietul Morocănos, râse Sophie. Are ochi minunaţi, nu-i aşa? Umezi, ca la căţeluşi.

— Ce? bombăni David.

Undeva, în adâncul minţii lui, o imagine ca de vis prinse viaţă — un dragon sentimental, cu ochi violeţi, încadrat de forma unei mici găuri de cheie. Traversă grăbit camera ca să-l cerceteze pe Morocănosul.

— Ce naiba s-a întâmplat cu voi? spuse Liz.

— E el, şopti David, uitându-se atent la faţa Morocănosului. Am avut un vis cu adevărat ciudat când a fost spart Gawain — totul era despre un dragon care păzea camera asta. Avea ochi violeţi şi semăna cu el.

— Ochii lui sunt verzi, îl corectă Sophie.

— Mda, dar — ia stai, pe ce stă el?

— Pe cartea lui, pufni Lucy de parcă oricine avea ochi să vadă îşi putea da seama.

Morocănosul era proţăpit pe o carte cu coperte tari, făcută în întregime din lut.

— Nu-mi amintesc să fi văzut asta înainte, spuse David.

— N-ai văzut; tocmai am făcut-o, explică Liz.

David îl mută pe Morocănos şi luă cartea.

— Nu pot să o deschid.

Sophie îi şopti la ureche:

— Cred că nu poţi pentru că e făcută din lut. Ridică dragonul cu urechile ca nişte scoici. O să-l iau pe acesta dacă se poate.

— Este un dragon care ascultă, zise zâmbind larg Lucy. Poţi să-i spui lucruri. Ce nume îi vei pune?

— Hai să ne hotărâm la o cană cu ceai, propuse Liz. Hai, David, pune *tu* ceainicul în funcţiune.

Şi, schimbând cuvinte calme despre oameni cu imaginaţii hiperactive, ea şi Sophie părăsiră bârlogul.

Lucy îşi încrucişă braţele şi îl aştepta pe David.

— Nu puteţi să-l ascundeţi de mine la infinit, spuse el trântindu-l pe Morocănos înapoi pe cartea lui. Am avut

un vis cu acest dragon. *Ştiu* că era el. *Hârrr!* făcu el în faţa Morocănosului.

— N-ar fi trebuit să faci asta, se burzului Lucy.

David îşi atinse nasul cu degetul şi se întoarse.

În timp ce făcea asta, se auzi un *hârrr* uşor, din spate.

— Au! exclamă el, pocnindu-şi ceafa cu palma. Ce-a fost asta? Ceva… m-a *ars*.

— Aşa îţi trebuie, zise Lucy, împingându-l afară. Nu trebuie să te învârţi pe aici când ochii lor sunt aprinşi.

— Aprinşi? repetă David privind înapoi.

Lucy închidea repede uşa. Spaţiul se îngustă tot mai mult, ascunzându-l vederii pe Morocănos. Dar era deschisă suficient de mult pentru ca David să zărească un singur ochi violet, strălucitor.

Trasul cu urechea

Sophie îşi boteză dragonul „Grace”.

— Foarte potrivit, spuse Liz.

— Îmi place, adăugă Lucy.

— Nu e foarte magic, bombăni David.

— Nu-l băga în seamă, e într-o dispoziţie ciudată, comentă Liz.

Sophie îşi întoarse încheietura mâinii şi se uită la ceas.

— E timpul să fug. Mulţumesc pentru ceai — şi pentru Grace; este adorabilă. Am avut o zi super. Mă bucur că am putut să vă ajut cu veveriţele.

Lucy îşi aruncă braţele în jurul mijlocului Sophiei.

— O să mai vii, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea, spuse Sophie. Când te vei duce să-l vizitezi pe Castană, o să vin şi eu — dacă se poate.

— O, sper că vom putea să te vedem înainte de asta, zise Liz, înfigând un deget în spatele lui David.

— Ăăă, ce? Oh, te conduc la maşină, se oferi el.

*

Când păşiră afară, în aerul rece şi proaspăt, Sophie fu prima care vorbi.

— Despre ce a fost toată treaba aia din bârlog? Ciudăţenia ta nu era nici măcar pe jumătate prefăcută.

O puse pe Grace pe capota maşinii şi scotoci în geantă după chei.

— În casa asta se petrec nişte lucruri, răspunse David. Lucruri ciudate, *nelumeşti*.

— Vrei să spui că auzi lovituri în noapte?

— Nu, hârâituri în noapte.

Gura Sophiei se lărgi într-un rânjet.

— David, toate casele fac anumite zgomote. A noastră scârţâie, bolboroseşte şi plescăie tot timpul.

— Da, ştiu, sunt zgomote normale. Asta *hârâie*. Liz spune că este încălzirea centrală, dar ea nu are niciun calorifer.

Sophie se gândi un moment.

— Cred că este sforăitul dragonilor.

David îşi aruncă braţele în sus de disperare.

— Ei bine, ce crezi *tu* că este? râse ea, azvârlindu-şi geanta pe locul pasagerului.

— Nu ştiu, spuse el, sprijinindu-se de capotă. Dar ele ascund *ceva* secret. Totul are legătură cu procesul de smălţuire folosit de Liz. Ea face dragonii ăştia, dar nu are un cuptor de olărit. Cum poate să-i ardă fără un cuptor?

— Poate că nu e nevoie să-i ardă, zise Sophie, ridicând din umeri. Poate că foloseşte un tip special de lut.

David clătină din cap.

— Îi încălzeşte ea cumva. În timp ce îl repara pe Gawain, a pus o notiţă pe uşă pe care scria „Au loc arderi — Nu intraţi". Am încercat să mă furişez înăuntru ca să văd ce se petrece, dar când am atins clanţa de la uşă, mi-a ars mâna.

— Aşa ţi-a trebuit, spuse Sophie strâmbând din nas. Aceea era conştiinţa ta care încerca să te avertizeze.

— Ba nu, era *Morocănosul*, care stătea de pază. El a încins clanţa când am încercat să apăs pe ea. Chiar acum, sus, când am mârâit la el, m-a ars pe gât. Uită-te dacă nu mă crezi. Trebuie să fie un semn.

Sophie se încruntă şi se uită.

— Tot ce pot să văd e o pată mare cât Everestul.

— O pată? spuse David, pipăind după ea.

— Mm. Ce zici de asta ca senzaţie de ardere? Sophie suflă asupra ei, făcându-l să se înfioare. Cred că o să-ţi dai seama că Lucy a fost cea care a *hârâit*. Pentru că veni vorba despre ea…

Îşi înclină capul spre casă. Lucy stătea la fereastra camerei din faţă, fluturând din mână şi făcând o faţă mieroasă.

David scoase limba.

— Hei, poartă-te frumos cu ea, îl dezaprobă Sophie. O să aibă nevoie de tine acum. Viaţa va fi liniştită fără veveriţe. O să le ducă dorul. Şi tu la fel.

David îşi încrucişă braţele şi ridică din umeri.

— Măcar tu ai povestea, continuă Sophie. Asta ar trebui să vă ţină pe amândoi fericiţi. *Tatăl lui Castană*. Acesta este următorul capitol, nu?

— Nu, rosti David cu fermitate. Este „Castană s-a dus în parcul bibliotecii, a trăit fericit până la adânci bătrâneţi, iar hoţul de ghinde nu a mai fost niciodată sâcâit de fetiţă. Sfârşit". O să-l scriu în seara asta şi o să i-l dau mâine. Atunci o să fie cu adevărat terminat, cum îi place ei să spună.

Sophie zâmbi şi se sui în maşina ei, aruncând o pungă goală de cartofi prăjiţi de pe scaun.

— Castană sper că va trăi o bucată bună de timp. Cred că dacă aş avea vârsta lui Lucy, ar fi minunat să citesc despre cât de mult îi place în parcul bibliotecii, chiar dacă aş şti că, în final, va muri.

— Nicio grijă în privinţa asta, bombăni David. Am primit instrucţiuni stricte să scriu un final fericit. Regula numărul nouăzeci şi şapte: nu ai voie să faci un dragon să plângă.

— Foarte bine, spuse Sophie pornind motorul, lacrimile le-ar putea stinge focul.

— Pleacă, spuse David dezaprobator. Eşti la fel de rea ca ele.

— Mulţumesc. Acum o să mă duc acasă şi o să stau bosumflată.

Chiriaşul se strâmbă şi îşi muşcă buza.

— N-am vrut să spun asta. Te necăjeam doar. O să mai vii, nu?

— Probabil, răspunse Sophie, întorcând obrazul.

David trase aer în piept. Era asta o invitaţie să o sărute de rămas-bun? Spuse o rugăciune scurtă şi îşi ţuguie buzele… chiar când Lucy veni cu pas apăsat pe drum.

— Stop!

— Of, Lucy! Ce…? AU! ţipă David când îşi lovi nasul de cadrul portierei.

— Grace, strigă ea, arătând cu degetul.

— Ahh! gâfâi Sophie. Este încă pe capotă!

Bombănind, David o înşfăcă de acolo.

Lucy o luă şi o înmână Sophiei.

— Nu i-a plăcut când maşina a făcut *vruum*. A crezut că pleci fără ea.

— Nici vorbă, şuieră Sophie. Mulţumesc, Lucy.

— Da, *mulţumim*, Lucy, adăugă David. Poţi să mergi înăuntru acum.

— Rămân aici ca să fac la revedere cu mâna, spuse ea, rezistând tuturor încercărilor de a fi dată deoparte.

— Nu vă certaţi, zise Sophie. O să vă văd din nou pe amândoi, curând.

Le trimise amândurora un sărut şi merse în marşarier pe alee.

Maşina plecă mugind, într-un nor de fum albastru.

În timp ce ea dispărea din vedere, Lucy îşi legănă şoldurile şi îi spuse lui David:

— Ai vorbit serios? O să termini cu adevărat povestea cu *Rânjilă* în seara asta?

— Posibil. Voi… Ia stai, de unde ai ştiut că o să scriu povestea diseară?

Faţa lui Lucy deveni la fel de roşie precum căsuţa poştală.

— Trăgeai cu urechea, o acuză David. Fereastra aia era deschisă, nu-i aşa? Nu ar trebui să asculţi discuţiile particulare.

— N-am ascultat!

— Nu minţi; doar înrăutăţeşti lucrurile.

Lucy bătu indignată din picior.

— Nu am ascultat *discuţiile tale particulare*.

David o fixă cu privirea şi plecă.

— N-am ascultat! ţipă ea. Să nu *îndrăzneşti* să-i spui lui mami!

David agită un deget.

— Ai ascultat. Nu nega.

— *N-am ascultat*, spuse Lucy din nou, aproape în lacrimi. Lovi cu piciorul o piatră de pe drum. A fost Grace.

Ultimele cuvinte

Drept pedeapsă, David nu a terminat povestea în seara aceea. Nici în următoarea. Sau în următoarea. Sau în următoarea. Sau în cea de după aceea. Niciun fel de sâcâială nu l-a putut face să scrie un cuvânt. Lucy îi spuse că îl ura mai mult decât ura terciul rece. El îi răspunse că îi va creşte nasul pentru că spunea minciuni şi ameninţă că îşi va amesteca terciul cu el. Lucy zise că o să-i rupă povestea şi o să o arunce la gunoi. David spuse „Bine", era oricum în calculator.

Fu nevoie de un telefon de la Sophie ca lucrurile să fie puse la punct.

— Nu fi rău, spuse ea când află ce se întâmpla. Nu-mi aduc aminte ca ferestrele să fi fost deschise. Cum ar fi putut ea să ne audă? Scrie povestea — sau o să-l asmut pe Morocănos împotriva ta.

Lui David i se ridică părul pe ceafă.

Se hotărî să termine cearta.

În seara următoare, stătea întins pe canapea, uitându-se la televizor, când Lucy se strecură în cameră. Era îmbrăcată în pijama şi în halat.

— Am găsit asta sub perna mea, zise ea şi flutură două foi de hârtie spre el.

— Doamne, zâna veveriţă este cu adevărat rapidă, spuse el. (Lucy fusese la dentist în acea zi.)

— Am citit-o.

— Mi-am dat seama. Ţi-a plăcut?

Lucy îşi târşâi picioarele şi se trânti pe un scaun.

— Când o să mai scrii?

David îi aruncă o privire.

— Nu mai e nimic de scris. Astea sunt ultimele două pagini.

— Vrei să spui că asta-i tot? Ridică o pagină şi începu să citească: *În tot restul săptămânii aceleia, toţi cei din parcul bibliotecii se agitară în jurul dramei hoţului de ghinde.*

— Lu-cy.

— *Rânjilă îşi spusese povestea de atâtea ori încât nu-şi mai aducea aminte cine o auzise şi cine nu şi primea priviri întunecate de la veveriţele iritate, care se pare că aveau, toate, de construit câte un cuib.*

David mări sonorul televizorului.

Lucy ridică glasul:

— *Rânjilă nu-şi putea aminti o vreme când se mai construise aşa de mult, dar cel puţin asta îi aduse aminte de nevoia urgentă de a-i găsi lui Castană un loc unde să doarmă.*

Aşadar, adunându-şi forţele cu Cireşica şi cu Mestecănaş, începu să caute un loc bun pentru noua casă a lui Castană.

— Lucy, şterge-o. Ştiu ce am scris.

— *Ţinând cont de greutatea cu care se caţără Castană, ei se opriră la o scorbură din trunchiul unui frasin. Frasinul se afla lângă un indicator, sprijinit pe pământ de două picioare de metal şi de o proptea de lemn înclinată. Propteaua oferea un acces perfect la copac. Cât ai bate din palme, Castană putea să ajungă la scorbura lui fără teama că va cădea.*

— Nu ascult.

— *Şi aşa se făcu că mica veveriţă se instală în casa ei nou-nouţă şi trăi fericită şi mulţumită. Sfârşit.*

— Mulţumesc. Acum pot să mă uit la fotbal?

Lucy găsi telecomanda şi închise sonorul.

David îi aruncă o privire foarte dură.

— Ce nu e bine la finalul acela?

— Nu este foarte *interesant*, nu-i aşa?

— Nu am intenţionat să fie „interesant". Trebuia să fie fericit.

— Dar nu se *întâmplă* nimic. Se termină prea devreme.

David îşi aruncă mâinile în sus.

— Nu mai este nimic de scris.

— Este, spuse Lucy, făcând ochii mari. Poţi să scrii despre aventurile lui Castană în parc!

— Nicio şansă, pufni David. Asta este cu totul altă carte.

— Da!

— Nu! O poveste a fost de-ajuns.

De data asta, Lucy ştiu că David vorbea serios.

— Ei bine, atunci termin-o pe asta cum se cuvine. Întreabă-l pe Condeiaş, el va şti ce e de făcut.

— Sunt perfect capabil să o scriu singur.

Lucy îi aruncă o privire plină de îndoială.

David gemu şi îi smulse hârtiile.

— Bine, o să-l întreb pe dragonul înaripat.

Se ocupă de ea în după-amiaza duminicii următoare.

— Bun, murmură el, deschizând calculatorul. Asta e. Ultimele cuvinte. Îl apucă pe Condeiaş în timp ce ecranul se lumina. Ascute-ţi creionul şi şterge-ţi carnetul. Astăzi terminăm cu asta.

Condeiaş îşi roase în tăcere capătul creionului.

— Nu, stai, spuse David aşezându-l jos. O s-o fac eu singur. Am să-i arăt eu ei.

Şi începu să scrie.

Apoi şterse.

Apoi scrise.

Apoi tăie.

Apoi bodogăni.

Apoi se jucă cu mouse-ul.

Apoi bodogăni mai mult.

După cincisprezece minute de stat la o singură propoziţie scurtă, se ridică şi începu să păşească prin cameră.

— Asta e o prostie, gemu el, trecându-şi o mână prin păr, frustrat. Tot ce vreau e un final drăguţ, fericit, credibil. Oftând tare, se întoarse la fereastră. Afară, în grădină, umbre se rostogoleau peste peluza pustie. *Ce se întâmplă cu adevărat în parcul bibliotecii?* se întrebă el. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze. Fără un îndemn, Condeiaş notă un cuvânt în carnet.

Nouă

Apăru încet, literă cu literă, de parcă ar fi făcut un efort să scrie.

— Nouă? întrebă David. Nu se poate să fie capitolul nouă; pe acela l-am terminat.

Tastă literele cu un singur deget.

N... O... U... Ă.

Apoi îi alătură alt cuvânt... BANG-URI.

Nouă bang-uri. Nenorocire.

O senzaţie oribilă începu să i se strecoare în suflet. O înţelegere stranie şi descurajatoare a ceea ce încerca să spună Condeiaş. David se aşeză la loc şi se uită fix în tavan.

— Nu, şopti el, nu pot să scriu asta. Îşi flutură mâinile în faţa dragonului. Nu, orice în afară de asta.

În acel moment Sophie intră în cameră.

— Bună, zise ea, ciocănind uşor.

Păşi cu degetele mâinii peste umărul lui David şi plasă un sărut uşor ca un fulg pe capul lui.

— Am venit puţin mai devreme pentru că a trebuit să iau autobuzul. Se uită la ecran. Ooo, nouă bang-uri. Terifiant.

David închise calculatorul.

— Hei, e în regulă, spuse Sophie, înghiontindu-l. Continuă, dacă erai în mijlocul unei activităţi. Voi merge să beau o cană cu ceai cu Liz. N-aş vrea să mă amestec între un bărbat şi dragonul lui.

— Nu am chef să scriu, spuse David încordat.

— Aah, bietul Condeiaş, zâmbi afectat Sophie. Pare complet abătut acum.

— Sophie, el e făcut din lut, i-o tăie scurt David. Nu poate să arate altfel decât arată de obicei.

— Auu, în regulă, domnule Urs. Mă întorc atunci când n-o să mai fii aşa morocănos.

— Stai. Îmi pare rău. David o ţinu de braţ. Am câteva probleme cu povestea, asta-i tot. Am şi o durere de cap. Vrei să faci o plimbare? Aerul curat ajută.

Sophie dădu aprobator din cap.

— Bine. Unde?

David îşi înălţă capul şi se uită atent pe fereastră.

— Ce-ai spune de parcul bibliotecii?

Jocul de-a găsitul

— Minunat, spuse Sophie. Hai să mergem cu toţii.

— Ce?

— În parc — noi toţi. I-am promis lui Lucy cu secole în urmă. Va fi îngrozitor de supărată dacă află că noi am fost şi nu am invitat-o.

— Dar…?

Sophie sări în sus şi porni spre uşă.

— O să văd ce spune Liz. Va fi distractiv să te întorci şi să încerci să-l găseşti pe Castană. *Asta* era în mintea ta — nu-i aşa?

O jumătate de oră mai târziu, toţi patru se plimbau prin parcul bibliotecii când Liz spuse:

— Mi se pare mie sau cineva suge pastile?

— David se simte cam rău, explică Sophie.

— Mă doare capul şi puţin gâtul, adăugă el.

— Pun pariu că ai vărsat de dragon, puse Lucy diagnosticul.

— Ce? făcu Sophie.

— Termenul nostru pentru strănuturi şi fornăieli, zise Liz aruncând o privire fugară către David.

Băiatul scoase o exclamaţie de enervare şi se uită aiurea, în copaci.

— Să-l lăsăm pe el. Vreau să jucăm un joc. Lucy scoase o pungă cu alune din buzunar. Se numeşte jocul de-a găsitul şi uite care sunt regulile. Prima persoană care vede o veveriţă are voie să-i dea… o alună.

— Şi dacă e la zeci de metri, sus, în copac? întrebă mămica ei.

— Mami, aştepţi până vine *jos*, bineînţeles. Şi dacă cineva *propune* un loc şi acolo este o veveriţă, are voie să-i dea o… cum se cheamă astea mai noduroase?

— Nuci, răspunse Liz. Hai, grăbeşte-te. E frig dacă stăm pe loc.

Sophie bătu din mâinile înmănuşate şi spuse:

— Eu propun zidul unde l-am lăsat pe Castană liber.

— Nu e rândul tău, se încruntă Lucy. Eu am inventat jocul; eu trebuie să încep. Eu propun… zidul unde i-am dat drumul lui Castană!

Şi se întoarse şi o luă repede pe alee.

O jumătate de minut mai târziu adulţii veniră din urmă. Deja Lucy stătea pe zid, balansându-şi leneş picioarele.

— Ceva noroc? întrebă Sophie.

— Nu, veni răspunsul cam trist. Eu n-aş fi ales locul ăsta dacă n-ai fi spus tu.

Sophie râse şi îşi aruncă un capăt al fularului peste umăr.

— Bine, poţi să iei rândul meu.

— OK, spuse Lucy, sărind în picioare. Coada ei de cal se lovi de gluga hainei. Îşi trase ciorapii în sus şi îşi miji ochii. Propun… fântâna dorinţelor.

— Te întrec până acolo, o provocă Sophie şi amândouă o luară la fugă pe o cărare printre copaci, cu Lucy ţipând de plăcere.

— Oh, ce înseamnă să ai atâta energie, comentă Liz. Îşi trecu braţul pe sub al lui David şi îl trase mai aproape. De când ai infecţia asta în gât?

— Nu-i nimic. Nu te agita. Sunt bine.

— În regulă, dar eşti foarte tăcut. E ca şi cum ai vrea mai de grabă să nu fii aici.

David ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Mă simt puţin ciudat să mă întorc aici, asta-i tot.

Înainte ca Liz să poată comenta, o auziră pe Lucy strigând:

— Mami! Mami! Aici jos, repede!

— Se pare că a zărit una, spuse David, se desprinse de braţul lui Liz şi plecă grăbit, înainte ca ea să-l poată opri.

După cum se dovedi, Lucy nu văzuse o veveriţă — găsise în schimb un castan porcesc. Când sosi David, trebui să înoate într-o mare de castane ca să ajungă la ea.

— Uite, zise Lucy, ţinând o carapace verde, ţepoasă în palma ei. Îşi băgă unghia degetului mare într-o crăpătură şi deschise carapacea. O castană lucioasă, maro sclipi ca o bijuterie. O să i-o dau lui Castană să o mănânce.

— O va scuipa dacă i-o dai, spuse Sophie. Cred că aceste castane sunt otrăvitoare pentru veveriţe.

David tresări şi îşi închise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie, simţind că se cutremura. Îşi scoase o mănuşă şi îşi apăsă o mână pe fruntea lui. Eşti cald. Cred că ai temperatură.

— Vărsatul de dragon te face mai cald, adăugă Lucy. Şi mai urâcios — nu-i aşa mami?

— Eu nu am *vărsat de dragon*, spuse David răguşit, pornind mai departe înainte ca Liz să poată să intervină. Mergem la fântâna dorinţelor sau nu?

Sophie îl prinse din urmă şi îl împunse în coaste.

— Hei, ce-i cu toanele astea? Tu eşti cel care a vrut să iasă.

— Îmi pare rău, şopti el aproape de urechea ei. Mă simt doar puţin ciudat; nu pot să vorbesc despre asta aici. Clătină din cap de parcă ar fi alungat un nor. Hai să vedem dacă Rânjilă e la fântână.

Dar Rânjilă nu era acolo.

Stătură pe ghizduri şi aşteptară o groază de vreme.

Lucy îşi puse o dorinţă, iar Sophie, o alta.

Liz scoase un termos cu ceai şi nişte biscuiţi. Dar nici măcar o ploaie de firimituri de biscuiţi digestivi, aruncate

chiar în jurul rădăcinilor fagului, nu putură să convingă măcar o singură veveriţă să se arate.

A fost la fel şi la estradă.

Şi la stejarul cel mare.

— Unde sunt? se tângui Lucy, alăturându-li-se celorlalţi pe banca ce înconjura trunchiul copacului.

— Mai putem încerca separându-ne, spuse David.

— Să ne separăm? se miră Lucy. Ce vrea să spună?

— N-am idee, zise Sophie, părând uimită şi supărată.

— Voi doi vreţi să rămâneţi singuri? întrebă Liz.

— Nu vrem, se burzului Sophie. Am venit aici împreună şi stăm împreună. Nu ştiu ce l-a apucat pe David astăzi. Este foarte posomorât, plictisitor şi abătut.

Îşi trase mâna de sub braţul lui şi o vârî în buzunarul paltonului ei.

David încercă să explice:

— Am crezut doar că, dacă am căuta pe perechi, am avea şanse mai mari să găsim una, asta-i tot.

— Dar asta înseamnă că nu jucăm jocul, spuse Lucy.

— Aşa e, încuviinţă Sophie. Al cui rând este?

— Al lui.

Sophie îşi înăbuşi un oftat.

— Ei bine? Unde propui tu?

David se trase de un nasture de la palton.

— E imposibil să ştiu. Ar putea fi oriunde.

— Poate ar trebui pur şi simplu să mergem acasă, propuse Liz.

— Nu, zise Sophie. Nu înainte ca David să participe la joc.

Se uită fix la el, întunecată.

— Bine, spuse el, acoperindu-şi ochii. Propun... *Unde?* se întrebă el şi îl văzu pe Condeiaş scriind:

George

în carnetul lui. *Pleacă*, mârâi David, strângându-şi pumnul. *Lasă-mă în pace, bine?* Condeiaş dădu drumul creionului şi dispăru încet. Chiar şi aşa, asta nu-l împiedică pe David să spună:

— ...coliba grădinarului.

— Da! exclamă Lucy, alergând în jurul lor ca să stea în faţa Sophiei.

— Uneori, ele se duc să fure sandviciurile grădinarului!

— Aha, făcu Sophie. Nu-i de mirare că nu vor alunele noastre amărâte. Se ridică şi flutură o frunză spre David. Haide, urâciosule, poţi s-o iei tu înainte.

Le conduse înapoi spre iazul cu raţe. Merseră de-a lungul apei, trecând printr-un coridor de sălcii plângătoare şi peste o porţiune alunecoasă din cauza găinaţului de păsări sălbatice, înainte de a urca printre mai multe şiruri de conifere, ajungând apoi din nou afară, la nivelul solului.

Pe când treceau pe lângă o piatră memorială care se înălţa din pământ ca un deget de granit, ceasul bibliotecii începu să bată.

David numără nouă bang-uri lente. Se opri, în timp ce ceilalţi merseră mai departe.

Acum, chiar în faţa lor, se afla coliba grădinarului, înghesuită într-o mică ogradă încadrată de un gard de mălin negru, care îţi ajungea până la brâu. În spatele colibei era un morman de butaşi. David merse timid spre el în timp ce Lucy bătea cu degetele pe fundul unei roabe. Zgomotul îl scoase afară pe grădinar.

— 'nă-ziua, mormăi el. Doamna Pennykettle, aşa-i?

— Bună, George, spuse Liz dând mâna cu el. Îmi pare bine că te văd din nou. Ce mai face doamna Digwell?

— Încă şterge de praf dragonu' pe care i l-aţ' vândut. La loc de cinste deasupra căminului, acolo şade. Cu ce pot să vă ajut?

— Aceasta este fiica mea, Lucy, o prezentă Liz, împingând-o în faţă. Şi prietena noastră, Sophie. Şi David, chiriaşul nostru… care se pare că a dispărut momentan. Speram să vedem câteva veveriţe, George, dar nu par să fie multe pe aici azi.

— O, sunt p-aci, spuse George glacial. Săpară la trandafirii mei toată ziulica ieri, asta făcură. Ca să vă zic adevăru', doamnă Pennykettle, în dimineaţa asta am văzut-o numa' pe una, colo în castanu' ăla mare.

— Am fost acolo, zise Lucy.

— N-am văzut niciuna, adăugă Sophie.

George îşi trecu mâna peste bărbia ţepoasă.

— Ei, nu, nu puteaţi. Veveriţa pe care am văzut-o nu mai e acolo.

— De unde ştii? întrebă Lucy.

George făcu un semn cu capul în spate.

— Am aruncat-o colo, de nici două ore. Pe vârfu' ăla — unde răscoleşte băietul cela.

Sophie aruncă o privire îngrijorată către David.

El îşi ridică privirea dintr-o parte a mormanului. Ochii lui priveau fix, iar chipul îi era palid. Încet, îşi ridică mâinile la vedere. Un trup nemişcat, cenuşiu zăcea în palmele lui.

Era Castană.

Mica veveriţă era moartă.

Legea naturii

Lucy fremătă şi buza de jos începu să-i tremure violent.

— Oh, Doamne, spuse Liz strângând-o la piept.

— E mort, ţipă Lucy. Castană e *mort*.

David îl aşeză pe Castană în îndoitura cotului şi culese un căpăcel de ghindă din coada veveriţei.

— Şşş, o linişti Liz, îmbrăţişând-o strâns pe Lucy. Ştiam că se va întâmpla. Ştiam că e foarte bolnav.

— *Dar de ce a trebuit să se întâmple azi?*

— Of, la naiba, spuse George părând cam năuc. Mi se pare că am pricinuit ceva. Îmi pare rău, doamnă Pennykettle. Îl cunoaşteţi pe animalu' ăsta?

— Da, răspunse Sophie, vorbind ea prima. Luă un portofel din buzunar şi scoase un cartonaş. Eu sunt voluntar la Spitalul pentru Animale Sălbatice. Sunt implicată într-un proiect care urmăreşte migraţia veveriţelor cenuşii din zonele urbane către păduri — vreau să spun parcuri —, ba nu, zona bibliotecii! Aceste persoane sunt ajutoarele mele. Veveriţa aceasta locuia în grădina lor.

Pe faţa lui George mai apăru o cută.

— Vrei să zici că e un fel de animal de companie?

— Da, confirmă Sophie, luptându-se să-şi reţină o lacrimă.

— *Oaaa!* boci Lucy.

George clătină din cap şi îşi dădu căciula pe ceafă.

— Te cunosc, aşa-i? îi spuse el lui David.

David dădu aprobator din cap.

— Am venit aici odată ca să întreb despre veveriţe. Ar fi în regulă dacă l-am îngropa, domnule Digwell? Aici, în parc? Oriunde… pe-aici?

Liz îi aruncă lui George o privire rugătoare.

— Aveţi niţică răbdare, spuse el şi dispăru în coliba lui. Ieşi câteva secunde mai târziu, lovind o lopată cu palma. Nu'ş dacă e de folos, da' o s-o zic oricum: am văzut o mulţime de creaturi murind prin parcul ăsta şi felul cum iau eu mereu treaba asta…

Liz o întoarse pe Lucy.

— …hoţomanii ăştia mici, făcu un semn cu capul către Castană, mănâncă tot ce le cade în labele lor apucătoare. Cel mai mult iau de la stejaru' ăla din luminiş. Copacu' ăla mare le hrăneşte toată viaţă lor. Da' şi copacii au nevoie de hrană. Ei trebe să-şi ia nutrienţi din pământ. George o privi pe Lucy în faţă, cu blândeţe. Ştiu că nu-i plăcut să te gândeşti că veveriţa ta zace moartă în pământ, da' trupul ei va ajuta copacii ăştia să supravieţuiască. Aşa că eu crez că, de drept, ar trebui îngropată aci. Astfel, ea le face

tovarăşelor ei un bine. Ceea ce iei din pământ trebe să dai înapoi. Ăsta e mersul naturii.

Liz puse o mână pe fruntea lui Lucy.

— Cred că noi înţelegem asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Lucy, cu un mic plânset.

— Aşa, ei, mai bine plec, zise George. Înclină din cap spre Liz şi îşi scoase căciula, apoi îi înmână lopata lui David. Ăăă, o să ai nevoie d-asta. Plantează-l acolo unde o să facă oarece bine.

La sugestia Sophiei, l-au dus pe Castană înapoi la castanul porcesc. David îl întinse în spatele copacului, unde pământul era uscat şi mai uşor de lucrat. Trasă cu vârful lopeţii o linie în jurul trupului lui Castană, apoi îl mută într-o parte şi începu să sape.

Lucy îl mângâie pe Castană şi îi vorbi tot timpul. Îi spuse că îl iubea şi că îl va iubi mereu. Ciripi apoi despre grădina din Strada Capriciilor, despre doborârea stejarului şi sosirea lui David, despre cuibul de sub acoperiş, capcana domnului Bacon, gheara lui Croncănitus şi neterminata poveste cu Rânjilă şi hoţul de ghinde (cel mai grozav cadou de aniversare pe care l-a primit vreodată, zise ea) şi cum tuturor, mai ales lui Rânjilă, le va fi dor de el. David săpa în ritmul vorbelor ei, pătrunzând şi scobind pământul brun-închis. Săpă până când groapa avu adâncimea antebraţului său, iar laturile erau drepte, netede şi pătrate. Când fu gata, lăsă lopata din mână şi se propti pe călcâie, gâfâind uşor.

— Acum ce urmează? spuse Lucy.

David se uită în ochii ei verzi, mari.

— Acum trebuie să-l punem să doarmă.

Şi îl ridică blând dar sigur pe Castană şi îl coborî în groapă.

O singură frunză verde căzu fluturând înăuntru.

David se ridică în picioare, netezindu-şi paltonul, provocând o mică avalanşă de pământ.

Sophie mototoli, desfăcu şi mototoli din nou un şerveţel.

Lucy începu iar să plângă.

— Nu fi tristă, spuse Liz. Uite cât de drăguţ şi de liniştit este.

Trupul cenuşiu şi subţire al lui Castană zăcea încovoiat de-a lungul mormântului, semănând mai degrabă cu un curcubeu în miniatură.

— L-a durut ceva? întrebă Lucy, trebuind aproape să sughită cuvintele.

— Nu, nu cred, spuse David liniştit.

Lucy îngenunche. Îşi sărută un deget şi atinse cu el cicatricea de deasupra ochiului lui Castană.

— Arată ca şi cum ar dormi — nu-i aşa, mami?

— Da, încuviinţă Liz. Doarme frumos.

Ochii albaştri ai lui David erau înceţoşaţi de lacrimi. Apucă lopata grădinarului şi o curăţă stăruitor cu degetul mare.

— Haide, hai să-l acoperim amândouă, spuse Liz.

Se ghemui, luă o mână de pământ şi îl lăsă să cadă în mormânt.

Sophie se lăsă şi ea pe vine şi li se alătură.

— Adio, Castană. Sper ca arborele ăsta să crească mai mare şi mai puternic cu tine alături şi să aducă fericire şi bucurie tuturor celor care îl văd.

Strânse mâna lui Lucy. Lucy aruncă nişte pământ înăuntru.

Încet, groapa începu să se umple, până ce veni un moment când Castană fu aproape complet acoperit şi tot ce se mai putea vedea era conturul feţei sale. Lucy se trase înapoi, nevrând să mai continue. Şi ea şi Sophie se uitară la David.

David găsi o bucată de pământ potrivită şi o fărâmiţă încet în pumn. Şoptind un ultim rămas-bun, îşi duse mâna deasupra trupului lui Castană. Pământul uscat se cernea printre degetele lui. Poc, poc. Ţărână din ţărână. Se cutremură şi închise ochii. Când îi deschise din nou, Castană dispăruse.

Din acel moment, Lucy prelua conducerea. Cu ajutorul Sophiei, împinse pământul rămas în mormânt şi îl bătători cu mâinile fără mănuşi. În timp ce ele acopereau locul cu ferigă, Liz se îndepărtă ca să-i spună ceva lui David.

El stătea singur pe un zid scund, de cărămidă, răsucind o frunză uscată între degete.

— Te simţi bine? şopti Liz frecându-l pe braţ.

— Nu chiar, răspunse el cu o voce care tremura uşor, a disperare. Tot ce am vrut a fost un sfârşit fericit. Acum nu ştiu ce să fac.

Liz se aşeză şi îi acoperi mâna.

— Poţi să plângi dacă vrei. Ăsta ar fi un bun început.

David îşi încleştă dinţii şi se uită în altă parte.

— Nimeni n-o să creadă că eşti papă-lapte, îi spuse Liz. Ştii, nu ajută la nimic să ţii în tine. Poate Condeiaş…

— Nu vreau să aud de C*ondeiaş*! David se ridică brusc, întinzând o mână. M-am săturat să aud de *neghiobii tăi de dragoni*! Agită lopata în aer şi plecă. Trebuie să-i duc asta grădinarului, bine?

— Ce se întâmplă? spuse Sophie, venind în grabă, împreună cu Lucy. Ce-i cu gălăgia asta? Unde se duce David? David, întoarce-te!

Porni după el.

Lucy se uită îngrijorată la mămica ei.

— De ce striga în legătură cu dragonii?

Liz scoase un şerveţel din mânecă şi făcu tot posibilul să cureţe mâinile lui Lucy.

— E supărat din cauza lui Castană şi dezorientat în privinţa dragonilor. Cred că o să se certe cu Condeiaş.

Lucy rămase cu gura căscată de pe urma şocului.

— Condeiaş n-o să facă o lacrimă de foc, nu-i aşa?

Liz desprinse nişte pământ de pe tivul lui Lucy.

— Condeiaş este un dragon tânăr, foarte mândru. E nevoie de multe ţipete ca să poţi să-i stingi focul.

— Dar, mami, dacă David nu-l *iubeşte*?

— Îl iubeşte, o asigură Liz, curăţându-i faţa. S-ar putea să fie nevoie să-i arătăm noi că-l iubeşte, asta-i tot.

Ochii lui Lucy se măriră de uimire.

— Ai de gând să-i spui despre... ştii tu?

— Doar ce trebuie să ştie, zise Liz. Atinse nasul lui Lucy cu un deget. Restul poate să îl viseze şi singur. La urma urmei, el este foarte bun la inventat poveşti, nu-i aşa?

David se întoarce

David intră în casă la şase şi zece minute. Trecuseră trei ore de la izbucnirea lui din parc. Tremura şi părul îi era ud leoarcă. Tivul blugilor îi era pătat cu noroi. Un pantof era aşa de ud, încât îl stropi pe Bonnington atunci când pisica veni să-l întâmpine. Când îşi agăţă paltonul, acesta căzu din cuier. La a doua încercare strănută atât de tare, încât împroşcă jumătate din oglindă cu conţinutul nărilor sale. Liz era deja în uşa salonului, cu braţele încrucişate, bătând din picior.

Nu-i spuse nimic lui David, rosti doar cuvântul „prosop" către Lucy atunci când aceasta coborî tropăind ca să-l vadă.

Lucy nu puse nicio întrebare, doar se răsuci şi plecă.

David îşi dădu părul de pe fruntea udă de ploaie, trimiţând un pârâiaş de apă în josul nasului.

— Am fost să mă plimb, spuse el cam timid.

— Într-o maşină de spălat, după cum se vede, comentă Liz, neimpresionată.

Lucy apăru din nou cu un prosop mare, de baie. Când i-l înmână lui David, mama ei spuse înţepat:

— Usucă-ţi părul. Dă jos tot ce e ud. Apoi înfăşoară-te în plapumă, îmbrăcat. Trebuie să te încălzeşti treptat. O să-ţi fac ceva de băut.

Se duse în bucătărie şi băgă ceainicul în priză.

David, ştiind că nu are rost să protesteze, lipăi pe hol, ştergându-şi părul cu prosopul.

— S-o sun pe Sophie? îi strigă Lucy mamei sale.

David se opri şi se uită la ele pe rând.

— Am dus-o acasă, îi explică Liz. Spune-i că s-a întors, strigă ea către Lucy, şi că acum nu mai e nevoie să sune la fiecare jumătate de oră.

Îi aruncă lui David o privire critică.

Îl trecu un frison şi se duse în camera lui.

La scurt timp după aceea, Liz intră cu băutura; ceva de fructe, din care se ridicau aburi. O puse pe biroul lui şi trase draperiile pe jumătate, lăsând camera într-o lumină mai blândă. David, sub plapumă, aşa cum fusese instruit, îl avea pe Winston în braţe şi pe Bonnington cuibărit la capătul patului.

— Eşti furioasă pe mine, nu-i aşa?

Liz se aşeză pe pat, cu mâinile în poală.

— Îngrijorată ar fi cuvântul mai potrivit. Să te uzi până la piele e destul de rău chiar şi în cele mai bune momente, dar când nu eşti bine şi mai eşti şi supărat pe deasupra…

— Nu m-am referit la faptul că m-am udat. Mă refer la ceea ce am spus în parc. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să urlu în felul ăla.

— Ridică-te, rosti Liz. Bea-ţi ceaiul. E miere cu lămâie. O să te ajute să-ţi limpezeşti mintea.

David se ridică greoi în fund. Prinse cana în ambele mâini şi luă câteva înghiţituri.

— Uneori eşti un băiat prostuţ, spuse Liz cu blândeţe. De ce ai plecat aşa hotărât? De ce nu ai rămas, pur şi simplu, ca să vorbeşti cu mine?

David clătină din cap.

— Nu ştiu. Aşa mi-a venit. Puse cana jos şi se lăsă din nou pe perne, lovindu-şi cu un zgomot surd capul de perete. Când l-am îngropat pe Castană am fost cu adevărat derutat; trist şi amărât în acelaşi timp. Mi se părea aşa de nedrept ca el să moară după tot ceea ce făcuserăm, Lucy şi cu mine. Toată treaba părea aşa de lipsită de sens.

Liz netezi o cută de pe fusta ei şi spuse:

— Dar nu eşti în stare să vezi cât de mult ai făcut? Tu ai adus bucurie şi aventură în viaţa lui Lucy — şi cine mai ştie ce în parcul bibliotecii.

— Castană tot mort rămâne.

— Nu, spuse Liz. El trăieşte în povestea ta. Şi asta este cea mai mare realizare dintre toate. Castană te-a ajutat să găseşti ceva ce n-ai ştiut niciodată că ai.

— Mda, incapacitatea de a scrie poveşti. David lovi cu pumnul în trupul lui Winston, făcându-l pe bătrânul

urs să behăie ca o oaie. Ce pot să fac acum pentru Lucy? Cum pot să termin povestea cu bine fără, ştii tu…

— Să falsifici adevărul?

David oftă şi îşi plimbă un deget pe urechea lui Winston.

— Am petrecut secole în parc gândindu-mă la el. Şi înainte s-o spui tu, da, am încercat să-l întreb pe Condeiaş — în cele din urmă. Dar de câte ori mi-l închipuiam, arăta ciudat. Avea capul lăsat în jos, iar coada lui era complet… pleoştită. Paginile carnetului său se desprindeau. Unde este? întrebă David şi se uită prin jur.

Dragonul care-şi ronţăia creionul nu se vedea nicăieri.

— L-a dus Lucy sus, răspunse Liz.

— De ce?

Tonul lui David era ezitant şi nervos.

— Oh, ştii cum sunt copiii. Poate că i-a părut rău pentru el, că-i un dragon neghiob şi aşa mai departe.

— Plânge, nu-i aşa? zise David. Îşi înălţă capul ca şi cum încerca să audă fornăieli. L-am făcut să plângă pentru că povestea nu a avut un final fericit.

Spre surprinderea lui, Liz clătină din cap.

— Condeiaş s-ar dovedi un dragon scriitor destul de slab dacă flacăra lui s-ar stinge de prima dată când te-a ajutat să scrii o poveste lacrimogenă.

— *S-ar stinge?*

David o privi dur.

— Dragonii sunt diferiţi de tine şi de mine. Când varsă *ei* lacrimi, ele cad în interior.

Faţa chiriaşului deveni brusc foarte palidă.

— Vrei să spui că Sophie avea dreptate: plânsul le stinge cu adevărat focul...?

— Da, încuviinţă Liz. Fără flacără, ei cad într-un somn adânc, întunecat. Dacă focul lor nu este repede reaprins...

— Nu! făcu David şi se ridică în şezut, apucând plapuma.

Liz, cu braţele încrucişate, stătea foarte liniştită.

— El plânge pentru că tu l-ai respins, David. Dacă îl iubeşti, scânteia lui rămâne aprinsă, îţi aminteşti?

Ochii chiriaşului se umplură de speranţă.

— Dar *chiar* îl iubesc — pe cuvânt. Unde este? Vreau să-l văd.

În acel moment, Lucy se strecură în cameră.

— Sophie trece pe aici mâine, raportă ea. Spune că trebuie să avem grijă de el. Pfui.

— Zi-mi cum să-l ajut pe Condeiaş, o rugă David. Este în legătură cu povestea aia, nu-i aşa? Cea despre ultimul dragon adevărat din lume? Te-am auzit povestindu-i lui Lucy când s-a spart Gawain. El a venit la izvor să bea şi Guinevere i-a cântat un fel de cântec de leagăn.

— Cântecul lui Guinevere, rosti Liz misterios în timp ce Lucy începu să-l fredoneze uşor, este cheia spre inima legendei dragonului. Eşti gata să o visezi, David?

— Da, spuse el, trăgându-şi plapuma până sub bărbie.

Alunecă în jos în vreme ce melodia fredonată de Lucy se revărsa asupra lui, închise ochii şi se întoarse în urmă — într-un timp îndepărtat al creaturilor care aruncau flăcări pe nas şi al oamenilor care locuiau în peşteri.

— Bun, spuse Liz. Pentru că tu şi numai tu poţi să-l reaprinzi pe Condeiaş. Ascultă cu atenţie, David. Încă ar mai fi timp să-l salvezi…

Lacrima de foc

Mâinile ei se deschiseră ca un boboc ce înfloreşte.

— Cântecul lui Guinevere atinge bătrâna inimă a lui Gawain. Îi trezeşte emoţii şi totuşi îi domoleşte focul. Deodată, el rage şi îşi scutură capul, apoi porneşte brusc spre cerul îngheţat. O bătaie din aripile lui puternice adună frunzele şi ţărâna în vârtejuri de praf. Umbra sa gigantică acoperă valea. Mugeşte aşa de tare încât calotele de gheaţă se zdruncină. Sătenii îngroziţi se ghemuiesc în peşterile lor. Guinevere sigur o să moară, gândesc ei. Dar când se uită din nou, fata cu părul roşu este încă lângă izvor. Dragonul a zburat, dar o dovadă a prezenţei lui zace la picioarele ei. Sclipeşte în lumina soarelui, verde şi striată.

— Un solz, şopti David.

Şi-l imagină limpede. Era cam de aceeaşi mărime şi grosime ca o ţiglă, curbat şi îngustat la bază.

— Guinevere îl ţine la piept, spuse Liz. Un dar de la un dragon e ceva ce trebuie păstrat cu grijă. Ea ştie, după acest semn, că Gawain se va întoarce.

— Iar el ştie că ei îi pare rău pentru el, murmură David. Ştie că ea vrea să-l ajute.

— Da, spuse Liz, dar nu e sigur cum. Chiar şi aşa, vine din nou la ea. Timp de şapte zile şi şapte nopţi ea îi cântă dragonului cântecul ei de leagăn. Uneori, el se întinde lângă albia izvorului, cu ea. Alteori, o duce în zbor spre munţii cu vârfuri îngheţate. Cântecul ei îi alină inima. Dar îndată ce luna îşi încheia drumul în fiecare noapte, puterea lui scădea. Focul din măruntaiele lui îşi pierdea strălucirea. Într-o noapte abia mai putu să-şi ridice aripile. Prea slăbit ca să zboare, el rătăci prin vale, scurmând pământul cu ghearele, scoţând fum pe nări. În curând, nu vor mai exista dragoni. Gawain rase la cerul plin de stele şi îşi leagănă coada într-un vârtej de disperare.

— Şi oamenii, bolborosi Lucy. Oamenii vin.

— Cu suliţe, adăugă David, imaginându-şi scena. Ei vor să-l omoare. Când e slab.

Dădu din picioare de parcă ar fi avut un coşmar şi simţi o atingere liniştitoare pe gleznă.

— Chiar şi respiraţia unui dragon care moare le-ar putea transforma oasele în cenuşă, spuse Liz. Gawain se ridică drept. Trasează o linie de foc pe pământ. Sătenii se dau înapoi, speriaţi de moarte. Unii aruncă suliţe. Acestea ricoşează în dragon precum paiele. Guinevere, furioasă pe prejudecata sătenilor, aleargă spre Gawain şi jură dragoste nemuritoare pentru dragon. Sătenii o dojenesc pentru prostia ei. Ei spun că ea va muri ca o scorpie bătrână şi singură

pentru că el, Gawain, este ultimul din stirpea sa şi că e puţin mai mult decât un tăciune care se stinge. Guinevere ştie că asta este adevărat. Dar voinţa ei este puternică şi inima ei este curată. Ea se leagă să găsească o cale de a păstra focul dragonului. Dar cu cine poate ea să vorbească despre un asemenea lucru? Cine cunoaşte felul de a fi al dragonilor şi al oamenilor?

— Cineva în vârstă, spuse David, iar ochii i se mişcau rapid sub pleoape, ca şi cum ar fi cercetat valea ca să găsească un chip. Cineva care îşi aminteşte de… o groază de dragoni.

— Gwilanna, şopti Lucy. Ea se duse la Gwilanna.

O imagine apăru în mintea lui David. Gwilanna: o cotoroanţă rău mirositoare, cu dinţii rupţi, păr alb, încâlcit şi înnegrit de cenuşă; stătea la gura unei peşteri luminate de foc, presărată cu oase şi blană de animale.

— Este o proscrisă, murmură el. Oamenii se tem de ea. Are mâini sfrijite şi ochi siniştri — cumva tulburi, ca supa.

— Mai adânci decât însuşi oceanul, spuse Liz. Ea o atrage pe Guinevere în peştera ei. Ştie deja de ce a venit fata. „Vrei să salvezi focul dragonului”, cotcodăceşte ea. Nu este o întrebare, este o dovadă a puterilor Gwilannei.

— Nu am încredere în ea, mormăi David.

— Poate că nu, zise Liz. Dar zgripţuroaica este singura speranţă a lui Guinevere. Gwilanna scuipă în foc un os mestecat. Ea îi cere lui Guinevere să renunţe la solz în schimbul secretelor pe care ştie că i le cere. Guinevere îşi

deschide traista. A purtat solzul din ziua în care a căzut de pe trupul dragonului. Gwilanna îl înşfacă. Linge solzul cu o limbă şerpuitoare, apoi îi face semn frumoasei Guinevere să se apropie. Îi mângâie părul cu degete ca nişte gheare de vultur.

— Îl va tăia folosind solzul, icni David.

— O şuviţă, spuse Liz. Într-o clipită, a făcut-o. Freacă părul, o dată, de solz, apoi îl aruncă în focul care trosneşte. Scântei zboară până la tavanul peşterii. Undeva, în munţii cu vârfuri îngheţate, Gawain îşi dă capul pe spate şi rage.

Hârrr, veni un zgomot furios de sus.

David strânse faldurile plăpumii.

— Tare. Zgâlţâie pereţii peşterii. Văd praf şi pietre ţâşnind din crăpături.

— Visează, spuse Liz, mângâind cuvintele. Chiar şi un dragon în care scânteia se stinge poate să cutremure pământul cu puterea răsuflării sale.

— Hârr, suflă Lucy, parcă vrând să demonstreze asta.

— Acum, bătrâna o ia pe Guinevere de braţ. Degetele ei ca nişte gheare îi intră în carne. „Eşti unită cu dragonul prin foc”, şuieră ea. „Acum trebuie să te uneşti cu el şi prin apă.” Arătă cu degetul spre luna liniştită. „Flacăra lui se va stinge când va fi lună plină. Va dori sa moară singur, aşa cum fac dragonii. Dar tu trebuie să fii acolo, aşteptând, copilo. Căci va veni momentul când focul lui se va revărsa, pentru scurtă vreme, în lume. Dragonul este mândru şi nu

cunoaşte frica, dar adevărul e că, în adâncul lui, el plânge. Odată cu ultima lui răsuflare va apărea o lacrimă de foc. Prinde-o şi esenţa lui Gawain va fi a ta; dacă dai greş, stirpea dragonilor e pierdută pentru veşnicie.

— Lacrima de foc…, repetă David obosit.

— Viseaz-o, şopti Liz, în timp ce Lucy începu din nou să cânte.

David căscă şi se cuibări pe pernă, vag conştient de mişcarea de pe pat. Deodată, păru mai uşor. Avea mai multă libertate de mişcare. Îşi întinse picioarele şi îl strânse la piept pe Winston. Corpul lui se relaxă. Mintea lui plutea. Îl văzu pe Gawain pe vârful unui munte, silueta lui desenându-se pe luna sclipitoare; Guinevere, înfăşurată într-un fel de şal, cânta lângă urechea lui. Treptat, dragonul îşi lăsă capul în jos. Coada lui ţepoasă se pleoşti. Solzii i se lipiră de corp. Ochii ovali, închişi de mult şi osteniţi, clipiră pentru ultima oară, ca o văpaie. Viaţa lui se stinse cu un sforăit fumegător. Dar în acel moment se formă o lacrimă. O lacrimă vie, pe botul lui. O flacără violetă într-o picătură de apă. Curse pe faţa lui, spre vârful nărilor, şi căzu, strălucind, în mâinile lui Guinevere.

— Măi să fie, murmură David, cu un zâmbet somnoros. Ăăă. Ce se întâmplă acum?

Ochii lui se deschiseră clipind. Liz şi Lucy nu se vedeau nicăieri.

— Liz? strigă el, împingând plapuma la o parte. Liz, unde eşti?

Se sculă din pat şi păşi pe hol. Casa era învăluită în tăcerea nopţii.

David merse până la piciorul scării scăldate de lumina lunii prin fereastra fixă.

— Liz? o chemă el. Nu ai terminat povestea. Ce fac cu Condeiaş?

Deodată, ceva flutură în umbră şi lumina lunii fu străbătută de o strălucire portocalie, slabă. David înghiţi cu greu şi privi în stânga sa. Pe stâlpul de lângă el al scării, două labe cu gheare se străduiau să se ţină. O creatură mică, înaripată, aterizase acolo.

Era Morocănosul.

Arderea lui Condeiaș

— *Sfrrr*, fornăi Morocănosul şi îşi ridică botul, ca un ogar, în sus, arătând spre scări.

— În bârlog? ghici David.

Morocănosul suflă două rotocoale de fum şi dădu din cap. Îşi întinse aripile şi zbură pe umărul chiriaşului.

— *Hârrr*, făcu el, încălzindu-i lui David lobul urechii.

— Mulţumesc, tresări David şi urcă pe scări.

Când se apropie de capăt, îşi întoarse privirea spre fereastra fixă. Un dragon încruntat lovea încetişor bulbul unui mic termometru. Hârâi aer cald atunci când chiriaşul trecu pe lângă el. Între timp, în baie, dragonul de pe bazinul cu apă sufla o flacără frumoasă, cu miros de trandafir.

— Eram sigur, murmură David. Ştiam că eşti adevărat.

Morocănosul îşi flutură coada de parcă ar fi spus „normal”, apoi hârâi asupra mânerului de la Bârlogul Dragonilor.

Uşa atelierului lui Liz se deschise larg.

David se strecură înăuntru.

Primirea fu *caldă*, dar nu tocmai prietenoasă. Gheare încleştate pe fiecare raft, pe măsură ce dragonii îşi întindeau gâturile să se uite la chiriaş. Unii se încruntară în semn de dezaprobare. Alţii plesniră din cozi. Înainte ca David să poată să rostească un cuvânt de explicaţie, unul dintre dragoni scoase un sforăit potolit. Stătea pe roata olarului. Toate perechile de ochi violeţi se întoarseră să se uite spre dragonul care scria poveşti.

Se lăsă o tăcere ciudată. Camera se întunecă atunci când dragonii îşi ţinură respiraţia. David îngenunche în faţa lui Condeiaş. Dragonul se încovoiase, ajungând o grămăjoară jalnică. Creionul şi carnetul lui zăceau nemişcate alături de el. Urme de murdărie îi înnegriseră şaua botului de parcă îşi frecase ochii cu laba cu care scria.

— Îmi pare rău că te-am gonit, şopti David. Te rog să te întorci. Te iubesc cu adevărat.

Condeiaş suflă un firicel jalnic de fum. Capul lui se întinse în faţă şi ceva sclipi în colţul ochiului: o lacrimă cu o flacără violetă în ea.

De-a lungul rafturilor, dragonii traseră brusc aer în piept.

Morocănosul, care încă stătea pe umărul lui David, scoase un ţipăt ascuţit şi-şi luă cartea de sub aripă. Pe cotor era un titlu care suna pretenţios: „Ocrotiţi dragonii: Manual pentru începători”. O răsfoi cu viteza fulgerului, oprindu-se la pagina nouăzeci şi şapte. Suflă de pe ea ceea ce se dovediră a fi firimituri de pâine prăjită şi bătu cu putere pe pagină, ca David să vadă.

PLÂNSUL (nu este recomandat dragonilor speciali)

1. Duceţi dragonul la loc SIGUR.

(Morocănosul bifă asta cu un semn ars.)

2. Dacă apare o LACRIMĂ DE FOC — prindeţi-o!

David, amintindu-şi povestea lui Gawain, îşi lipi palmele şi prinse lacrima când aceasta căzu.

Dragonii de peste tot scoaseră un *hârr* de uşurare.

— Şi acum? întrebă David, pentru că aici se oprise povestea lui Liz.

Guinevere prinsese lacrima de foc a lui Gawain — dar ce făcuse cu ea? David rostogoli lacrima în mijlocul palmei. Focul din interiorul ei scânteie şi dansă, proiectând modele purpurii pe tot tavanul. Pe roata olarului, Condeiaş căzuse într-un somn adânc, întunecat. Morocănosul îşi înfipse o gheară în umărul lui David. David se uită la instrucţiunea următoare.

3. ELIBEREAZĂ focul.

Băiatul apăsă lacrima de foc cu degetul mare. Lacrima se aplatiză, dar nu se sparse. Găsi un beţişor de modelaj şi o înţepă cu el. Lacrima se adânci, dar tot nu se sparse.

— Cum? îl întrebă el pe Morocănos.

Dragonul de pază ridică îngrijorat din umeri. De pe rafturi se auzi un *hârrr* profund, de ignoranţă.

Nimeni nu ştia cum să elibereze focul.

Apoi, cu un clinchet, Condeiaş lăsă să cadă un solz.

Şi, deodată, Gwilanna fu în cameră.

David şi dragonii se traseră cu toţi în spate. Un nor de ceaţă se învârtea în uşă, de parcă Gwilanna căzuse din nori.

— Trebuie să i te alături dragonului în apă, croncăni ea, înşfăcând solzul drept plată pentru înţelepciunea ei.

Atinse obrazul lui David cu un deget murdar. Din colţul ochiului lui ţâşni o lacrimă. Gwilanna scoase un râset ascuţit şi dispăru. Lacrima alunecă pe faţa lui David, apoi căzu spre lacrima de foc din palma lui. Căzu încet, plutind ca un balonaş. În interior era o imagine a lui Castană. Tânăra veveriţă îşi înclină capul. Se uită înapoi, la David, de parcă ştia că fiecare va face întotdeauna parte din viaţa celuilalt. Ochii lui, care acum nu mai erau înceţoşaţi sau tăiaţi, clipiră o dată, apreciativ. Apoi, lacrimile se uniră cu un uşor *fsss!* şi tot ce mai rămase fu o mică flacără.

Nu-l durea nimic, iar flacăra nu părea fierbinte. Ţiui uşor, înviorător, atingând fiecare nerv de pe pielea lui David. O simţi din cap până în vârful degetelor de la picioare: focul dragonului, care arde în adânc. Instinctiv, ştiu că putea să îl păstreze dacă dorea. O singură inspiraţie ar absorbi focul. Dar dacă îl lua, Condeiaş ar muri cu siguranţă.

„Tu singur poţi să-i reaprinzi scânteia", spusese Liz.

Focul îi aparţinea dragonului.

David puse flacăra sub botul fără vlagă, verde, şi se uită cum se rotea în jurul nărilor conice. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Focul se micşoră, se aplecă şi clipi delicat. Temându-se că s-ar putea stinge, David se hotărî să-şi încerce norocul. Aplecându-se în faţă, suflă uşor în el, trimiţându-l, în spirală, în nări. Condeiaş strănută imediat, dar făcu asta cumva înspre *interior*, nu înspre exterior. Ţeapa din coada sa tremură. Solzii îi zornăiră. El se înfioră şi tuşi, eliberând un firicel de fum. Ochii lui cenuşii deveniră mai întâi verzi, apoi violeţi...

De jur împrejurul rafturilor, dragonii bătură din aripi de bucurie.

Scânteia lui Condeiaş era aprinsă.

Morocănosul făcu o piruetă pe umărul lui David şi îşi cercetă în grabă manualul de proceduri:

4. REAPRINDE dragonul.
5. Se recomandă o NOUĂ ARDERE.

Morocănosul arătă spre instrucţiunea numărul cinci.

— Fără cuptor, spuse David, încruntându-se puţin.

Morocănosul sforăi şi închise cartea cu zgomot, apoi îşi aţinti o labă agitată spre Guinevere.

Ochii ovali ai lui Guinevere se deschiseră.

Două raze de lumină violetă se revărsară.

Îşi întinse gâtul şi se uită în jos, la Condeiaş.

În toată camera, dragonii începură să scoată triluri.

Guinevere îşi depărtă puternicele labe din faţă… şi scoase o coloană de foc.

Hârrrrr.

Aceasta îl scăldă pe Condeiaş într-un cerc de lumină albă. Dragonul se crispă şi ridică un picior. Se auzi un răpăit când urechile lui ascuţite zornăiră. Scoase un fuior de fum pe nas.

Atunci Gawain ieşi din umbră. Se auziră respiraţii grele şi multe capete se aplecară pe rafturi. Gawain îşi arcui aripile puternice, se înclină în faţă şi suflă un mănunchi de flăcări. Condeiaş îşi lăsă capul pe spate şi *se încălzi*. În câteva secunde, solzii lui începuseră să se ridice. Coada i se curbă în sus. Şira spinării i se îndreptă. Prima licărire fosforescentă reveni în smalţul lui. Gawain rase şi mai suflă o dată. La fereastră, micul ornament din bucăţele de sticlă colorată se balansă pe şnurul său şi se ciocni de geam. O lumină portocalie pâlpâi în cameră.

Condeiaş scutură din cap şi se ridică imediat. Se legănă pe picioare şi lovi din coadă. Solzii lui zornăiră ca o grămadă de piese de domino. Îşi întinse gâtul într-un arc graţios şi slobozi un *hârrr* fericit.

— Mai bine? întrebă David.

Condeiaş dădu cu recunoştinţă din cap. Morocănosul zbură de pe umărul lui David şi îi înmână lui Condeiaş creionul lui devotat.

— Ce e asta? întrebă David, arătând spre carnet.

Pe el era un fel de mesaj neterminat. Ultimul lucru pe care Condeiaş încercase să-l scrie.

— Ador…? murmură David, citindu-l.

Condeiaş clătină din cap. Îşi linse creionul şi mai adăugă trei litere: m, i, t.

— Adormit, spuse David.

Condeiaş zâmbi radios.

Afară, zorii se revărsau peste adormita Stradă a Capriciilor. Înăuntru, adânc în mintea lui David, răsărea lumina inspiraţiei.

— Adormit, repetă el, zâmbind larg şi dând din cap. Sigur. *Aşa* se termină povestea…

Păstrează legătura

Sophie râse aşa de mult, încât începură să o doară coastele.

— Zău că aşa e, zise David cu o voce supărată. Îţi spun adevărul, aşa procedează ea: dragonii se ard ei înşişi.

Sophie trase un şerveţel din mânecă şi îşi tamponă de două ori fiecare ochi.

— David, faci să-mi curgă rimelul.

— Nu glumesc. Dragonii ăia sunt *adevăraţi*. Ei revin la viaţă atunci când ochii lor sunt violeţi. Se uită la Condeiaş, care stătea radios la fereastră. Arată-i. Hai. Dă din coadă.

— Of, termină, spuse dezaprobator Sophie, agitându-şi pumnii. Acum o faci special.

— Renunţ, oftă David, căzând pe pat.

Luă chitara şi ciupi corzile, discordant.

Sophie se lăsă pe spate în scaunul din dreptul calculatorului şi îl împunse cu vârful unui deget de la picior.

— Haide, ai visat, asta-i tot. Desigur, un vis foarte limpede, provocat poate de povestea lui Liz, dar nu ar putea fi nimic mai mult de-atât. Nu există dragoni adevăraţi.

— *Există*, insistă David blând, auzind-o pe Lucy afară, pe hol. Liz ascunde asta cu isteţime. Cântecul acela de leagăn pe care îl cântă ele te face să crezi că visezi. Am fost acolo, Sophie. I-am văzut. Pe cuvânt.

Sophie îşi încrucişă braţele şi zâmbi.

— Bine, spuse ea pe un ton ascuţit. Data viitoare când o să bem ceai, o s-o întreb. Hmm, minunat ceai, Liz. Oh, apropo, am avut o pană de curent ieri — cum s-o fac pe Grace să aprindă o lumânare pentru mine?

— Uşor, răspunse David serios. Liz ar putea aprinde focuri de tabără, darămite o lumânare; ea şi Lucy au focul dragonilor în ele.

Sophie îşi acoperi faţa cu o mână.

— Şi cum ţi-ai dat seama de *asta*?

Un ţipăt care venea din bucătărie înăbuşi răspunsul lui David.

— *Lucy, grăbeşte-te. Se înnorează. N-o să ţinem această ceremonie în ploaie.*

— Ceremonie?

Sophie se uită spre fereastră.

David îşi înfipse picioarele într-o pereche de adidaşi.

— Lucy vrea să planteze un copac pentru Castană: castanul acela porcesc pe care l-a găsit în parc.

Lucy trecu atunci cu paşi apăsaţi prin dreptul uşii, strigând:

— *Să mă duc acum să-i aduc pe David şi pe Sophie, mami?*

— *Paltonul, mai întâi. E frig afară.*

Lucy tropăi înapoi.

— Un copac. Ah, ce dulce, spuse Sophie. E drăguţ că păstrează legătura.

— Ele sunt legătura, zise David, trăgând un pulover pe el. Ştiu ce s-a întâmplat când adevăratul Gawain a murit. Când Guinevere i-a prins lacrima de foc, ea i-a eliberat focul — cum am făcut eu cu cea a lui Condeiaş —, dar *ea* nu a dat-o înapoi. Nu avea niciun rost să încerce să-l reaprindă pe Gawain; amândoi ştiau că era timpul firesc ca el să moară. Aşa că Guinevere a făcut cel mai bun lucru: a menţinut dragostea lor păstrând focul lui. Şi… puncte puncte.

Sophie privi spre uşă.

— Doar nu vrei să-mi spui că Liz *este* Guinevere, că ar fi în vârstă de un milion de ani sau ceva de felul ăsta?

— Nuuu. Sigur că nu. Cred că Liz şi Lucy sunt…

Un pumn de copil bătu în uşă de trei ori.

— *Noi mergem în grădină acum.*

— Venim şi noi într-un minut, strigă Sophie.

— …cred că sunt *urmaşele* lui Guinevere. Presupun că Guinevere a avut cumva o copilă pe care a numit-o Gwendolen. De aceea dragonul lui Lucy seamănă cu ea. Pariez pe câţi bani vrei că am dreptate. Cele două au focul

lui Gawain. Mă întreb cum este să fii om şi să ai scânteia unui dragon în tine?

— Ca şi când ai avea o indigestie severă, aş crede, comentă Sophie. Se ridică, strângându-şi părul cu un elastic. Ştii, eşti cu adevărat bun. Ar trebui să-ţi faci o meserie din asta. Ai da lovitura.

— Aşa o să fac, spuse David. O să scriu apoi o poveste numită *Dragonii din Strada Capriciilor*. Femeia aia, Gwilanna, o să apară în ea. E ceva foarte dubios cu ea. Vreau să ştiu ce face cu solzii ăia de dragon.

Tocmai atunci uşa se deschise şi o mână îl trimise pe Bonnington în cameră.

— Haide, du-te şi adu-i.

Bonnington bolborosi ceva pisicesc şi sări pe plapumă, miorlăind şi făcând tărăboi. Sophie îl ridică şi îşi vârî nasul în blana de pe capul motanului.

— Să nu te duci să dai târcoale prin Bârlogul Dragonilor, Bonny; Morocănosul ţi-ar putea pârli urechile şi mustăţile.

— E şi el amestecat, spuse David. *Lui* nu-i pasă.

Sophie râse şi îl puse pe Bonnington jos.

— Nu-l asculta, Bonny. E nebun. Cât de frig este? Să-mi pun paltonul?

David o privi din cap până-n picioare.

— Eşti bine aşa cum eşti.

Sophie îşi linse degetul mare şi îndepărtă câteva fire de păr de pisică de pe tricou.

— David, plantăm un copac, nu luăm cina în oraş. În plus, spuse ea roşind, nu e nimic special.

Ea purta un tricou simplu, negru, cu un desen argintiu, şi pantaloni negri, asortaţi.

— Lucrurile simple ţi se potrivesc, o complimentă David, trăgând o foaie de hârtie din imprimantă.

Sprâncenele Sophiei se uniră pentru a schiţa o uşoară încruntare.

— Nu strica totul. Te-ai descurcat foarte bine până acum.

David îşi dădu o şuviţă de păr din ochi.

— Totul face parte din farmecul meu de puştan. Rânji şi o sărută uşor pe obraz. Aşteaptă până când Grace va începe să facă ceva, atunci o să crezi că sunt dragoni aici. Hai, vino să plantăm copacul ăsta.

Făcu foaia de hârtie sul şi arătă spre uşă.

— Ce e cu hârtia? întrebă ea.

David se uită în cealaltă parte a camerei şi-i făcu semn cu ochiul lui Condeiaş.

— Doar ceva la care lucram noi înainte să vii tu.

Un copac pentru Castană

— Sper ca acest copac să crească frumos şi mare şi să ne facă fericiţi fără-ncetare — eu am născocit asta, Sophie, spuse Lucy.

Se ghemui lângă groapa pe care o săpase lângă grădina alpină şi-şi puse ghinda în ea.

— Foarte poetic, comentă Liz. Pot să o ud acum?

Înclină o stropitoare. O ploaie mică ţâşni din rozetă, trecu peste groapă şi-l stropi pe David pe picioare.

Lucy se ridică, arătând supărată.

— Mami, încă nu am acoperit groapa. Se ghemui din nou şi puse pământul în ea, apoi o invită pe mama ei să o ude.

Liz înclină din nou stropitoarea.

Când balta fu absorbită complet în pământ, Lucy anunţă partea a doua a „ceremoniei":

— Acum, fiecare trebuie să spună ceva frumos.

— Cum ar fi? întrebă Liz.

Lucy îşi puse mâinile în şolduri.

— Cum ar fi „Sper ca acest copac să crească frumos şi mare şi să ne facă fericiţi fără-ncetare”.

— Lucy, eu nu pot să fac versuri.

— Voi spune eu ceva, se oferi Sophie. Despre Castană. E bine?

— Da, aprobă Lucy.

Sophie îşi împleti degetele şi îşi drese glasul de parcă se pregătea să cânte.

— Mulţumesc, Castană, pentru că m-ai adus în această minunată casă. Dacă n-ai fi fost tu, nu i-aş fi cunoscut pe Elizabeth, pe Lucy... sau pe, ăăă, cine era cealaltă persoană? Ah, da — David! încheie ea şi plasă un sărut şăgalnic pe obrazul lui.

— Tu urmezi, spuse Lucy uitându-se la mama ei.

Liz lăsă stropitoarea pe pământ.

— Promit să am grijă de acest copac şi să mă gândesc la Castană de fiecare dată când îl văd.

— Bine. Acum e rândul lui David.

Toată lumea se uită la chiriaş.

David îşi scoase mâinile la iveală şi desfăşură hârtia pe care o luase din imprimantă.

— Mi-ar plăcea să spun ceva pentru *toate* veveriţele. Acesta este finalul la *Rânjilă şi hoţul de ghinde*. Varianta a doua — rescrisă special.

Ridică o sprânceană către Lucy. Ea se uită la mama ei, care îşi apăsă un deget peste buze.

Într-o după-amiază vijelioasă, în parcul bibliotecii, Rânjilă şedea la marginea iazului raţelor când sosi Codiţă ţopăind.

— Ai auzit vestea? gâfâi Codiţă. Cireşica o să nască urmaşii lui Castană!

Rânjilă sări în sus de uimire.

— Am crezut că Mestecănaş umbla după Cireşica!

Codiţă îi făcu vânt unui purice aflat după ureche.

— Umbla, până când a venit Castană. Atunci s-a înmuiat toată şi l-a lăsat pe Castană s-o urmărească. Castană însă n-o putea urmări cu ochiul ăla ciudat — aşa că ea s-a lăsat prinsă.

Rânjilă îşi curăţă un bulgăre de noroi de pe gheare şi îl scuipă îmbufnat pe pământ.

— Pff! Pe mine nu mă lasă niciodată s-o prind.

— N-o învinovăţesc, bombăni Codiţă (dar Rânjilă nu-l auzi).

Lucy chicoti cu mâinile la gură.

— Unde-i Castană? întrebă Codiţă.

— A adormit, răspunse Rânjilă atât de degajat, de parcă ar fi spart o nucă.

Lui Codiţă aproape că-i săriră ochii din cap.

— Săpam printre florile de lângă acest copac, continuă Rânjilă, când el a sărit pe iarbă, s-a uitat cu ochiul lui nu prea sănătos în sus, la bibliotecă, a căscat puţin, a spus că îi plăcea aici şi că nu fusese nicicând mai fericit cum a fost de când mă cunoscuse pe mine…

— Probabil că ronţăise o ghindă stricată, murmură Codiţă.

— …apoi s-a întins şi a adormit pe loc.

— Of, Doamne — o să plâng, se smiorcăi Liz, scotocind în buzunar după un şerveţel.

Lucy îşi furişă mâna în cea a lui David.

— Ce s-a întâmplat apoi?

David privi din nou pagina.

Rânjilă se mută de pe un picior pe altul. Soarele începea să apună pe după vârfurile copacilor, acoperind parcul cu o văpaie de culoarea marmeladei de portocale.

— Hoţul de ghinde şi fetiţa l-au luat, spuse el. Ei l-au îngropat ca pe o ghindă.

O lacrimă coborî pe obrazul Sophiei.

Codiţă dădu din mustăţi în semn de aprobare.

— Când o să adorm, o să caut un hoţ de ghinde, spuse el.

— N-o să găseşti o ghindă într-un ghiveci, glumi Rânjilă şi o şterse, urmat de Codiţă.

Şi plecară ţopăind, pe sub sălcii, în luminiş, spre stejarul cel mare. Sus, deasupra, soarele sclipea pe cerul palid de octombrie. Frunzele se rostogoleau în vânt, acoperind cărările, straturile de flori şi peluzele, ca nişte piese care formau, treptat, un joc de puzzle. Sub înaltul castan porcesc, o briză rece şuiera la nivelul solului. Undeva, în depărtare, bătu ceasul bibliotecii. O raţă sălbatică măcăni. Un porumbel ugui. Soarele cobora încet peste Scrubbley. Iar parcul bibliotecii, asemenea lui Castană, dormea în pace. Sfârşit.

— Uraa, strigă Sophie, aplaudând tare.

— Frumos, spuse Liz, suflându-şi nasul în şerveţel.

Lucy, ţinând încă mâna lui David, o legănă recunoscătoare înainte şi înapoi.

— Îmi place sfârşitul acesta. E de o mie de ori mai bun decât celălalt — dar încă mai cred că Mestecănaş ar fi

trebuit să-l ajute pe Castană să-şi construiască o vizuină în scorbura din copacul aflat lângă indicator.

— Pot s-o modific, oftă David.

Lucy zâmbi şi se rezemă de el.

El îi dădu un ghiont uşor, cu şoldul.

— Am făcut tot ce era mai bine pentru Castană, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea. Vom face tot ce putem pentru *orice* animal din grădina asta, nu?

— Aşa cred.

— Promiţi?

— Da, promit.

— Promiţi *cu adevărat*?

— Pe cuvântul meu şi dacă n-o fi aşa, să mă însor cu o broască.

Urmă o pauză, apoi Lucy spuse:

— L-am văzut pe ariciul acela ieri.

Chipul lui David păli.

— Of, nu, rosti el.

Dar cu mult înainte să rostească aceste cuvinte, privi în spate, la fereastra dormitorului său.

Ţeposul

scrisese Condeiaş în carnetul lui. Ba mai mult, îl subliniase.

De două ori.

Sfârşitul potrivit

Despre autor

Uneori, copiii mă întreabă:

— Cât vă ia să scrieţi o carte?

Răspunsul variază, de obicei, de la o oră, pentru cărţile subţiri, la mai multe luni, pentru romane. Pentru povestea aceasta, *Focul din adânc*, mi-au trebuit aproape cincisprezece ani. Asta nu înseamnă că dragonul meu a scris-o de mână, în nelipsitul lui carnet, şi eu doar am copiat-o de la el. Pur şi simplu mi-a trebuit un timp mai îndelungat ca s-o „filtrez", cum spun scriitorii. David Rain sunt eu — când eram tânăr şi prostuţ şi când mă puteam într-adevăr făli cu o claie de păr şaten. Acum am mai multe fire de păr sure decât o veveriţă. Îmi plac veveriţele. Am văzut câteva în parcul Bibliotecii Churchill din Bromley, Kent. Mi-au mâncat sandviciurile. Aşa fac veveriţele. În ceea ce priveşte dragonii, hmm. Dacă vreţi să ştiţi cu adevărat despre dragoni, va trebui să mă invitaţi să vin la voi la şco — Oh, un minut, Condeiaş are un mesaj...

Morocănosul spune hârrr

Ţţţ. Morocănosul. Zboară iar pe aici. Aşteptaţi numai până când soseşte Gretel, atunci va trebui să se poarte frumos. Cine este Gretel? Aaa, asta e altă poveste. Cred că ar trebui cu adevărat să o scriu. Între timp, vă rog să vă bucuraţi de această carte. Dacă vă place să scrieţi la fel de mult cum îmi place mie, sper ca într-o zi să vă găsiţi propriul vostru Condeiaş.

Cu drag şi cu cele mai bune urări,

hârrr

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii:
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod poştal 060012, Bucureşti
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro.
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format: 16/54x84
Coli tipo: 18
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Carte câştigătoare a Rotherham Children's Book Award

„O poveste sclipitoare, neobişnuită şi bine scrisă. O carte magică, inteligentă şi sensibilă."
The Bookseller

„O carte fermecată din toate punctele de vedere. Chris d'Lacey combină realismul cu magia în aşa fel încât orice îndoială este risipită. Cititorii vor fi vrăjiţi."
TES

„Un amestec fascinant şi amuzant de animale sălbatice, oameni şi magie."
Leicester Mercury

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

Închiriez cameră -
40 £ pe săptămână

Cameră drăguță în casă
familială plăcută • Mesele și
spălatul rufelor incluse în preț •
Potrivită pentru student curat,
ordonat și liniștit

Scrieți vă rog la: D-na Elizabeth
Pennykettle, Strada Capriciilor
nr. 42, Scrubbley

P.S. Trebuie să fie iubitor de
copii, pisici și **dragoni...**

David îi descoperă repede pe dragoni când se mută în casa lui Liz şi a lui Lucy. Figurinele de lut ocupă fiecare loc liber din casă! Dar când lui David i se dă propriul dragon special, începe să dezlege misterioasele lor secrete şi să descopere focul din adânc.

„Magică. Cititorii vor fi fermecaţi."
Times Educational Supplement

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-315-9

